

patakról, hogy még véletlenül se verje át őket azzal, hogy a Fehér erdőbe megy a rettegett erdő helyett. Vid mérgesen messzire rúgott egy út menti kavicsot. Ostobán érezte magát. Már megint nem tudta befogni a száját, és most mindenki utálja. Tudta, hogy iskolatársai azt suttogják a háta mögött, hogy ő az a beképzelt nagyvárosi fiú, aki idejött a levegőt rontani. Megint elrontott mindent, ráadásul egy ilyen lehetetlen helyzetbe került. Az egész most már gyerekes dolognak tűnt, de vissza sem akart fordulni. Ő okozta magának, és most neki is kell ebből kimászni. Milyen könnyű is lenne az élet kihívások nélkül...

2. fejezet

A Démon erdő első látásra olyan volt, mint egy átlagos erdő. A fák ugyanolyan zöldek voltak, bár már érezhető volt az ős közeledte. Némelyik fa levelei már sárga vagy barna külsőt öltöttek. Csak az erdőt körül ölelő patak volt kicsit szokatlan. De még ez a patak is rejtegetnivaló nélkül várta, hogy valaki elmenjen fölötte a kis fahídon. Felszínén hívogatóan csillant meg a fény, ahogy a nap sugarai érték. Vid hátán ennek ellenére is borzongás futott végig, amikor az erdő közelébe ért. Mert a külső néha mást rejteget. A fák mögött ott bujkált a sötétség, ahova a fény már csak ritkásan ért el. Maga sem tudta miért, de valami nyugtalanságot érzett. Talán még magának sem vallotta be, de egy kicsit tartott attól a lehetőségtől, hogy mégsem neki van igaza. Végül is tényleg eltűntek azok az emberek. Valószínűtlen, hogy a démonok vitték el őket, de ez a mese kiváló alibiül szolgálhatott a bűnözők számára. De azt sem zárta ki, hogy esetleg egyszerű farkasok vagy más vérszomjas állatok álltak az eltűnések mögött. Mégis a legjobban attól félt, hogy egy örült gyilkossal találja szemben magát. Egy gyilkossal, aki csak arra vár, hogy lecsaphasson az eltévedt emberekre. Vid mérgesen zsebre vágta a kezét. Túl sok filmet néz, nem is beszélve a könyvekről, amiket szívesen olvasott szabadidejében. De tudta, hogy igazából nem erről van szó. Amikor hat éves volt egy bolti rablásnál megölték az édesapját. Kicsi volt még, nem igazán értette a dolgot, csak annyit tudott, hogy apjával már soha többé nem találkozhat. Azóta is ahányszor gyilkosságról hallott vagy olvasott, az apja jutott eszébe, hogy valaki elvette őt tőle. Azt akarta, hogy azoknak az embereknek is úgy fájjon, ahogy neki fáj, hogy ők is érezzék azt, amit ő érzett. Félt, hogy ha ilyen emberekkel találkozna, eluralkodna rajta ez az érzés. Ugyanakkor tudta, ha megtehetné is, képtelen lenne embert ölni.

Mert akkor ő is egy lenne közülük, olyanná válna, mint ők. Karját összekulcsolta maga előtt és erősen a gyomrához szorította. Nem szabadna most ilyenekre gondolnia! Ha már elhatározta, hogy bemegy abba az átkozott erdőbe, akkor be is fog menni! Nem számít, mi történhetne, vagy mi fog történni, hiszen előbb–utóbb úgy is sor kerül rá. Kivéve, ha gyáván megfutamodik. Kelletlenül elmosolyodott. Nem vallana rá, ha feladná most, néhány kósza gondolat miatt, amiktől így elsőre beijedt. Hamar összeszedte magát, és elindult a fahíd felé, ami az erdőbe vezetett. Már biztos volt benne, hogy holnapra halasztja a fényképezést. Késő délután volt, ő meg lehetőleg sötétedés előtt haza akart érni. Fogalma sem volt, hol fog a Csobogó patakba botlani az erdőn belül, mert a patak valahol a másik oldalról folyhatott az erdőbe. A fahíd tövében vörös pipacsok nőttek, amik vidáman bólogattak a fel–feltámadó szellőre. Közülük egy útjelző tábla magasodott ki, amire különös módon semmi sem volt írva, ezért talán nem is nevezhetjük igazi útjelző táblának. A fák kapuszerűen hajoltak fölé, mintha csak a fénytől akarnák óvni. A Nap sugarai ritkásan szűrődtek be, alaktalan foltokat festve a kicsiny ösvényre, amin haladt. Vid szeme a világos rét után nehezen szokott hozzá a félhomályhoz, ami az erdőben uralkodott. Míg kívülről csak pár fán látszott az ősz előjele, ahogy az erdőben sétált egyre több fa alatt látott kis kupacba gyűlt leveleket. A szokatlanul nagy csöndben Vid feje teljesen kitisztult, az eddig cikázó gondolatai lecsendesedtek most benne. Biztos, hogy ettől az erdőtől tart mindenki? Ez a Démon erdő, amiről mindenki csak rettegve beszél? Nem, ezt az erdőt nem lakhatták démonok, sem más efféle gonosz teremtmények, ebben biztos volt. Hús szellő simított végig a karján tompa dobogó hangot hozva magával. Vid a hang iránya felé kapta a fejét, és lélegzetét visszafojtva fülelt. Messzi hang volt, talán csak a képzelete játszott vele, vagy akár egy szarvas is lehetett. A zaj abba maradt, és vele együtt nyugtalansága is megszűnt. Az erdőben más élőlények is

élnék, nem kellene így megijednie minden apró nesztől. Lassan tovább indult magába szívva a fák jellegzetes friss illatát. Mikor behunyta a szemét színes fényben úszó alakzatok jelentek meg előtte. Ám ezt az édes nyugalmat váratlanul megzavarta valami oda nem illő érzés. A tompa hang felé közeledett, avar zörrenést hallott egyre közelebből és közelebből. Szíve hevesen vert, kinyitotta a szemét félve attól mi vár rá. Valami kíméletlenül ledöntötte a lábáról, azt sem tudta hol van, a világ zavarosan táncolt előtte. Egy barna szempár nézett vissza rá. Egy pillanatilag csak a szemekhez tartozó arc töltötte be látóterét. Egy lány arca volt. Mutatóujját szigorú ó betűt formáló ajkaihoz emelte, majd villámgyorsan el is futott. Lépései hangját hamar elnyelte a távol. Vid egy percig mozdulni sem tudott és nem is mert. Némán bámult az eget eltakaró lombokra. Mi volt ez az egész? Hogy került ide ez a lány? Gyorsan felült, hátha még megpillanthatja őt a távolban, de csak a fák néztek vissza rá. Már bánta, hogy nem rohant azonnal utána. Minden figyelmeztetés nélkül döntötte fel, és még csak bocsánatot sem kért. A fiú óvatosan feltápászkodott, leporolta magát, és kiszedte hajából a leveleket. A lány után készült menni, hátha esetleg utoléri még valahol. Ha máshol nem, a városban biztos találkoznak még.

– Hé, te! – állította meg egy rekedtes hang. Vid az illető felé fordult, felkészülve a legrosszabbra, hogy talán tényleg egy gyilkossal vagy egy útonállóval hozza össze a sors. Meglepetésére egy fehér ló nézett vissza rá, amitől kis híján újra elesett. Nem, annyira azért még nem ment el az esze, hogy beszélő lovakkal társalogjon. A tekintete feljebb vándorolt, és egy tagbaszakadt, barátságatlan arcú férfit látott meg a lovon.

– Nem láttál erre egy lányt elfutni? – kérdezte a férfi kivillantva sárgás fogait. Vid alig bírta levenni tekintetét régies viseletéről. Még egy kardot is látni vélt a férfi oldalán, amitől egyre kellemetlenebbül érezte magát. A férfi ingerülten a földre köpött.

– Nos, láttál vagy sem? – Vidnek egy pillanatra eszébe jutott,

hogy a lány mit üzent neki, és nyelt egy nagyot. Lehet, hogy nagy bajban van, és vele együtt már ő is.

– Azt hiszem arra ment – mutatott jobbra, lesütött szemmel. A férfi gyanakvón méregette a fiút, aki idegesen lépett egyik lábáról a másikra.

– Remélem tudod, ha véded, akkor te is bűnhődni fogsz, öcsi.

– Vid halkán sóhajtott egyet, és behunyta a szemét. Ha most lebukik, mindennek vége. De támadt egy ötlete, már tudta mit kell tennie. Felemelte a fejét, és a férfi szemébe nézett.

– Még engem gyanúsít, hogy őt védem?! Én csak sétálni indultam, az a szemtelen lány meg egyszer csak felbukkant, és fellökött! – hadonászott, majd felháborodott hangon folytatta.

– Ráadásul még a táskámat is magával vitte. Menjen már, arra ment! – A lovas megrökönyödve nézett rá, majd köszönet nélkül elvágatott, felve maga mögött a port és az avart. Vid lélegzetét visszafojtva várt még egy pillanatig, majd reszketve görnyedt előre, tenyerével térdén keresve támaszt. Ez volt az egyetlen ötlete, ami eszébe jutott, és nem volt benne biztos, hogy sikerülni fog. Még is csak volt értelme annak az egy év színjátszásnak, amit anyja erőltetett rá. Nem ismerte a helyzetet, hogy miért is üldözte a lovas a lányt, de nem sok jót sejtett. Ez az egész kezdte nagyon összezavarni. Hogy kerültek ide? Azt hitte a városból senki sem merészkedik az erdőbe rajta kívül. Most már mindenképp látni akarta újra a lányt. Válaszokat akart tőle! Gyors léptekkel elindult abba az irányba, amerre sejtette eltűnni, de minél tovább kereste, annál reménytelenebbnek érezte, hogy megtalálja. Valószínűleg már rég elhagyta az erdőt, ami nem is csoda. Hamarosan neki is haza kéne indulnia, de addig nem akart, amíg nem tudta biztosan, hogy a lány biztonságban van. Valaki egy hirtelen rántással az árnyékba húzta, és máris egy fa törzsét érezte a hátának dörzsölődni. A lány, akit eddig keresett, most szemtől–szemben állt vele, és egy vadásztört szegezett a nyakához. Arca elszántságot tükrözött, és Videt az a gondolat is

nyugtalanította, hogy talán épp most rohant az igazi gyilkos karjai közé. Testén bénultság lett úrrá, mikor tudatosult benne, hogy az a hideg penge bármikor a húsába fűrődhat.

– Elment már? – kérdezte a lány hűvös hangon. Vid rémülten a késre bámult, majd vissza a lányra.

– Mit akarsz azzal? – hebegte elhaló hangon. A lány türelmetlenül felsóhajtott, és erősebben nyomta a fának.

– Elment már? – szegezte neki újra a kérdést. A penge már csak hajszálnyira volt Vid torkától. A fiú szaggatottan vette a levegőt, füle zúgott szívverése hangjától. A fa kérge szúrósan nyomódott tenyerébe.

– Igen – lehelte, miközben próbált nem hozzáérni a kés éléhez. A lány megkönnyebbulten sóhajtott fel, és hátrébb lépett. Vid óvatosan a földre csúszott, mikor végre megszabadult a tör látványától. Hitetlenkedve kapott a nyakához ott, ahol az imént még a hús pengeélt érezte. Most már jobban megfigyelhette támadóját. Az valószínűleg egyidős lehetett vele, de nem ez volt a legmegdöbbentőbb dolog, amire felfigyelt. Fel sem tudta fogni, hogy nem vette eddig észre ezt a különös öltözéket. A lányon levendula–lila középkori tunikához hasonló, ujj nélküli ruha volt. Barna bőr csizmája cseppet sem hasonlított a lányok között mostanában nagy népszerűségnek örvendő csizmákra. Ezt a csizmát por borította és egészen kopottnak tűnt. Derekat széles türkíz–zöld kendővel tekerte körbe, ami alól néhol különös bőrkészítmények lógtak ki. Az egyik egy bőrtok volt, melyben felismerte a törte, amit nem is olyan rég, még a nyakához szorítottak.

A lány hullámos haját lófarokba kötve hordta, mely sötétbarna volt, akárcsak a szeme.

– Mit bámulsz? – mordult rá a lány karbatett kézzel. Vid nem válaszolt. Még mindig alig hitte el a történeteket. Azt hitte senki sem jár már az erdőbe, és most két emberrel is találkozott, akik akár meg is ölhetnék volna. Ez a lány meg úgy beszél hozzá, mint

ha semmi sem történt volna. A lány váratlanul felkacagott.

– Hú öregem, csak nem hitted, hogy tényleg elvágom a torkod?

– nyújtotta felé a kezét, de Vid arckifejezése láttán leeresztette és elhallgatott.

– Ne vágj már ilyen képet! Ha beárulsz, sem öltelek volna meg. De te segítettél nekem, és én nem szoktam megölni azt, aki segít a bajban. – Vid a lányra bámult. Ezt most komolyan gondolta?

– Pedig elég jó színész vagy – bökte ki. A lány arckifejezése megváltozott. Bizonytalanul nézett vissza rá.

– Színész? Az meg mi? – Vid csodálkozva tátotta el a száját. Hát nem tudja?

– Nem tudod? – kérdezett rá a biztonság kedvéért. Lehet, hogy a lány megint csak játszik vele, ahogy az imént. De a lány nemlegesen rázta meg a fejét.

– Tudnom kéne? – Vid tanácstalanul nézett bele a barna szemekbe. Jobb lesz, ha hagyja a dolgot. Aztán eszébe jutott, hogy a lány esetleg egy másik országból való, ami sok mindent megmagyarázna. Az öltözékét, és akár a furcsa viselkedését is.

– Nem tudom neked mit mondtak – emelkedett fel, hogy fejük egy szintben legyen. –, de a városiak szerint a Démon erdő veszélyes. Hamarosan sötétedik, talán nem kéne itt lennünk. Ha gondolod, visszakísérhetlek a városba, még én is új vagyok Amatában. – A lány gyanúsán mérte végig. Vid egy pillanatig azt hitte, valamivel megsértette a lányt, de akárhányszor gondolta újra át, amit mondott, abban nem talált semmi kivetnivalót.

– Nem vagyok ostoba, nem dőlök be ilyen átlátszó trükköknek – rántott tört, és a fiú felé indult. Vid rémülten tért ki az útjából.

– Hé, nyugi! Nyugodj le! – Tenyerét a magasba tartotta, úgy hátrált pár lépést – Nem akarok semmi rosszat. Én... én nem tudom mi rosszat mondtam, de ne haragudj rám! Beszéljük meg, oké? – A lány megtorpant, copfjából kimaradt tincsei lustán lengtek arca körül. A fiú és ő némán farkasszemet néztek egymással. A távolban kabócák siratták a napnyugtát. Egy közeli

fáról apró gallytöredék pattogott le. A fiú és a lány összerezzenek az apró neszre.

– Miért akartál rám rontani? – Vid a nagy csend után akaratlanul is szinte suttogva szólalt meg. Ez olyan érzést keltett benne, mint amikor az ember könyvtárban vagy múzeumban van. Alapjában véve nincs sok értelme a suttogásnak, mégis mindenki azt teszi, és ettől már nem is tehet mást, mert szinte elvárható, hogy így tegyen. Zavartan megköszörülte a torkát. A lány tekintete szinte a szemébe fúródott.

– Ilyen szöveggel szokták az ártatlanokat is elcsalni, és aztán...

– elfordította a fejét. Arca keserű grimaszt öltött. – megölik őket.

Hánynom kell az ilyenektől. – Vid sóhajtvá lehunyta a szemét.

– De tudod, hogy én nem vagyok ilyen. Nálam nincs semmi – habozott egy ideig mit mondjon – fegyver. Én nem ölök embert, mert apámat is... – Elharapta a mondatot. Ez nem tartozott másokra, főleg olyanokra, akiket nem is ismert még.

– Igazad van. Ha meg akarnál ölni, már megtehetted volna – mondta, és a bőrtokba csúsztatta a tört. Az olyanok, akikről beszéltem nem kezdenének ki velem. A védteleneket szeretik, akik nem jelentenek számukra nagy veszélyt. Vagy nincs igazam? – Vid nem tudta mit felelhetne erre. Ez a lány furcsa volt. Még sosem találkozott olyannal, aki ilyen természetesen beszélt ezekről a dolgokról. Az emberek, ha lehet, kerülik a halál gondolatát.

– De elárulnád mi volt ez a mese arról a... minek is nevezted? Varosról vagy miről – vakarta meg a fejét. Vid elkerekedett szemekkel nézett rá.

– A városról, Amatáról! Hisz te is ott laksz! – tárta szét karjait. A lány megrázta a fejét.

– Én itt lakom, Kamomében. – Vid egy pillanatig meg sem tudott szólalni. Ez a lány valószínűleg szórakozik vele. Hogy lehetnének Kamomében vagy hol, mikor Amatában vannak?

– Na jó, elég volt. Ne szórakozz velem!

– Én nem szórakozom – vonta meg a vállát a lány értetlenül. – Nem értem mi bajod.

– Figyelj, én nem tudom milyen Kamoméről beszélsz, és különben is, nekem most már haza kell mennem. Jössz, vagy maradsz? – nyújtotta a lány felé a jobbját, aki csak homlokát ráncolva nézte azt.

– Én itt lakom – nézett fel újra, és Vid leeresztette a kezét.

– Itt? Az erdőben?

– Erdőben? – kérdezett vissza a lány. Vid úgy érezte egy végtelenül hosszú és értelmetlen játékot játszanak. Kezdte azt hinni, hogy a lány mégis igazat beszél. Vagy bolond. De nem tűnt annak.

– Ez itt a Démon erdő. Vagy nem itt laksz? – kérdezte a tőle telhető legtürelmesebb hangnemben. A lány töprengve húzta össze a szemöldökét. Úgy tűnt, őt is legalább annyira idegesíti a helyzet, mint Videt.

– Ezt akkor hagyjuk! Honnan jöttél? Úgy értem, merre van az–az Amata? – Vid nem egészen értette a kérdést, de végül válaszolt.

– Az erdőn kívül – tette zsebre a kezét, majd egy kis latolgatás után hozzá tette: – a patakon keresztül, egy kis fahídon jöttem ide. A lány elgondolkodva mérte végig.

– Mutasd meg a helyet!

Vid nem igazán értette mit kell ezen megmutatni, de úgy döntött jobb, ha nem ellenkezik. A lánynál még mindig ott volt a tör, és ez nagyon zavarta. Nem sokat kellett gyalogolniuk, mert szerencsére Vid nem merészkedett olyan mélyen az erdő belsejébe, de ahogy közeledtek a helyhez ahonnan, jött, Viden egyre rosszabb érzés lett úrrá. Közel voltak, de a fák nemhogy ritkultak volna, hanem egyre sűrűbben magasodtak följük.

– Nos? Közel vagyunk már? – Vid összerezsent. Most először szólalt meg a lány, mióta elindultak.

– Nem tudom. Valahol itt volt, de most nem találom!

Egyszerűen... – Kétségbe esve fordult meg, és akkor meglátta

azt, amit eddig a sötétben nem fedezett fel. Az ösvény mentén pipacsok voltak. És a pipacsok közül egy útjelző tábla nézett vissza rá felirat nélkül. Ugyanaz az útjelző tábla, amit a fahídról egyszer már látott.

3. fejezet

Vid majdnem feldöntötte a lányt, amikor a táblához rohant, hogy jobban megnézzze. Csakugyan az volt, amit az erdőbe lépve látott, de mindennek, ami a rengetegen kívül volt, a hídnak, a rétnak, híre-hamva sem volt.

– Ez lehetetlen – lépett hátra a fiú elképedve. – Én egészen biztosan itt jöttem be – A feje szédítően fáj a benne cikázó nyugtalanító gondolatoktól. Ez nem történhet meg velem, ez az egész képtelenség! Amikor ma feldöntötték, biztos nagyon beverte a fejét. Igen, kétségtelenül ez lesz a magyarázat. Ez az egész csak egy álom, semmi több.

– Itt volt! Ez... ez biztos, különben, hogy kerültem volna ide? – fordult a lány felé. Az gyanúsán méregette őt, de nem szólt egy szót sem. A fiú tehetetlenül harapott a szájába. Ő volt az egyetlen, akire számíthatott.

– Ugye te hiszel nekem? Nincs okom, hogy hazudjak. Miért hazudnék?

– Miért is ne? – vont a föl a szemöldökét. Vid kiábrándultan nézett vissza rá. Ő sem hisz neki, senki sem hisz neki. És most talán ő is örökre itt fog maradni, mint azok a szerencsétlenek, akik azelőtt itt jártak. Lassan leereszkedett a földre. A városiaknak igazuk volt, ez az erdő valóban egy elátkozott hely. És ő még kételkedett ebben...

Megint csak a saját feje után ment, és most ez lett a vége.

Micsoda idéltlen helyzet! Hogy történhet ilyesmi pont vele? És most mihez kezdjen? Kétségbeesetten temette kezébe az arcát. Most nem szabad, hogy a jövővel foglalkozzon. Jelenleg az egyetlen, amit tehet, hogy egy értelmes ötletet eszeljen ki, amivel kijuthat ebből a lehetetlen szituációból. Gondolatai közé egy halk mondatfoszlány tolakodott be.

– ...hiszek neked. – Vid lassan magához tért, és fölemelte

csüggedten lehajtott fejét. A lány ott ült mellette, és várakozóan nézett rá.

– Tessék? – hunyorított értetlenül rá.

– Tegyük fel, hogy hiszek neked – ismételte meg újra a mondatot, kicsit vonakodva. Vid hálásan felsóhajtott. A lány talán nem is sejtette, mennyit jelentett neki ez a mondat. Ám az, mintha megérezett volna valamit, mentegetőzve emelte fel a kezét.

– Félre ne értsd! Ez nem jelenti azt, hogy meg is bízom benned. Szóval jobb, ha vigyázol, mit teszel, amíg ilyen megérett vagyok!

– A fiú kicsit megsértődött ezen. Most akkor hisz neki, vagy sem? A megérettést nem egészen így képzelte el. Ha ez jelenti nála a megérettést, akkor nem egészen van tisztában vele mi is az. Csalódottan lesett rá a szeme sarkából. Rengeteg kérdése lett volna hozzá, de már félt feltenni. Nem igazán tudta, mire számíthat tőle ezek után. Mint minden idegennel szemben szokás, ők is bizalmatlanul méregették egymást. Percekig csak ültek egymás mellett, nem tudván mihez is kezdjenek. Egyiküknek meg kellett szakítania ezt a kínos pillanatot, és egy néma egyezkedés után – melyet csak ők értettek meg, – a lány szólalt meg elsőnek.

– Én Kaolin vagyok. – Vid mintha hallotta volna már azelőtt is ezt a nevet, de végül elhessegette ezt a pillanatnyi érzést.

– Én Vid. – A lány felé nyújtotta a jobbját, de az megint értetlenül nézett rá, így a fiú ismét kénytelen volt feladni. Legközelebb jobb lesz, ha meg sem kísérli a kézfogást. Lassan kezdett megjönni a bátorsága, így feltette a legelső kérdést, amit már egymásba botlásuk után is szeretett volna.

– Megkérdezhetem, hogy miért keresett téged az a fickó? Elég veszélyesnek tűnt.

– Ja, az? Hát először én sem akartam kikezdeni egy foliummal, de amikor megláttam nála ezt – hajtotta fel óvatosan a türkiz kendőt a derekán, – úgy éreztem nem hagyhatok ki egy ilyen vissza nem térő alkalmat. Vid értetlenül állt az iménti szó jelentése előtt, de inkább nem is foglalkozott vele. Helyette kíváncsian a kendő alá

nézett, ahol egy ezüstös anyag fénylett. Egy másik kendő. Ez volna az a kihagyhatatlan valami? Hiszen ilyen kendőt még az anyjától is könnyűszerrel tudna kölcsönözni a lánynak. Ráadásul egyáltalán nem hitte volna, hogy egy ilyen mogorva lányt érdekelhetnek efféle női holmik

– Aha – bökte ki minden érdeklődés nélkül.

– Erre te csak egy „aha-t” tudsz kinyögni? – kérdezte Kaolin némi felháborodást mutatva.

– Aha – válaszolt a fiú bizonytalanul, de a lány szúrós tekintete láttán észbe kapott, és igyekezett kedvezőbben válaszolni – Úgy értem, szép meg minden, de... – Az meg sem várva Vid választát, sottogva vágott közbe.

– Ez egy Silvanus lepel! Hát nem érted? – Vid számára természetesen megint valami újdonság volt ez a szó, így ötlete sem volt mi lehet olyan nagy szám ebben.

– Öö... és az mi? – Kaolin reménytelenül megrázta a fejét, majd körbe nézett, és ismét sottogva válaszolt.

– Te most tényleg nem tudod, vagy csak tetteted, hogy hülye vagy?

– Nem vagyok hülye én csak... – érvelt volna, de a lány ismét a szavába vágott.

– Kezdem valóban elhinni, hogy nem vagy közölünk való. – Vid erre nem igazán tudott mit felelni, örült, hogy a lány végre hisz neki, de úgy gondolta, akkor sem érdemelte ki, hogy emiatt butának nézzék.

– El sem hiszem, hogy nem tudod mi ez – rázta meg a fejét Kaolin. – Tudod ez egy hihetetlenül értékes dolog, és ez egyike a kilenc lepelnek. A különlegességük az, hogy viselőjüket nem mindennapi képességekkel ruházzák fel. Olyan ritka gyógynövényekből készültek, mint az *Oenothera biennis*, *Borago officinalis*, vagy *Centella asiatica*, de senki sem tudja a pontos összetevőiket. Ez, ami nálam van, olyan erős pajzs, hogy a viselője szinte sebezhetlenné válik. – Vid kezdte úgy

érezni, mintha egy mesébe csöppent volna. Mégis miféle köpeny képes ilyesmire? Az iménti lekicsinylő gondolatai után most már bámulattal tekintett az ezüst lepelre.

– És ez biztos? Úgy értem ez tényleg az a lepel?

– Mit gondolsz, miért suttogok? Ezekből nem terem minden fán, és ha valaki megtudja, hogy elemeltem, nagy bajban leszek. Talán már most is keresnek...

– Te ezt loptad!? – hőkölt hátra Vid felháborodva, de Kaolin látszólag cseppet sem zavartatta magát.

– Miért, mit gondoltál? Még szép, hogy loptam! Ezt semmiképp sem hagyhattam ki.

– Ez egyre jobb – tárta szét a kezait Vid. – Ez a sok furá dolog, kendők, meg tolvajok! Mégis hová a fenébe kerültem én?

Egyáltalán, milyen évet írunk?

– Ha jól emlékszem, a nyolcvanhatodik tölgy évgűrűben járunk. De ez nem biztos, mert már nem igazán számolom az éveket. – Vid arca megnyúlt ennek hallatán.

– Mondd még egyszer!

A lány kicsit megszéppelve ismételte meg előző mondatát.

– Miért, az baj? – kérdezte, de Vid már nem hallotta. Ha ez igaz, akkor ő most... akkor most hol lehet? Ez a lány olyan dolgot mondott, ami kizárt dolog. Lehetséges, hogy ugyanabban a korban élnek, két különböző világban? Ilyesmiről egy városi sem beszélt neki. Talán itt élnek egymás mellett, és még csak nem is tudnak róla. Ráadásul az évek folyamán elterjedt rémtörténetek és találgatások miatt, már senki sem jár az erdőbe. De mi lehet azokkal akik hasonlóan jártakkal, mint ő? Talán még vannak, akik élnek, és neki csak annyi lenne a dolga, hogy megkeresse őket és...

Ekkor egy mélyről jövő keserű hang borult rá sötét függönyként, mely ezt súgta neki: *Nem tudod megkeresni őket, hiszen már mind meghaltak. Senki sem járt az erdőben évszázadok óta. Te vagy az egyetlen közülük, aki még él...* Vid érezte, hogy

gombóc nő a torkában, ami borzasztóan lassan csúszik le a gyomrába, maró ürességet hagyva maga után. Valaki erősen megrázta a vállánál fogva, ő pedig rémülten tért pillanatok alatt magához, mint álmodó a rémálomból ébredve. Keserű gondolatai homokszemekként csúsztak ki kezei közül, de az érzést, amit hoztak nem tudták magukkal vinni, az továbbra is ott maradt benne kitörölhetetlenül.

– Minden rendben? Nem festesz valami jól. – Vid a lányra tekintett. Ő az, aki segíthet neki. Az egyetlen, akiben bízhat, akire számíthat. Izgatottan Kaolin keze után kapott.

– Van innen kiút? Van valaki, aki tudja, hogy juthatok ki az erdőből?

– Nem tudom – szabadította ki magát a fiú kezei közül. – Senkit sem ismerek, aki járt volna ott, ahonnan jöttél.

– De biztos van rá mód! Segítened kell! – próbált újra utána nyúlni, de az kitért előle, és felpattant felrúgva maga körül az avert egy pillanatilg porfelhővel takarva a környéket.

– Felejtsd el! – A lány szeme villámokat szórt.

– Én azt hittem...

– Egyedül kell boldogulnod. Ez nem az én dolgom.

– Kérlek! Miért nem akarsz segíteni? – kérlelte Vid, de Kaolin kemény arckifejezése nem sok jót ígért.

– Sajnálom, de tudsz a lepelről, ami nálam van. Innentől kezdve csak veszélyt jelentesz számomra. Nem szoktam minden jöttmentben elsöre megbízni. – Vid tehetetlenül szorította ökölbe a kezét. Fogalma sem volt miféle hely ez, és az egyetlen, akire rábízhatta volna magát, cseppnyi együttérzést sem mutatott iránta.

– Ezt nem teheted! Nem hagyhatsz csak így itt! – állt fel, a lány karja után kapva, ám abban a pillanatban vissza is húzta a kezét.

Rájött, hogy nem szerencsés mozdulat, hiszen a lánynál még mindig ott a tör. Nem tudhatta hogyan reagál ilyen helyzetben. Most le kell higgadnia! Nyugodtan is megbeszélhetik ezt a dolgot. És már tudta is, mit hozzon fel mentségéül.

– Csak annyit akartam mondani, hogy tartozol nekem – Kaolin meglepetten nézett rá.

– Én?

– Én feltétel nélkül megbízta benned, amikor segítséget kértél, és nem köptelek be annak a lovas fickónak. Vagy már el is felejtetted? – Egyenesen a lány szemébe nézett, aki állta a pillantását. – De ha gondolod, még mindig szólhatok neki, azt hiszem tárt karokkal várna.

– Semmi szükség rá – sóhajtott fel Kaolin. – Ha akarnám, nem jutnál messzire, de igazad van. Kvittek vagyunk, oké? – Vid örömeiben elmosolyodott. Mégiscsak van lelkiismerete a lánynak.

– Jól van, győztél, csak hagyd már abba ezt az idéetlen vigyorgást!

– Morgott rá Kaolin, majd határozott hangon folytatta:

– De volna néhány feltételem. Mivel nem szokásom az idegenek pátyolgatása, ha velem tartasz, kénytelen leszel betartani pár szabályt. – Vid komolyan bólintott. Ez a legkevesebb, amit tehet, ha már segítséget kér tőle.

– Útközben ne nyavalyogj, mert abban az esetben nem látjuk másnap viszont egymást. Nincs semmi tapizás, mert búcsút mondhatsz a kezednek. Azt teszed, amit mondok, különösen vészhelyzetekben. És ha csak egyszer, ha egyetlen egyszer is átversz, akkor nem viccelek, tényleg elvágom a torkod! – fejezte be a lány, majd lendületesen sarkon fordult, és elviharzott a sűrű cserjésen keresztül. Amikor Kaolin már nem hallhatta, Vid nyelt egy nagyot. Nem semmi ez a lány! Valami azt súgta neki, hogy nem ez lesz álmai kalandja. A hideg futkosott a hátán attól a gondolattól, hogy Kaolin esetleg már vágott le kezét, vagy talán már embert is ölt. Pontosan ettől tartott, mielőtt elkezdődött ez a borzalmas rémálom. Mélzásából a lány hangja riasztotta fel.

– Meddig várjak még? Mozogj már!

4. fejezet

Fagyos levegőt szívott be, mely ólmosan töltötte meg a tüdejét. Minden lélegzetvételénél ezernyi tű szúrt kíméletlenül az egész belsőjébe. A világ forgott vele, a képek kuszák voltak, és ő hiába próbált utánuk kapni, azok kicsúsztak az ujjai közül, halvány derengést hagyva maguk után. A nehéz köd füstös szürkülete mögül lassú foltok szálltak alá. Fekete és fehér foltok borították be a fölötte húzódó átláthatatlan sötétséget. Egy pillanatra tisztábban látott mindent, majd a vonalak kuszáknak szétcsúsztak a szeme előtt.

– Ébresztő, indulunk! – Kaolin hangja hideg zuhanyként zúdult rá, kitörölve utolsó emlékfoszlányát is az álmáról. Morcosan a bal oldalára fordult és összekucorodott.

– Nem megyek suliba – motyogta félálomban. Kaolin az égre emelte a szeméit. Fogalma sem volt mit jelentettek a fiú szavai, de most nem volt találgató kedvében. Határozott mozdulattal megigazította a copfját, majd a kezében lévő húsgombócra emlékeztető étel egyikét a fiúhoz vágta, ami cuppogó hanggal ért célt, a fiú hátán széttrancsírozódva. Az morcosan ült fel.

– Ez meg mi a... – Egy pillanatra nem tudta hol is van, de hamar visszatértek az emlékei a tegnapról. Itt ragadt az erdőben, és olyan dolgokat tudott meg ettől a lánytól, amiket még most is alig hitt el. Sötétedésre találtak el erre a kis tisztásra, és viszonylag hamar elaludtak. Azt hitte, csak álmodta az egészet, de ezek szerint mégsem.

– Nátatok mindenki ilyen sokáig alszik? – mérgelődött Kaolin. Vid hatalmasat sóhajtott. Ez az egész nagyon is valóságosnak tűnt.

– Azt hiszem csak akkor, ha teheti – nyújtózkodott egyet, majd a húscafatokra mutatott undorodva. – Hát ez?

– Edd meg, aztán indulunk!

– Mármint ezt? – rázta le magáról a maradványokat.

– Nesze, itt van még egy – dobott a fiúnak egy másik gombócot

Kaolin. Vid több–kevesebb sikerrel, de elkapta. A zsömle nagyságú gombóc még meleg és puha volt, külseje pirított barna fasírhoz volt hasonlatos.

– Ez mi?

– Mokett.

Vid bizalmatlanul méricskélte a mokett nevezetű ételt, majd úgy döntött, csak nem lehet olyan rossz, ha ezt megeszik az itteniek. Miután beleharapott, puha hús omlott szét a szájában, enyhén csípős utóízzel.

– Éf evf mibővf an? – kérdezte a tőle telhető legartikuláltabban, ami tele szájjal nem is volt olyan egyszerű feladat.

– Darált belsőségekből meg egy kis *Capsicum annuum* keverékéből. – Vid köhögve a markába köpte a félig megrágott belsőséget. Kaolin arca egy pillanatra megrándult a visszafojtott nevetéstől. A fiú kiábrándulva tette arrébb a mokettet és tenyerét a nadrágjába törölte. Vajon Kaolin ezt is lopta?

– Hová megyünk?

– Sokat én sem tudok – vont a vállát, majd Vid felvont szemöldöke láttán folytatta. – Megkérdeztem valakit, hogy merre lakik a Látó, de ő is csak találgatni tudott.

– És mi dolgunk egy... Látónál? – A fiú próbálta úgy feltenni ezt a kérdést, mint ha mi sem lenne természetesebb.

– A Látó sok kérdésünkre tud majd választ adni. Nem szoktak mindennap olyanok felbukkanni itt, mint te. – Vid ezen egy kicsit elgondolkozott. Lehet, hogy az anyjának igaza volt ezzel a hellyel kapcsolatban. El sem hitte, hogy most az egyszer igazat ad neki a természetfelettiekkel kapcsolatban.

Erről eszébe jutott valami, amit ezek után mindenképp meg szeretett volna tudni.

– Ugye nálatok nincsenek boszorkányok? – Már látta is maga előtt a Jancsi és Juliska meséjéből előbukkanó pórul járt boszorkányt.

– Az olyasmi, mint a színész? – Kaolin látszólag teljesen komolyan gondolta a kérdést. Vid majdnem elnevette magát ezen.

– Inkább felejtsd el! – kelt fel, hogy lesöpörje magáról a leveleket és a mokett darabjait.

– És az mi? – A lány a Vid alatti avarkupacra mutatott, ami alól a fiú fényképezőgépe látszott ki.

– Jó ég! Ha nem figyelmeztetsz, talán itt hagytam volna. – Leguggolt a gép mellé, és gyengéd mozdulatokkal lesöpörte róla az avart. Annak semmi baja sem volt. A kezébe vette, és a lányhoz vitte.

– Ez egy fényképezőgép – Kaolin érdeklődve a gép fölé hajolt. – Várj, megmutatom!

Tett pár távolodó lépést a lánytól, és egy kattintással lefényképezte. A lány rémülten kiáltott fel.

– Mit csináltál velem?

Vid felmutatta a gépből kicsúszott polaroidfényképet, és amikor visszament a lányhoz, a kezébe adta.

– Látod? Az ott te vagy a képen.

– Nahát! – Kaolin megbökte a képen lévő önmagát. – Hogy zártál be? Miért nem mozgok?

– Nem zártalak be, csak... – Erősen gondolkodott mit is mondhatna egy olyasvalakinek, aki még csak nem is látott ezelőtt fényképet. – Befogtam a rólad visszaverődő fényt egy pillanatra. A lány láthatóan még most sem értette a dolgot, de azért bólintott és csodálattal vizsgálta tovább a képet. Vid megköszönte a torkát, mire a lány szórakozottan abbahagyta a kép szaglászását. Zavarában gyorsan maga mellé csapta a képet tartó kezét. Az arcán apró vörös csík jelezte, a helyet ahol megvágta az arcát. Kaolin úgy tett, mintha megvakarná a helyét, de Vid észrevette, hogy csak így próbálja leplezni iménti ügyetlenségét.

– Ha gondolod, megtarthatod – vonta meg a fiú a vállát.

– Mit? – A lány bosszankodva dörzsölte meg az orra alatti csíkot.

– Hát a képet – Kaolin a fiúra nézett, majd a kezében lévő képre. Tekintete sokáig elidőzött a polaroidon. Vid egy pillanatra vágyakozást olvasott ki a lány szeméből, de az mintha csak megérezte volna, szemöldök ráncolva nyújtotta vissza a képet neki.

– Nem kell – Vid nem igazán értette miért. Hiszen az előbb még tetszett neki. Nehezebbé esett megérteni a lányt. Mintha szándékosan utasítana el mindent, ami csak egy fikarcnyi érzést is

kivált belőle.

– Biztos vagy benne? – A lány mogorván megrázta a fejét, minek következtében copfja hevesen lengett ide-oda.

– Úgy sem tudnék vele mit kezdeni, és különben sem tudom, hová tehetném – Vid csalódottan készült zsebre tenni a képet. Ez a lány tényleg nem normális. Miért nem fogadja el? Nincs abban semmi különös. Úgy gondolta talán ez a gesztus majd segít a köztük lévő láthatatlan falat lebontani. Nem ismerték még egymást, és ez feszélyezte. Jobban mondva az a tör feszélyezte, ami Kaolinnál volt, és az, hogy a lány esetleg idegenekkel szemben szívesebben használja. Eközben Vidnek eszébe jutott valami, amivel mindketten elégedettek lehetnének.

– És mit szólnál ahhoz, ha megőrizném neked, amíg itt vagyok? Neked nem is kéne addig bajlódnod vele, nálam biztonságban lenne, és ha még is szükséged volna rá, később visszaadnám.

– A lány kicsit meglepődött az ötlet hallatán, de látni lehetett a vívódást az arcán.

– És miért tennéd ezt meg értem? Ez csak egy pék...

– Kép – javította ki a fiú.

– Mindegy – intette le a lány. – Nem fogadhatom el.

– Szerettem volna, ha egy kicsit... – Vid inkább elhessegette az iménti gondolatot, amit ki akart mondani. Nem volt olyan fontos, hogy tudja a lány. – Nálunk az ajándékot nem illik visszautasítani. Ez egy szokás. – A lány némán maga elé tátozta az ajándék szót, amiből Vid arra a következtetésre jutott, hogy ismét valami újat mondott neki.

– Rendben – egyezett végül bele egy nagy sóhajtás kíséretében.

– Akkor elfogadom az... ajándékot. – Vid megnyugvással tette zsebre a polaroidot. Mégis sikerült meggyőznie a lányt, bármilyen makacs is.

– Csak el ne felejtssd visszakérni, mielőtt haza jutok. – Vid fejében átfutott a gondolat, hogy vajon tényleg lesz-e ilyen.

Haza fog valaha innen jutni? Látja még édesanyját? Annyi mindent szeretett volna elmondani neki. Hogy hazudott, hogy miféle titkokat rejt valójában a Démon erdő, és azt is, hogy már nem kell mindent magára vállalnia, mert ő mindig ott lesz vele.

De tényleg ott lesz vele? Már egyáltalán nem volt ebben biztos. Bizonyára oka van annak, hogy az amataiak senkit sem láttak viszont az erdőbe belépők közül. Neki viszont nem szabad csak ezért feladnia. Ha megpróbál innen kijutni, legalább eggyel nő a sikerre való esélye.

– Gyere, indulunk! – intett neki Kaolin egy közeli csapás felé mutatva. Vid még gyorsan körbe nézett, nehogy itt felejtessen valamit, de mivel úgy találta mindene megvan, elindult a lány nyomában. *Csak a földön szétszóródott mokett darabkák tanúskodtak arról, hogy azon a tisztáson aludtak...*

Az idő már délutánra járhatott, bár Vid órája még mindig 14:37-et mutatott. Ez az óra szintén az édesapjáé volt. Mindig viselte, még a halála napján is. Vid nem emlékezett rá, hogy pontosan mikor állt meg, de édesanyja váltig állította, hogy egészen addig a napig még működött. De akár járt, akár nem, sokat jelentett neki ez a karóra. Így bárhol is járt, apja vele volt. Már pedig most nagy szüksége volt rá. Olyan egyedül volt, mint még soha.

Egy ismeretlen helyen, ismeretlen szokásokkal, ahol nem tudhatta mi minden várhat még rá. A végtelenül nagy rengeteg reggel óta ugyanolyan komorsággal nézett vissza rá. Vid remélte, hogy még ma találkozhat a Látóval, de a fák semmit sem árultak el arról, hogy hol járnak, és hogy mennyit kell még fáradozniuk.

A percek és az órák unalmasan teltek, csak Kaolin sürgette olykor–olykor. Ilyenkor Vid morogva próbált gyorsítani a léptein. A lány könnyedén járt a kövek és a gyökerek közt, de a fiú lába nem szokott hozzá az ilyen utakhoz. A gyökerekben folyton elbotlott, a kövek pedig nyomták a talpát. Kaolin hajszolása pedig nemhogy segített volna, hanem egyre jobban kedvét szegte. A szomjúság és az éhség egyre jobban eluralkodott rajta, de nem mert szólni, mert még emlékezett a lány feltételeire. Azért még sem akart teljesen magára maradni ezen az átkozott helyen. Hogy megtörje a csöndet, egy ízben megkísérelte megtanítani a lányt barchobázni is, de rá kellett jönnie, hogy ez nem a

legmegfelelőbb játék kettőjüknek. Hamar elakadtak, hiszen kevés kifejezést ismertek mindketten. Azóta egy szó sem esett köztük.

Vid unottan rugdosott maga előtt egy tobozt, miközben lassan egy kérdés merült fel benne, amit már eddig is furcsállt valamennyire.

– Kérdezhetek valamit? – Még mindig jobb volt egy harapós lánnyal társalognia, mint a semmi.

– Már kérdeztél. – A fiú összevonta a szemöldökét.

– Mikor? – A toboz majdnem kitért a lába elől miközben egy ívet írt le előtte.

– Most – fordult hátra Kaolin, hogy rá pillanthasson. Ha ez vicc volt, akkor annak elég gyenge – gondolta Vid, de inkább nem tette szóvá a dolgot.

– Csak azt akartam tudni, hogy, hogy lehet, hogy még senkivel sem találkoztunk eddig? – A lányra nézett, és a biztonság kedvéért pontosított. – Úgy értem, elég sokan élhettek itt, és mi még egy emberbe sem botlottunk a nap folyamán. – A lány komoran a fák árnyékára tekintett.

– Nálunk csak az marad életben, aki elég ügyes – Vid megtorpant, és a toboz roppanva horpadt be a talpa alatt.

Abban a pillanatban valami a mellkasának csapódott, és a talaj kicsúszott a lába alól. Kaolin és ő hatalmas puffanással érték földet. A lány rajta térdelt, a rossz emlékeket idéző törrel a kezében.

– Ezt meg miért kellett? – nyögte a fiú.

– Ne ijesztgess! – tette el a kést megkönnyebbülten a lány.

– Ezt pont te mondod? – hápogott a fiú elképedve, cserébe egy megsemmisítő pillantást kapva.

– Hát nem érted? Pontosán erről beszéltem – szállt le Vidről. – Itt nem tudhatod mi vár rád vagy, hogy mikor kapsz egy halálos dőfést a hátadba. Addig örülj, míg nem futunk össze senkivel! Mi itt nem tudjuk megválogatni mit együnk, és aki nem akar osztozkodni az kíméletlenül megöli a másikat. Aki pedig nem akar meghalni, az vagy öl, vagy gyáván megbúj valahol és elbukik. Én sok mindenben mentem keresztül, de még itt vagyok és élek – nézett egyenesen Vid szemébe, és ebből a fiú megértette, hogy komolyan beszél. Úgy érezte, hogy megbántotta őt. Még

mindig tartott tőle, de már kezdte érteni, hogy miért viselkedik így. Bizonyára a lopás is csak egy volt a sok szörnyűség közül, amire szüksége volt az életben maradáshoz.

– Ne vágj már ilyen képet! Ez nem olyan nagy dolog. Ha itt élnél, te is megszoknád ezt – vont vállat Kaolin. – De az is lehet, hogy előbb halnál meg – tette hozzá a hatás kedvéért.

– Ez nem volt vicces – jegyezte meg a fiú, de tudta, hogy igaza van a lánynak. Ő nem tudna embert ölni.

– Ezt csak azért mondod, mert igazam van – kacagott Kaolin, miközben felsegítette a döbrent Videt. Ilyen hamar kiismerte őt, vagy valóban nem nézi ki belőle, hogy tud kemény is lenni?

– Hmm! Ha gondolod, pihenhetünk egy kicsit.

– Miből gondolod, hogy nem sikerülne életben maradnom? – kötötte továbbra is az ebet a karóhoz.

– Még mindig itt tartasz? – kérdezte Kaolin, és a Vid mögötti helyet kezdte el fixírozni.

– Hogy tarthatnék máshol? Ha bele gondolok, nálunk legalább olyan veszélyek vannak, mint itt. – A lány gondolataiba merülve végig mérte őt, és tekintete megállapodott a nyakában lógó polaroid gépen. A fiú már kezdte kényelmetlenül érezni magát. Lehet, hogy még sem kellett volna makacskodnia. Kaolin végre megszólalt.

– Igazad van, végül is azt sem tudom, honnan jöttél. – A lány idegen tekintettel fürkészte, de Vid meg se rezzent. A lány egy ötlettől vezérelve a türkiz kendőhöz emelte a kezét és előhúzta a vadásztőrt. A fiú még levegőt is elfelejtett venni. Most biztos magára haragította, vagy le akarja tesztelni a rátermettségét. Megmondta neki, hogy ha sokat fecseg ez lesz, de ő tovább feszítette a húrt, és most le fogja vágni egy testrészt. Egy ujját vagy mindjárt a kezét? És mi van, ha a nyelvét? De nem volt ideje tovább gondolkodni, mert ekkor a lány megszólalt.

– Ideje enni valamit, elmegyek vadászni – Vid óvatosan kifújta az izgalomtól eddig visszatartott levegőjét.

– Mi van veled? Szörnyen nézel ki – ráncolta a homlokát a lány.

– Öö... semmi, csak azt hiszem én is megéheztem – vakarta meg a fejét, és még egy kínos vigyort is megengedett magának.

- Aha – vonta meg a vállát Kaolin. – Amíg távol vagyok, szedj egy kis tűzre valót! – A fiú kelleetlenül elindult egy neki tetsző irányba. A lány mielőtt eltűnt volna a fák sűrűjében, még visszafordult, mintha elfelejtett volna valamit.
- Azért ne nagyon kóborolj el, ha lehet, és... – elharapta a mondatot.
- Mi az? – Kaolin bizonytalanul megrázta a fejét.
- Nem érdekes – hazudta, pedig nyilvánvalóan akart még valamit mondani. De helyette megfordult, és otthagyta a fiút.

Vid egy ideig egészen csinos kis rakásra való fát talált, de ahogy telt az idő, alig talált megfelelő gallyat. Rádásul a gyomra is egyre elviselhetetlenebbül követelte az ételt. Biztos volt benne, hogy Kaolin nem lenne elégedett az eddigi teljesítményével. Talán ha egy kicsit még arrébb menne, több ágat lelne. A lány azt mondta ne menjen túl messzire, de neki végül is nem állt szándékában olyan messzire mennie, hogy ne találjon vissza a kijelölt táborhelyükre. Felmászott egy nagyobb buckán, és magában kalapot emelt maga előtt. Két jól megtermett fa közt meglátott egy hatalmas faágat, ami valószínűleg valahonnan föntről esett le. Erről könnyen letörhette a kisebb részeket, de ha elég ügyes, elhúzhatja a tűzrakáshoz is. Kaolin vadásztörével olyan részeket is levághat majd, amikkel macerás lenne most foglalkoznia. A háta mögül hirtelen avarzörrenést hallott. Ijedtében elfeledkezett a kezében tartott farakásról, és azok összekoccanva a földre zuhantak.

– Megijesztettek? – kérdezte valaki nyekergő hangon mögüle. Vid megfordult, és megpillantotta a hanghoz tartozó illetőt. Ha lehetett még fokozni a furcsaságokat, amik eddig érték, akkor ez igazán fokozta. Az idegen tetőtől talpig koszos régi rongyokba volt bugyolálva, alakja és arca nehezen volt kivehető a szemétdombot is megszégyenítő ruha halom miatt, amit magára aggatott. És mindehhez egy különös föld, és valami felismerhetetlen szag társult.

– Csak nem tűzifát keresel? – Vid képtelen volt megszólalni meglepetésében.

– Mi az? Nem harapok – nevetett fel az idegen krákogva. A hang alapján a fiú arra következtetett, hogy ez egy öregasszony. – Csak nem ezt a púpot nézed itt, eh?

– Bocsánat – hajtotta le a fiú szégyenkezve a fejét. Illetlenül rábambult.

– Hagyjad fiam! – legyintett az asszony. – De ha már épp egymásba botlottunk, nem segítenél egy ilyen vénségnek, mint én? Én is gyújtósért indultam, de hát az én koromban az ilyesmi már nem olyan egyszerű, ezek az öreg csontjaim már nehezen bírják. Te pedig szép szál legénynek tűnsz, biztos tudsz időt szakítani egy öregasszonyra is... – Vid őszintén szólva szívesebben foglalkozott volna a saját dolgával, de a néninek elég jó volt a rábeszélő képessége, nem mondhatott nemet.

Ráadásul még is csak öreg, nem olyan nagy probléma, ha segít neki.

– Rendben, segítek – szedte fel a szétgurult ágakat maga körül.

– Nekem elég lesz ez a kevés is, épp csak annyi kell, hogy megmelegedhesek egy kicsit otthon. Ha már ilyen segítőkész vagy, nem hoznád el a kunyhóig? – Vid nem mert ellent mondani, nem akart goromba lenni, így igent mondott.

Az út nem volt olyan hosszú, csak egy kisebb völgybe kellett lemászniuk, ahol valóban ott lapult egy romos kis viskó. Tetejét levelek borították, és ferdén a völgy oldalába épült. Ajtaja nem volt, csak egy rongy választotta el a bejáratot kívülről, hogy épp eltakarja a kunyhó belsejét.

– Na és itt hova tegyem le? – Az öregasszony megint köhögve nevetett, és jókedvűen bízta a fiút:

– Menj csak be, ott leteheted – Vid az ágakkal egyensúlyozva a függöny után nyúlt, és félre rántotta. Az orrát valami erős, orrfacsaró bűz csapta meg. Nem akart hinni a szemének.

A földön félig megrágott csontok heverték, mindenütt legyekkel és bogarakkal borítva. A csontok alatt valami nyálkás, piszkos színű anyag fénylett. Mindenhová ezek a borzalmas tócsák száradtak. Elképedésében nem kapott levegőt, meg akart szólalni,

de nem tudott. Csak egy ötlete támadt. Megfordulni, és futni!
Futni el innen, akárhová! Megpördült a tengelye körül, és egy
szürke szempárt látott, mielőtt tompa ütést érzett a fején, és
elsötétült előtte minden.

5. fejezet

Arca fájdalmas grimaszt öltött, amikor végre kezdett magához térni. Feje ütemesen lüktetett, és minden egyes ilyen dobbanásnál, mintha csípős hangyák szurkálták volna a helyet, ahol fejbe csapták. Ki akarta nyitni a szemét, de a váratlan fénytől megszedült. Hunyorogva próbált hozzászokni, miközben körülötte minden ide-oda úszott. Maga elé próbálta kapni a kezét, de valaki a háta mögött összekötözte. Az illető nem sajnálta az időt, és alaposan átkötötte a derekát és a karját is, így hiába is feszegette volna, akkor sem enyhül a szorítás. A kötélfolytatódott, és a végét a mennyezetet alátámasztó faágak közt átvezetve a háta mögötti vaskarikához kötötték, melyet ügyesen a falhoz tapasztottak. Ráadásul a lába nem ért le egészen, így kénytelen volt lábujjhegyen egyensúlyozni.

– Fájdalmas az ébredés, mi? – Vid előtt egy férfi arca jelent meg. A fiú a hozzá tartozó szempárra fókuszált, és szórakozottan vette tudomásul, hogy azok szürkék. Lassan kezdte megérteni miért is van itt.

– Maga nem is nő – motyogta, mire a férfi felnevetett, és otthagya.

– Látom elég értelmes kölyök vagy – jegyezte meg az alak gúnyosan. Vid elengedte a füle mellett a megjegyzést. Kezdte visszanyerni a látását, de a lüktető fájdalom a fejében nem akart ilyen gyorsan elillanni. Vajon meddig volt eszméletlen? Valószínűleg abban a viskóban volt, ahová az asszonnyal... illetve férfival mentek. De ez egy másik helység lehetett, mert sehol sem látta a szabadba vezető rongyfüggönyt. Itt félhomály uralkodott, sejtelmes fénybe vonva a szobában található kétes rendeltetésű tárgyakat. Vid mellett a falhoz tolva egy ócska faasztal állt, melynél a férfi épp matatott. A fiú előtt kopott üst állt, alatta farakással, mely talán az ő tűzifáját is tartalmazta. A falakról furábbnál furább alakú eszközök lógtak le. Köztük olyanok is, amiket már rozsdá borított, vagy inkább...

Vid kétségbeesve feszegetni kezdte a köteleit, de az lehorzsolta

a bőrét, a lába pedig megcsúszott a talajon az erőlködéstől. A gyomra görcsbe rándult a félelemtől, ami szinte fojtogatva kúszott fölfelé a torkában. Azokon a tárgyakon vér volt. A férfi rosszállóan megrázta a fejét, és megfordult, láthatóvá téve az asztalra pakolt kések és rongyok tömkelegét. A kezében egy bárdot tartott.

– Maga meg akar enni?!

– Vág az eszed, öcsi – húzta végig az ujját a bárd élén, hogy megbizonyosodjon az élességéről. Videt a hányinger kezdte környékezni, amikor eszébe jutottak a véres csontok a másik helységekből.

– Ez undorító – szúrte elfintorodva a fogai között. Nem sok híja volt, hogy viszontlássa sovány reggelijét. Tekintetét makacsul a szoba egyik sarkára összpontosította. Ha már választhatott, akkor az utolsó perceit nem rókázással akarta tölteni. Az emberevő közelebb lépett hozzá.

– Hé, kölyök! Nehogy összehányjál nekem itt mindent! – mordult rá a kannibál némi idegességgel a hangjában. Vid elégedetten sóhajtott egyet. Még az émelygése is alább hagyott, helyében izgatott remegés csiklandozta a gyomrát. Végre megvolt a terve, de ezt most jól kellett csinálnia.

– Sajnálom, de – nagyot nyelt, és a földet kezdte el fixírozni, – én igyekszem. – A férfi gyors léptekkel mellette termett, és lökött egyet a vállán, mire ő oldalra billent.

– Ne szórakozz velem, hallod? – förmedt rá a kannibál. Vid továbbra is a poros talajt bámulta. A férfi végre teljesen rá figyelt, ezért most minden tőle telhetőt bele kellett adnia. Ha elég ügyesen színészkedik, talán leszedi a fickó a kötélről, vagy ha más nem, legalább lazít rajta valamennyit, hiszen még egy kannibál sem szereti, ha az ételébe mások gyomortartalma kerül. Köhögést és prüszögést imitálva görnyedt előre, amennyire csak a kötélt szorítása engedte. A homloka valami hűvös felülethez ért. Meglepetten nyílt ki a szeme, és a bárd élével találta szemben magát. Ahol hozzáért, vékony vörös csík jelent meg, és egy aprócska csöpp vér cseppent a húsvágó lapjára. A fiú tüdejét szaggatott sóhaj hagyta el.

– Nem szeretem a macerás hozzávalókat. Finomabb az ízük, ha élve főzöm meg őket, de nem akarnám, hogy miattad kárba vesszen az egész vacsorám – Vid óvatosan felegyenesedett. Az idióta ötlete miatt, csak rosszabb lett a helyzete, és most pillanatokon belül felszabdalják. Most már kár is lenne folytatnia, amit elkezdett.

– Mi az, már nem is vagy rosszul? – dörrent rá, de Vid csak hallgatott. A szürke szemek dühösen villantak rá.

– Már értem! Csak blöfföltél, igaz? – A kannibál megragadta a pulóverénél, mire Vid rémülten felordított. – Nyugalom! Hát nem jobb, ha hamar túl vagy rajta? – kacagott a férfi, és a magasba emelte a bárdját, Vid egyre hisztérikusabb üvöltései közepette. Nem! Nem halhat most meg! Nem itt, és nem így kell meghalnia! Már érezte, szinte várta, hogy a penge mikor hatol át a testén, és ahogy finoman keresztülsúszik a húsán. De nem történt semmi. Kinyitotta a szemét, és még mindig élt. Előtte ott állt az emberevő, de nem nézett rá. Nem értette, hogy mi ütött belé, de akkor ő is meghallotta, hogy valaki közeledik. És ez az illető, az ő nevét kiáltotta.

– VID! – A talpa alatt összeroppanó csontok hangja hangosabbá vált, és Kaolin jelent meg zihálva a szobában, kezében a vadásztőrrel.

– Kaolin! – tört ki belőle a lány neve. Ebben a helyzetben még ennek a bolond lánynak is képes volt örülni. A férfi elengedte, és kuncogni kezdett. Kaolin és Vid értetlenül bámultak rá.

– Micsoda szerencse! Már rég volt ilyen bőségben részem – Kaolin arcára harag ült ki.

– Ne is álmoldj róla! Engedd el a fiút, vagy késsel a torkodban végzed!

– Üres szavak – indult el a lány felé, de az üvöltve rontott rá. Felé szúrta, de a kannibál kitért előle. Vid csak nézni tudta az eseményeket, de legszívesebben maga is csatlakozott volna a lányhoz, csak ne kelljen tehetetlenül kivárnia, melyikük kerekedik ki élve a harcból. Kaolin egy rúgással sípcsonton találta a férfit, aki a földre borult, majd Vidhez sietett, hogy elvágja a köteleit.

– Gyerünk már! – sziszegte összeszorított fogai között. Mögötte kezdte összeszedni magát az emberevő.

– Siess! – kiáltotta a lánynak, aki most a kezénél próbálta elvágni a kötelet, miközben a kannibál egyre csak közeledett. Vid döntött.

– Lökj előre! – utasította.

– Mi?

– Lökj előre! – Kaolin úgy is tett, és egy nagyot taszított rajta, Vid pedig felhúzott lábbal előre lendült. Érezte, hogy a tör végig szánt a csuklóján, de szerencséjére pont eltalálta a feléjük igyekvő férfit. A lány hamar mellé ugrott, és a combjába döfte a kést, amitől a férfi bömbölve összerogyott. Vid feszegetni kezdte a köteleit több-kevesebb sikerrel, de a lány segítségével hamar lehullottak róla a kötél maradványai. Gondolkodás nélkül elkapta a lány kezét, és a kijárat felé húzta, de az meglepett sikkantással orra bukott őt is magával rántva. Valami a karjára nehezedett. A bárdos férfi a torkánál fogva a földhöz szorította Kaolint, aki fuldokolva kapálózott utána.

– Te kis vakarcs! Azt hitted, el tudsz velem bánni? – emelte fel a hús-vágóját, hogy lecsaphasson vele, de Vid kirúgta a kezéből, és ahol tudta, rugdalni kezdte a kannibált, aki hirtelen összerándult. A mellkasából Kaolin vadásztőre állt ki. A férfi keze lassan lecsúszott a lány nyakáról, aki köhögve szorította meg a tör nyelét. Vid lélegzetvisszafojtva bámult rá.

– Na, mi az? Csak nem meglepődtél? – suttozta Kaolin az emberevőnek, aki remegve nézett vissza rá. – Hát akkor jó étvágyat!

– Ne! – kiáltotta Vid, de a lány már feltolta a pengét a férfi szívéig. A sebből bíbor folyadékként csöpögött alá a vér, átítatva Kaolin ruháját is. Vid elengedte a lány kezét. *Megölte. Megölte őt...*

Kaolin kihúzta a tört, és legurította magáról a hullát. Fáradtan zihált, arcát vérpermet maszatolta össze, a haja izzadtan tapadt a homlokához.

– Menjünk – suttozta, és feltápáskodott, otthagya a fiút és a halottat. Vid a fénytelen szürke szemekbe nézett. Abban már egy cseppnyi élet sem volt. Nehezére esett talpra állni, észre

sem vette, mennyire elgémberedtek a végtagjai. Még egyszer a holttestre bámult, és otthagya.

Némán gyalogoltak a táborhelyük felé. Kaolin gyorsan szedte a lábát, ezért a fiú nehezen tudott lépést tartani vele. Mióta elhagyták a viskót, egy szó sem esett köztük. De jobb is volt ez így. Vid idegennek érezte a körülöttük lévő erdőt. Mintha évek teltek volna el azóta, hogy tűzifáért indult. Örült, hogy élt, de képtelen volt a fejből kiverni annak a férfinak az élettelen arcát. Még sosem látott halott embert. Az pedig, hogy előtte öltek meg valakit, még ennél is borzasztóbb élmény volt. És az a gyilkos itt ment előtte. Egy olyan gyilkos, mint aki az apjával is végzett. Ha az apja ezt tudná...

– Miért kellett megölnöd? – bukott ki belőle. A lány megtorpant előtte.

– A francba Vid, megmondtam, hogy ne kóborolj el! – pördült meg a lány. A szeme szikrákat szórt, az arca eltorzult a dühtől.

– De...

– Azt hittem tudsz magadra vigyázni! Mázlid van, hogy odaértem, mert meg is halhattál volna! – A belőle áradó indulatot kilométerekkel arrébb is érezhették.

– Sajnálom – bökte ki megszeppenten. – De nem kellett volna megölnöd.

– De kellett, mert nem tehettem mást! Láttad, mit művelt.

– Nem ő volt az első, ugye? – kérdezte Vid. Kaolin akart valamit még mondani, de inkább elharapta a mondandóját.

– Nem – válaszolta, és ezzel mind ketten lezártak tekintették a témát. A fiú pedig úgy érezte elhamarkodottan ítélt. Kaolin nem olyan volt, mint az apja gyilkosa. Hogy is hihetett ilyesmit? Nem szívesen tette, amit tett, és ez elég volt neki.

A Nap narancs fényt vetett a fák közé. Vid meglepődve pillantott a magasba. Tényleg sokáig lehetett odalent, ha már lemenőben van a Nap.

– De azért jó volt az a rúgás – jegyezte meg Kaolin.

– Mármint melyikre gondolsz? – kérdezte zavartan a fiú. Eddig még egyszer sem kapott tőle dicséretet.

– Tudod, amit még megköltözve vittél be neki – Vid meglepetten bámult a lányra. Az most először mosolygott rá. Az arca igazán emberinek tűnt. Egyáltalán nem hasonlított, ahhoz az önmagából kifordult ábrázathoz, amit gyilkolás közben látott.

Hamar rájuk esteledett, ezért úgy döntöttek a Kaolin által választott helyen táboroznak le. A lánynak hála, gyorsan kipótolták azt a tűzifa mennyiséget, amit Vid már nem tudott a többi közé tenni. A lány nem hiába ment vadászni, miután megnyúzták, egy kis sütés után nyulat vacsorázhattak. Utána Kaolin neki látott kitisztítani a fiú sebeit, aki olykor felszisszenve próbálta elviselni azt.

– Ha nem nyavalyognál annyit, sokkal hamarabb túl lennél rajta. Ami az arcodon, és a csuklódon van, nem is olyan vészes, de a fejedre rendesen rácsapott.

– Nem is nyavalygok – háborgott a fiú, – De ez az izé rettenetesen csíp.

– Nektek, férfiaknak mindig sír a szátok. Folyton megjåtsszátok a kemény fiút, de ha egy száлка megy az ujjatokba, mindjárt máshogy viselkedtek. Fogalmatok sincs, mi a fájdalom.

– Hogy mi? El vagy tájolva. Voltál már fiú testnevelés órán? Vagy vertek meg a többiek minden ok nélkül? Nekünk el kell túrnunk mindent, a lányok meg mindig minden miatt sírnak.

– Még hogy nektek kell túrnótök! Nekünk kell szülnünk, és... – megvonta a vállát, – a többit úgy is tudod. – Vidnek nevetethnékje támadt. Ez az egész helyzet kezdett komikussá válni. Itt ülnek az erdőben, és a maguk igazát szajkózzák. De valahogy mégis örült ennek a vitának, ami kettejük között támadt. Úgy érezte sokkal könnyebb beszélgetnie a lánnyal most, mint reggel, mert a lelkük mélyén mindketten örültek, hogy egyáltalán még élnek. A fiú ismét felszisszent a fájdalomtól. Kaolin valami zöld krémmel kente be a fején lévő sebet.

– Ez meg mi?

– Gyógykenőcs. Gyógynövényekből, és állati zsiradékból

csináltam. Fertőtlenít is, és ettől hamarabb begyógyulnak a sérülések.

– Te készítetted?

– Aha. Nem olyan bonyolult.

– A többi börtarisznyádban is ilyesmik vannak?

– Többnyire.

– Mi az, hogy többnyire? – vont a szemöldökét Vid.

– Azt jelenti, hogy nem kötöm az orrodra. Készen vagyunk – vágta hátba a fiút.

– Mi lesz a ruháddal?

– Majd holnap megpróbálom kimosni belőle a vért. Még van rá elég vizünk, de amúgy is meg kéne látogatnunk egy forrást. – Vid bólintott, de azért remélte, hogy ez nem jelent olyan nagy kitérőt.

– Milyen messze van még annak a Látónak a lakhelye?

– Már most unod a gyaloglást? – nézett rá a lány szúrós szemmel.

– Nem, csak...

– Csak hiányzik az a másik hely, igaz? – kérdezte a lány, mire a fiú egyetértően biccentett.

– Ma jó sok időt pazaroltunk el – a fiú nem szólt semmit, de tudta, hogy a szemrehányás neki szól. – Nem tudom mennyit kell még mennünk, de tudni fogjuk, ha odaértünk. Úgy tudom ő is egyike a kilenc őrzőnek, szóval biztosan sokan telepedtek le ott, ahol lakik.

– Kilenc őrző? – értetlenkedett Vid, de Kaolin nem vett tudomást róla, és elkezdte oltogatni a tüzet.

– Jobb lesz, ha alszunk. Ha hamar oda akarunk érni, sokat kell még utaznunk holnap. – Közösen homokot szórtak a parázsra, és ki–ki keresett magának egy megfelelő helyet az alvásra. Amikor már mindketten feküdtek, Vidnek eszébe jutott valami, amit már előbb is meg akart kérdezni.

– Mi van a szüleiddel? – tette fel a kérdést, de a lány nem válaszolt. Talán elaludt. Állapította meg a fiú, és ő is megpróbált aludni. De sokáig csak álmatlanul forgolódott. Azt hitte a mai események teljesen elfárasztották, de ahányszor lehunyta a szemét, újra és újra felrémlettek előtte a ma történetek. A véres

csontok a padlón, a szürke szemek, amiknek a gazdája meg akarta őt enni, és Kaolin, ahogy végez a kannibállal. Nem tudta, hogy ébren van-e még, vagy már álmodik. De a férfi fakó szemei mindannyiszor csak őt bámulták, még akkor is, amikor már rég ködös homály borult rájuk, és az ajkai remegve tátogtak segítségért könyörögve, miközben vér csordult ki közülük.

6. fejezet

Másnap kialvatlanul riadt fel a szúrós avar érintésére az arcán. Lerázta az piszkos szemcsékként rátapadt földet, és felkönnyökölt. Az erdőben cseppet sem volt könnyű úgy aludni, hogy ne érezze a körülöttük élő rovarokat valamely porcikáján. Vid hangosan felsóhajtott. Rémes éjszakája volt. Fogalma sem volt mikor és mi módon sikerült elaludnia, de nem is számított, hiszen amúgy is mosott rongyként érezte magát. De most nem szabad a tegnapiakra gondolnia. A legjobb az lesz, ha szépen elfelejti, ami történt, és igyekszik elkerülni még a gondolatát is a várható reggelinek.

Idő közben egy kósza szúnyog környékezte meg a karját, és most láthatóan elégedetten szívta a vérét. A fiú egy pillanatilag habozott, majd ügyesen lecsapta, bár feleslegesen, mert a ragadós vérszívó maradványai alatt már vörösen púposodott fel a bőre. Vid felült, és a pulóvere ujjába dörgölte a karját. Megtapogatta a tegnapi szerzett sebet a fején, és meglepve vette tudomásul, hogy cseppet sem fáj már annyira, mint várta. Talán a csipős érzés ellenére mégis csak hasznos volt az a krém, amit Kaolin kent rá. Aprópó Kaolin... a lánynak hűlt helye sem volt. Vid megrémült a gondolatra, hogy talán magára hagyta őt, amíg aludt. Sietősen talpra ugrott, és tétovázva elindult arra, ahol tegnap feküdt, majd út közben elképedve torpant meg. Tényleg itt hagyta őt! Tegnap nem fogadott szót neki, és most beváltotta az ígését!

– Nem, Kaolin nem tenne ilyet – nyugtatgatta magát a fiú.

A dolgok kezdtek rendbe jönni, és tegnap már szinte egészen emberien viselkedett vele. Egyedül nem találja meg a Látót, ezt ő is tudja. Nem hagyja a sorsára csak így. Talán itt van a közelben. Elindult a keresésére, de épphogy elérte a következő bokrot, egy tör repült el a feje mellett és a mögötte lévő fába fúródott. Vid holtra vált ábrázattal sandított a háta mögé. Még élt, de tényleg csak hajszál híja volt! Előtte egy közeli bokorból motoszkálást vélt hallani, és rövidesen azt is észrevette, hogy Kaolin les rá. Ijedtnek tűnt, de a fiú láttán hamar felöltötte a már

jól ismert morcos ábrázatát. Hajszájai rendetlenül bomlottak ki néhol a copfjából, és most minden lélegzetvételénél rakoncátlanul táncoltak az arca körül.

Az első megrökönyödés után Vid felbőszülve lépett arrébb a fa veszélyesnek ítélt körzetéből.

– Ez meg mi a pokol volt!? – Megint épp, hogy nem esett bántódása. Mióta megismerte Kaolint, folyton életveszélyben érezte magát, és még csak paranoiásnak sem mondhatta magát ezért, hiszen mindezt teljesen jogosan tette.

– Ne gyere közelebb! – kiáltott rá a lány.

– A modora is a régi – motyogta a fiú.

– Mi van?

– Semmi – vágta rá, majd sietősen hozzá tette; – csak azt kérdeztem, miért.

– Éppen mosom a ruhám – válaszolta a lány összevont szemöldökkel.

– És?

– Nincs rajtam ruha, te idióta! – Vid érezte, hogy elvörösödik. Sarkon fordult, és a kést kezdte el bámulni a fán.

– Előbb is mondhattad volna!

– Mégis mikor? Épp azzal voltam elfoglalva, hogy leszereljek egy bizonyos váratlan vendéget – válaszolta nem éppen kedves hangnemben, amitől Vid tényleg ostobának érezte magát.

Majdnem rárontott Kaolinra, csak mert berezelt egy olyan bugyuta gondolattól, hogy esetleg egyedül hagyták! És a tudat, hogy csak egy bokor választotta el tőle, végképp zavarba hozta. Eddig eszébe sem jutott, hogy esetleg ilyen kellemetlen helyzetbe kerülhet az útjuk során, hiszen Kaolinra cseppet sem úgy gondolt, mint egy lányra. A viselkedése, és a kemény életmódja pedig egyáltalán nem fért össze a Vid szerint lányosnak vélt dolgokkal. De tényleg olyan, amilyennek mutatja magát, vagy ez csak a látszat? A fiú óvatosan a háta mögé lesett, de nem jó alkalmat választott, mert alig, hogy megfordult, meglátta Kaolin fehér hátát.

– Mindjárt készen vagyok, ne leselkedj! – pillantott rá a válla fölött. Vid rémülten kapta vissza a fejét a fa irányába.

- Nem leskelődtem! Én csak...
- Megfordulhatsz! – kiáltott fel a lány és a fiú úgy is tett.
- Az előbb félbe szakítottál. Én csak...
- Téma le van zárva – igazította meg Kaolin a copfját kilépve a bokor rejtekéből. Vid mérgesen vágta csípőre a kezét.
- Mi lenne, ha nem vágnál folyton a szavamba!? Csak ellenőriztem, hogy készen vagy-e már. Eszembe sem jutott, hogy utánad leskelődjek! – magyarázkodott, de a lány szemmel láthatóan nem figyelt. A bokor mögül két bőrflesskát emelt ki.
- Figyelsz te rám?
- Aha – nyögte a lány feleletnek nem éppen nevezhető módon, majd belekukkantott a bőrkulacsokba. – Jól sejtettem, ma mindenképp útba kell ejtenünk egy forrást – Vid durcásan megvonta a vállát. Úgy látszik, csak neki nem tetszik, hogy kukkolóként lett elkönyvelve a lány szemében. Végül úgy döntött nincs értelme tovább lovagolni a témán, hiszen most valószínűleg alul maradna.
- Tiszta víz a ruhád – morogta a lányon végig nézve –, meg fogsz fázni.
- Nem volt időm rá, hogy megszárátsam... – meredt rá Kaolin jelentőségteljesen, mire kapott a fiútól egy barátságatlanok szánt arckifejezést.
- Ma még sokat kell mennünk, majd út közben megszárad. Induljunk!

Kaolin kitaratóan taposta a földet maguk alatt az ezüstös Silvanus lepelbe burkolózva. Vid hosszas unszolására ugyanis kénytelen volt felvenni. Már délután lehetett, de ők pihenő nélkül hagyták maguk mögött a gazzal benőtt utat.

Víz hiányában a szájuk teljesen kiszáradt, mintha fakérget rágtak volna, izzadt arcukat pedig ragacsosan lepte be az út pora. Ennek ellenéref áradhatatlanul gyalogoltak a friss víz ígéretere gondolván. Egy ideig próbálták beszélgetéssel elütni az időt, de hamar rájöttek, hogy ez nem a legjobb ötlet a szomszósággal

küzdve. Mikor Vid már ereje végén járt, vészjóslóan megkordult a gyomra.

– Ehen halok! Ma még nem ettünk semmit.

– Igazad van, de nem akartam ilyenekkel húzni az időt – lihegte a lány. – Ne aggódj, szerintem hamarosan találunk forrást, és akkor pihenhetünk is! Azt hiszem a Látó messzebb lakik, mint reméltem, de talán pár napon belül ott leszünk – Vid morgásra emlékeztető hangot hallatott, de a lány már nem foglalkozott vele. Örömtől kipirult arccal állt meg.

– Látod? Már itt is vagyunk! – mutatott egy közelben lévő fára, amin valaki gallyakból és levelekből font kötelet hurkolt át, és csinos kis csomót kötött a végére. Vid értetlenül bámult rá. Az illető valamilyen furcsa oknál fogva még egy gondosan lehántott, tenyérszerű ágvéget is a végéhez fűzött.

– Ez meg mi?

– Mi lenne? – kérdezte a lány, miközben bekanyarodott a fa mellett, amin a hurok volt. – Ez jelzi a forrást. Vid ránézett a furcsa jelzésre, majd követte a lányt. Rövidesen egy mohával benőtt sziklához ért, ami alól lassan csordogált a víz egy öklömnyi mélyedésbe.

– Végre – nyögte a fiú. Kaolin elő vette két kulacsát, és a forráshoz lépett.

– Ha ittunk egy keveset, elmegyek vadászni. Talán magammal kéne vinnem téged, nehogy megint bajba kerülj – mondta, és arcára fröcskölt egy kis vizet. Utána hozzálátott a flaskák megtöltéséhez.

– Na, mi van? Te akartál inni, most meg nem is érdekel? – fordult a fiú felé, de az, mintha meg se hallotta volna, amit mondott. Riadtan egy pontra mutatott a lány mögött. Kaolin óvatosan a vadásztőréhez kapott, majd megpördült. Pár méterre két hulla feküdt a fűben. Az egyik hátából a lányéhoz hasonló kés állt ki. A vér már megalvadt az ingén, de nem olyan régóta lehetett halott, mert teste még szinte ép volt. A másik már kevésbé festett ilyen „szépen”. Testrészei furcsa szögben álltak, a vér teljesen beborította. Kaolin otthagya a sziklát és az élettelen testekhez ment. Befogta az orrát, és lassan leguggolt mellettük.

– Gyere ide! – intett Vid felé, akinek esze ágában sem volt oda menni.

– Muszáj?

– Ugyan már, nem harapnak! – Vid ebben nem is kételkedett, de a tegnapiak után nem szívesen látott volna újabb rémképeket. Végül kellenlenül a közelükbe araszolt. A látványtól már csak az orrában érzett förtelmes bűz volt rosszabb. Egy kicsit más volt, mint a kannibál kunyhójában heverő csontok szaga, de lényegében nem sokban különbözött a kettő. A fiú megborzongott. A két test vérrel bemocskolt képe sokkal émelyítőbb volt, mint a tegnapi maradványok.

– Mi történhetett velük? – préselte ki a szavakat vigyázva, hogy ne szívjon be túl sokat a bűzzel telt levegőből.

– Nem vagyok benne biztos, de talán összevesztek valamin, és megölték egymást. Nem lehetett könnyű dolguk – nézett végig a lány a két hullán, majd Vid meglepetésére elkezdett kutakodni a zsebeikben.

– MIT MŰVELSZ!? – A lány rá se hederített.

– Megnézem van-e náluk valami hasznos – Vid a felháborodástól hebegve Kaolinhoz lépett, de amint odaért, rögtön megtántorodott a látványtól. Végül erőt vett magán, és a lányra kiáltott.

– De hát ez undorító! Nem teheted ezt velük!

– Ugyan miért ne tehetném? – vont a föl a szemöldökét a lány. – Már meghaltak.

– Hagyd abba! – Vid szinte remegett a dühtől. – Ez tisztességtelen. Megölték egymást, és a végén te aratsz le mindent abból, amijük maradt. Temetést érdemelnének, nem pedig ezt... – Kaolin erre megállt a kutakodásban.

– Eltemetnéd őket? – nézett rá átható tekintettel. A fiú a hullákra lesett. Képtelen lett volna megérinteni őket.

– Én...

– Hát persze, hogy nem – mondta a lány megvetéssel a hangjában. Vid tekintetét a cipőjére függesztette. Szörnyen gyávának érezte magát, ahogy ott állt. Megvárta, amíg a lány elfordult tőle, majd szótlanul otthagya a tetemeknél. Nem is annyira a lányra haragudott, mint inkább magára. Azért, hogy

nem tett semmit azért a két szerencsétlenért. Csak tehetetlenül nézte, ahogy kifosztják őket pontosan úgy, ahogy az apjával tették. Ha arra gondolt, hogy olyasvalakivel tölti az idejét, mint Kaolin – aki talán több alkalommal is kifosztott másokat –, elhatalmasodott rajta a büntudat. Mit szólna az apja, ha ezt látná? Vid fölött megzörrentek a fák levelei. Hűvös szél támadt fel, és azon keresztül a fiú fülét különös hang ütötte meg. Mögötte valakik suttogtak. Testén azonnal zsibbasztó bizsergés futkosott végig. Még levegőt is alig mert venni. A hangokat egészen közelről hallotta, de még sem értette mit mondanak. *Ha megfordulna talán... mintha most közelebb jöttek volna. Meg kéne fordulnia...* A jobb lábát feszülten csúsztatta arrébb a talajon. *Jól hallotta a közeledő lépéseket az avarban?* Óvatosan megpróbált hátra fordulni és...

– Vid! – A fiú ijedten rezzent össze az érintéstől a vállán. Mikor megfordult, Kaolin zavart pillantásával találta szemben magát.

– Te voltál az?

– Micsoda? – vonta össze a szemöldökét a lány.

– Hát a... – Vid inkább félbe hagyta a mondatát. Talán csak képzelődött. Bár azok a hangok nagyon is valóságosnak tunktek. – Nem érdekes – rázta meg a fejét.

– Nézd, tudom, hogy nem tetszett, amit tettem – kezdte a lány, és Vidnek az–az érzése támadt, hogy most most nem csak a mai dologról van szó – de ez nálunk természetes. Én nem tudom honnan jöttél, hogy mik a szokásaitok, de igyekszem megérteni – A fiú meglepődött. Úgy tűnt, hogy Kaolin tényleg komolyan gondolta azt, amit mondott.

– Figyelj! Nem várom el, hogy megváltozz, csak... mi sok mindenben különbözünk egymástól. Ez a hely annyira más! Úgy érzem, mintha a legrémisztőbb álmom hirtelen valósággá vált volna. Én pedig semmit sem tehetek, csak tehetetlenül nézhetem, ahogy szép lassan minden eltűnik a világomból. Érted mit akarok mondani? – A lány figyelmesen végig hallgatta, majd bólintott.

– Értem, és sajnálom! Nehéz elképzelni mit érzel, de megpróbálom. – Egy pillanatra mindkettő a gondolataikba mélyedtek, de végül a lány törte meg a csendet először.

– Akkor nem baj, hogy ezt elcsórtam? – vigyorodott el a kezében lengetve a kést, ami nem is olyan rég még az egyik férfi hátából állt ki. Vid hátra hőkölt. – Gondoltam jobb lenne, ha velem tartanál a vadászatban. Na, mit szólna?

– Eh, rendben, de csak akkor, ha nem nekem kell használnom a hullás tört.

– Megegyeztünk – nevetett fel Kaolin. Egy rövid pihenő után hamar felkerekedtek zsákmány után nézni, de a fiúnak rá kellett jönnie, hogy a vadejtés cseppet sem olyan egyszerű, mint képzelte. Már az is hosszú percekig tartott, hogy elejthető állatra bukkanjanak. Ez Videt a halászatra emlékeztette, amit mindig is unalmas tevékenységnek tartott. Ha ezzel szerencsájuk volt, még mindig hátra volt a dolog legnehezebb része, a leendő ebéd megközelítése. Miután a fiúnak sikerült kétszer is elijesztenie az arra járó vadakat, Kaolin úgy döntött jobb lesz, ha egy ideig csak megfigyeli, hogyan zajlik egy vadászat. Vid már–már úgy érezte, hogy az egész reménytelen, amikor is a lány oldalba bökte, és egy lustán cammogó sün párosra mutatott a fűben.

– Hála az égnek! – súgta a lány. – Ezekhez még csak nem is kell annyira futni – A fiú szánakozva nézett az apró állatokra, de minél inkább küzdött a leölésük gondolata ellen, gyomra annál hangosabban követelte, ami járt neki.

– Add oda a másik tört is! – kérte a lány továbbra is ügyelve, nehogy túl hangosan beszéljen.

– Minek? – tátogetta a fiú, de már át is nyújtotta a kést.

– Majd meglátod – lehelte Kaolin, és hangtalanul eltűnt mellőle, hogy aztán egy a sünökhöz közelebbi helyről célozzon. Mindkét kezében biztosan csillant meg a tör, miközben a magasba emelte a jobb karját. Minden egy pillanat erejéig tartott. Az első kés suhanva találta telibe a hátsó sünt, ami visítva múlt ki, míg a másik sün riadtan iszkolt el. Vid nem látta, hogy a lány mikor dobta el a másik tört, de egy fél pillanattal később már a második sün is szétterülve feküdt a földön. A fiú ámulva emelt kalapot magában Kaolin előtt.

– Hú! – mondta nem találva a megfelelő szavakat. A lány azért így is értette a mondanivalóját. Egy leplezni kívánt mosollyal az

arcán ment a szerencsétlen állatokért.

– Ha becsuktad a szádat, ide jöhetnél. Most megmutatom, hogy kell ellenőrizni, hogy élnek-e még. Lehet, hogy hülyén hangzik, de ez fontos. Főleg a sünöknél, mert elég rafinált kis jószágok. – Vid érdeklődve indult a lány felé, de egy lépés után susogó hang ütötte meg a fülét.

– *Szerinted hall minket?... Én nem vennék rá mérget...*

A fiú ijedten torpant meg. Már megint képzelődne?

– *Hát neked nem is kell már...*

Nem, most már biztos volt benne, hogy nem hallucinál. Az imént valakik tényleg beszéltek. És ha nem tévedett, akkor nem is akárkiről, hanem róla!

– Vid! – Na, tessék, most már a nevéen is szólítják! – VID! – A fiú arra eszmélt, hogy Kaolin erősen szorítja a vállát.

– Hé, jól érzed magad? – nézett rá a lány már-már aggódva.

– Semmi baj – hazudta a fiú, ugyanis Kaolin semmi jelét sem mutatta annak, hogy hallotta volna az iméntieket.

– Biztos vagy benne? – mérte végig gyanakodva.

– Persze, jól vagyok... tényleg – felelte, de már nem volt biztos benne.

7. fejezet

Gyönyörű tavaszi nap volt. A rét ezernyi színben pompázott, édes virágillattal töltve meg minden arra járót. A méhek vidáman döngöcséltek, és néha egy–egy lepke is feltűnt az égen. Vid csodálkozva tekintett körbe a mezőn. Emlékeiben még mindig az ősz képe élt, ugyanakkor az illatozó rét látványa nagyon is valóságos volt. Valami zümmögve a karjának repült, s ő az ijedségtől oda kapott. Mindig is viszolyogtató érzést keltett benne, ha ezek a folyton zümmögő méhek és társaik értek hozzá. – Hol maradnak már a többiek? – A fiú összerezte a női hang hallatán. Körbe nézett, és nem is kellett sokáig keresnie. Pár méterre a magas fűben egy fehér ruhás hölgy alakját pillantotta meg. Gyönyörű fonott haja az apró virágokkal borított fűbe omlott, s ott tovább tekergőzött a lány körül. Hajszálain aranylóan csillant meg a napfény, amit Vid szórakozottan bámult. Már épp arra készült, hogy megszólítsa a lányt, amikor megzörrent a fű, s egy férfi nevetett fel a szőke tünemény mellett.

– Hát nem tudom, de van egy olyan sejtésem, hogy Letis megint valami galibába keveredett.

– Jaj, ugyan miért keveredne? Ne piszkáld már! Nagyon is jól halad a gyakorlással! – piritott rá a lány a fiúra, de az erre megint nevetésre fakadt.

– Akkor te még nem hallottad a legújabb kalandját. Bár az nem való hölgy fülének... – Vid úgy döntött épp eleget hallgatózott már, és magában kicsit meg is szidta magát ezért. Ideje volt, hogy mégis csak megszólítsa őket, és, hogy megtudja hol is van. Ám azok még akkor sem néztek rá, mikor melléjük lépett. Továbbra is zavartalanul csevegték tovább.

– Na és az öcséd hol van? – próbálta a fiú másra terelni a szót. A lány egy pillanatra, mintha elszomorodott volna.

– Azt mondta jár egyet, mielőtt ide jön... – mondta, majd sietve megrázta a fejét – De ez most lényegtelen! Kérlek Ventúr, mond el mi történt Letissel! Kérlek! – Vid a Ventúr nevű fiúra nézett. Az nem sokkal lehetett nála idősebb, akárcsak a lány, de ő maga

így is jó egy fejjel alacsonyabbnak tűnt hozzájuk képest. A fiú szőkésbarna haja rakoncátlanul lengett a könnyed szellőben. Elöl hosszúra hagyott haját látszólag a saját ingéből letépett anyaggal tekerte körbe, ami hajgumiként szolgálva fogta össze azt.

– Hát jó... de aztán el ne mondd Letisnek, hogy elárultam. Fiatal még, már így is épp elég zavarban van a dolog miatt. Tudod milyen... – Vid finoman köhintett egyet, hogy felhívja magára a figyelmet, de a fiú és a lány úgy viselkedtek, mintha nem is lenne ott.

– Öhm, elnézést...

– Az úgy volt, hogy a múltkori találkozásunk alkalmával megint elsőnek értem a megbeszélthelyre – Vidnek furcsa gondolata támadt. Ezek ketten tényleg nem látják őt! – a következő pillanatban pedig hölgyek sikítását hallottam és Letis már fel is tűnt az erdő mellett – a fiú hatásszünetet tartott, nyilván, hogy kiélvezze a lány megvárakoztatását. – Igencsak vörös és rémült volt, nem is beszélve arról, hogy a ruhájából csavarni lehetett volna a vizet.

– Ó, hát ezért! – kerekedett el a lány szeme – Nekem meg azt mondta, út közben eleredt az eső. Gyanús volt, hiszen aznap felhőtlenül tiszta volt az ég.

– Folytathatom? Nos ezek után habogva motyogott valami féle lányokról, meg arról, hogy nem kellett volna szomjasan útnak indulnia. A végére csak sikerült megértenem mi történt. Megint célt tévesztett, és véletlenül a patakba érkezett a fürdőző asszonyok közé – A lány a szája elé kapta a kezét, és elpirult. Vid megmosolyogta az esetet, bár nem igazán értette, hogy lehet „véletlenül” ilyen helyzetbe kerülni.

– Szegény Letis... – A fiú hangosan felhorkantott.

– Szegény? Ha a helyében lennék... – Ám azt, hogy Ventúr mit tenne Letis helyében, Vid már nem tudhatta meg, ugyanis ekkor a szőke lány egyenesen felé kapta a fejét, és átható kék szemeit az övéibe fúrta, majd sztentori hangján megszólalt:

– *Indulok hozzátok!*

Vidnek meglepetésében még a lélegzete is elakadt, de másra már nem volt ideje, mert a talaj azon nyomban eltűnt a lába alól, és magába szippantotta a semmi. Zuhant, zuhant, úgy érezte világokon át, s kétségbeesésében hiába nyitotta kiáltásra az ajkait...

Mindjárt földet ér! Meg fog halni! Meg fog...

Az érkezésbe az egész teste belerándult. Szeme kipattant, ő pedig hangosan zihálva ült fel. Mint ha valaki kiáltott volna... hát persze, ő maga volt az, hiszen csak álmodott, igaz? Remegve a térdének támasztotta könyökét, és bele túrt a hajába. Az csurom víz volt a verejtéktől. Balra valaki megmoccan, és amikor Vid oda nézett, Kaolint látta meg térdeit felhúзва egy fának dőlve, aki őt nézte. Kezeit most átkulcsolta a combja alatt.

– Rosszat álmodtál? – Tette fel a kérdést, nem is várva választ. Valamiért suttogott.

– Miért...? – kezdte Vid, de a lány mutatóujját a szája elé emelte.

– Hajnalban két idegen járt erre – suttogta –, és nem rég további három – Vid nem válaszolt. Még mindig az álom hatása alatt volt. Kis idő múltán azonban csodálkozva bámult a lányra.

– Te nem is aludtál?

– Csssss! – pisszgte le a lány, mire a fiú bocsánatkérően vont a vállát. – Aludtam egy keveset, de valakinek örködni is kell, ha nem akarod, hogy késsel a torkunkban köszöntsön ránk a hajnal. Különösen most. ...

– Kaolin... – motyogta a fiú, de a lány szokásához híven a szavába vágott.

– Tudod mit jelent ez? – tette fel a kérdést, és meg sem várva Vid reakcióját válaszolt is: – Közel járunk egy nagyobb településhez. Ha szerencsénk van, akkor erre lakik a Látó is – A fiú alig bírta leplezni az izgalmát, ami pillanatok alatt előntötte a lelkét, és amely most diadalmasan kurjantott egész bensőjében. Az után a sok borzalom után, amit átélt, végre akadt egy jó hír is, aminek igazán tudott örülni. Ha tényleg itt él a Látó, akkor hamarosan haza mehet. Elvégre ő biztos tudja, mit kell tennie, hogy kijuthasson ebből a pokolból. Úgy tűnt, Kaolin

is megkönnyebbült némileg, Vid azonban kissé büntudatosan figyelte a sötét karikákat a szeme alatt.

– Kaolin...

– Hm? Hé! Mi ez a gyászos ábrázat?

– Azért legközelebb szólj, ha virrasztani akarsz! – A lány iménti derűs nyugalma elillant, és helyébe a jól ismert mogorvaság lépett.

– Nehogy már emiatt legyen büntudatod! Egy kis éjszakázás nem árt meg. Ez nekem semmiség, már megszoktam.

– Nem, az úgy nincs jól, hogy miattam ne aludj!

– Nem miattad, ezt kettőnk biztonságáért teszem.

– Akkor engedd meg, hogy váltsuk egymást az örökösben! Az sem jó, ha az egyetlen, aki közülünk ért a harchoz, hulla fáradtan essen össze, mikor szükség van rá – Vid ezzel lezártnak tekintette a témát, és tartotta magát ahhoz, hogy ha a lánynak esetleg lennének még közbevetései, akkor sem enged az elhatározásából. De szerencsére nem kellett folytatniuk ezt a vitát, ugyanis úgy tűnt, hogy az érvei meggyőzték.

– Nem bánom. De ha egyszer is elalszol, én esküszöm, hogy...

– Vid elvigyorodott. Már nem vette komolyan a lány üres fenyegetőzéseit.

– Hogy levágod a... – pattant fel.

– Hogy kitépem a...

– Ezt megbeszéltük! – vágta rá a fiú, és mielőtt Kaolin megállíthatta volna, elébe lépett, és megveregette a vállát.

Összeszedelőzködtek, s már hajnali pír festette a fák lombját, mikor elérték a települést. A fák itt már ritkábban nőttek, a magas ápolatlan növényzet helyét pedig kitaposott út vette át. Videt jóleső érzéssel töltötte el, ahányszor más emberek jöttek velük szembe. Sokan vidáman, mosolyogva köszöntek nekik, míg mások gyanakvó, s már–már félős pillantásokat vetettek rájuk. Közülük többek eladásra váró portékáikat cipelték kosarakban és batyukban. Mások a már elcserélt árukat vitték magukkal elégedett arckifejezéssel. Vid már meg sem lepődött, ugyanis Kaolintól tudta, hogy a kamomei emberek nem használtak pénzt. A szükséges ételt, és holmikat cserélés, munka, vagy lopás

útján szerezték meg. Akik árut cseréltek, azok joggal érezhettek megkönnyebbülést, ugyanis a cserélt áruk értékében egyáltalán nem volt könnyű megállapodni.

– Egy–egy portéka fölött egyesek akár hosszú órákig is képesek alkudozni – magyarázta Kaolin egy délutáni pihenő alkalmával.

– De hát miért?

– Hát, meg kell állapodniuk a fizetség mennyiségében. És az sem mindegy, hogy az eladónak éppen mire van szüksége.

– Hogy mire van...

– Hogy mire van szüksége, igen! Mert hiába próbálsz egy kereskedőre gyógy készítményeket tukmálni, ha egyszer neki valami ételre van szüksége. Bár vannak, akik mesterien bánnak a szavakkal, és bármit képesek elcserélni, de ritka az ilyen. Látod? Ezért mondom, hogy csak a bolondok próbálkoznak a kereskedéssel. Minden normális ember munkával, vagy lopással jut ahhoz, ami épp kell neki – Bár Vid nem nevezte volna a lopást normálisnak, egyet kellett értenie a lánnyal.

– Mennyivel jobban járnátok, ha pénzt használnátok!

– Pénzt? Az milyen módszer?

– A pénz nem módszer, hanem... egy egységes fizető eszköz. Fém és papírpénz is lehet – magyarázta. A lány azonban még mindig homlokráncolva meredt rá.

– Fém és papír? De hát az meg mire jó? Az nem ér semmit. Jó, a fém talán igen, de ha nincs megmunkálva...

– De ér, hiszen ezzel fizetsz! A lényeg, hogy nem kell alkudozni az árban – A lány arckifejezése továbbra is azt sugallta, hogy még mindig nem elégíti ki ez a válasz, de megtartotta véleményét, és csak sokkal később jegyezte meg:

– Furcsák vagytok ti kint lakók – Kint lakók. Kaolin így nevezte az erdön túli világban élőket. Vid elmosolyodott. Egy héttel ezelőtt el sem hitte, hogy honnan valósi. De már elmúltak azok az idők. Az eleinte fenyegetőző fruska, most már tökéletesen megbízott benne. A fiú legalább is így vélte, és nem kis büszkeséggel töltötte el, hogy talán ő törte meg a lány bizalmatlanságának jegét. Ugyanakkor azt is személyes sikerének érezte, hogy sikerült egy teljes hetet életben maradnia

a társaságában. Vid látta, hogy Kaolin tegnap éjjel elmerengve figyelte azt a kevés égboltot, amit nem takart a fák sűrű lombja. Olykor a kérdező vágyó sóhaja tört föl belőle. Egy messzi tájról, egy másik világról, a kint lakók szokásairól, Vidről. De nem kérdezett. Még nem. Ahogy a tőle kapott fényképet, ugyanúgy utasította el a válaszokat is a ki nem mondott kérdéseire. A fiú tudta, hogy ég a vágytól, hogy megismerhesse azt az új világot, amiről azelőtt még sosem hallott, még sem értette miért nem mer vele beszélni róla. Olyan volt, mint egy bizalmatlan lény, amely sosem közeledett felé.

Vid mélyet szippantott az erdei levegőből, és rámosolygott egy mellettük elhaladó kereskedőre, aki erre meggyorsította lépteit. Hát persze! Bizonyára mindennapos volt ez a fajta viselkedés itt Kamomében, különösen, ha az embereknek volt mit félteniük az ilyen forgatagban. Ő azonban egyenesen üdítőnek találta az erdő nyomasztó csendje után ezt a környezetet. Idő közben faházak mellé értek, amik előtt árukkal megrakott asztalok álltak. Az egyik ilyen előtt kisebb tömeg gyűlt össze. Mögötte hangos szócsata folyt – egy alku jelenete –, amin a hallgatóság néha jót derült. Máshonnan magas füst szállt föl, sosem érzett illatokkal megtöltve a fiú orrát. Mindenhol árusok kiabáltak az emberre, kínálgatva portékáikat, néha egészen elképesztő dolgokat ígérve.

– *Erőnövelő csodaszor Silvanus receptje alapján!*

– *Farkasfű! Egy órányi farkas szimatra tesz szert tőle bárki!*

– *Láthatatlanná tevő por! Egy maroknyi egy flaskányi vízért!*

– Ne bámészkodj már! – ráncigálta arrébb Kaolin egy alkalommal az egyik ilyen asztal elöl – Ezeknek a kontároknak gőzük sincs a gyógynövényekről!

– Szóval csalók?

– Persze, hogy azok! – fordult hátra az eddig elöl baktató lány.

Ajkai közül egy növény szára kandikált ki.

– Az meg mi? – mutatott rá Vid. – Az előbb még nem volt nálad...

– Menta. Elúzi a szájszagot. Kérsz? – nyújtott felé egyet a kezében tartottak közül.

– Kösz, nem! De ugye nem... – Körbe nézett, és meg is

pillantott egy távolodó nőt gyógynövényekkel tömött kosárral a karján.

– KAOLIN! – A lány elvigyorodott.

– Ugyan már, ez csak menta!

– Csak menta, persze, de ez lo... – A lány szeme fenyegetően villant rá.

– Ki ne mondd itt, te ostoba!

– Bocsánat – morogta, bár nem szívesen nyelte le mondandóját.

– Ide figyelj! Tudod te mibe keveredhettünk volna? Nagy szerencséd van. Csak azért van még meg a nyelved, mert nem lenne jó ötlet ebben a tömegben felhívni magunkra a figyelmet.

– Vid „hiszem, ha látom!” arckifejezést öltött, mire Kaolin a kelleténél kicsit erősebben a kezébe nyomott egy szál mentát.

– Egyél!

– Nem!

– Nincs vita! – emelte fel a hangját a lány, és Vid kelletlenül, de rágcsálni kezdte a mentát. Kellemes, enyhén mentolos íze volt, de csak fokozta az éhségét.

– Na gyere, keressük meg a Látót!

– És honnan tudjuk, hol keressük?

– Hát megkérdezzük. – Elindultak a forgatagban. Kaolin hamar megtorpant, és egy asztal felé mutatott, ahol senki sem cserélt, ugyanis tökéletesen üres volt. Mögötte csak egy köpcös férfi ásítózott egy széken terpeszkedve. Nyugodt tekintetét unalom felhőzte be, ahogy a vásárt bámulta.

– Jó napot! – köszönt rá Kaolin.

– 'Napot! – mondta, és a porba köpött. – A gomba már elfogyott.

– Nos, minket nem is az érdekelne – simított a lány végig az asztalon. – Nem tudod, merre lakik a Látó? – A férfi végre rájuk nézett halvány csodálkozás és kíváncsiság egyvelegével.

– A Látó? Mármint Ármániai Asztrid?

– Igen, ő.

– Híjja! Hát ő nem itt lakik, hanem Ármániában.

– Micsoda? – Vid úgy érezte, mintha az eddig lufiként szálló lelkét, valaki kidurrintotta volna.

– A fenébe! – sóhajtott fel a lány bosszúsan. – És nem tudod merre van ez az Ármánia?

– Már hogy ne tudnám? Ott mindig nagyon jó üzletet csinállok. De az bizony még jó két napra van innen gyalog. Menjetelek észak–nyugatnak, és ha ott jártok, ne mulasszátok el átadni jókívánságomat annak a nemes asszonynak. Áldott egy lélek az!

– Öhm, rendben. Köszönjük! – Míg Kaolin elköszönt, Vid kedve szegetten hagyta ott. Az eddigi öröme elillant. Hiszen két nap, még olyan soknak tűnt ezen a helyen.

– Hé! – kiáltott rá a lány, és mellé lépve bokán rúgta. – Ne kóricálj el ebben a tömegben egyedül! – Vid egy morgással jelezte, hogy megértette.

– Nem kell úgy elkenődni! Végre kaptunk egy rendes útbaigazítást, és körülbelül két nap múlva elérjük Ármániát is.

– És ha a Látó sem tud majd segíteni? Mi lesz, ha elmegyünk hozzá, ő pedig tanácstalanul ennyit mond: „Bocs, nem tudok segíteni!”

– A Látó tudni fogja...

– De mi van, ha nem?! – fakadt ki a fiú. Már egy ideje csak ez járt a fejében. Rettegéssel töltötte el, ha arra gondolt, hogy talán örökre Kamomében kell maradnia. Csöndben lépkedtek egymás mellett. A fiú látta, hogy Kaolin sajnálkozó pillantásokat vet rá, ami kezdte idegesíteni. Ismerős illat csapta meg az orrát. Egy mokettek alatt roskadozó asztal mellett haladtak. A fény végig szaladt a lány köpenyén, miközben alig észrevehetően elemelt kettőt a fásítra emlékeztető gombócokból. Vid elkapta a karját.

– Mégis mit képzelsz? – szúrta a fogai közt a szavakat – és csak, hogy ellenőrizze –, az asztal mögött pakolászó tulajdonosra lesett.

– Reggelit szerzek!

– Igen, de milyen módon?

– Fogd már fel, hogy itt nem úgy működnek a dolgok, mint a te világodban! Vagy azt akarod, hogy még több időt vesztegezzünk itt munkával, ahelyett, hogy a Látóhoz sietnének? Ezt akarod? Ugye, hogy nem? – suttogta fölényes vigyorral. – Úgyhogy, ha megbocsájtasz... – rántotta ki a karját a fiú szorításából.

– Kaolin! – A lány türelmetlenül sóhajtott föl.

– Mondtam már, hogy... – elhallgatott. A mokett tulajdonos feléjük közeledett. Vidnek még tiltakozni sem volt ideje, a riadt képű lány máris a kezébe nyomta az egyik mokettet. Míg a köpenye rejtekébe húzta a nála maradt gombócot, ő maga némi habozás után zsebre vágta a kezét, jobbában szorongatva a zsíros ételt. A mokettáros félelmet keltő óriásként magasodott föléjük. Arca egy bulldogot is megszégyenítő módon festett, és Videt a férfi kötényére ragadt tekintélyes mennyiségű vér és húscafat is aggasztotta némileg.

– Valami gond van? – dörmögte a férfi. Miután a fiú rájött, hogy már egy ideje görcsösen szorongatja a zsebében lévő mokettet, sikerült valami értelmetlen dolgot kinyögnie, ami valahogy úgy hangzott, hogy „mnm...”

– Tessék?

– Úgy érti, hogy semmi gond. Igaz Vid? – Vid lelkesen bólogatott.

– Akkor?

– Akkor? – kérdezett vissza Kaolin.

– Kell mokett, vagy nem?

– Nem, köszönjük! Tulajdonképpen más dolgunk van. Szóval mi mennénk is...

– Nem mentek sehova.

– Tessék? – kérdezte a lány elvékonyodó hangon. Vid markával összetrancsírozta a mokettet, ami immár undorító léként fojt ki az ujjai közül. Lebuktak. A férfi bizonyára észrevette, amikor kapkodva próbálták elrejtetni a zsákmányukat, csak egész eddig megjátszotta a figyelmetlenséget.

– Addig nem, amíg meg nem mutatod, mit rejtegetsz a köpenyed alatt. Ez rád is vonatkozik – nézett végig a fiún. Gyorsan történt. Kaolin oldalba rúgta az asztalt, ami az árusra zuhant. Majd futást kiáltott, bár erre nem volt szükség, hiszen a fiú parancs nélkül is neki iramodott volna. Futás közben számos szétgurult moketten tapostak végig, ami cuppogva tapadt a talpukra. Vid futtában hátra tekintett, és látta az utánuk eredő mokett-tulajdonost, aki paprikavörös fejjel kiabált.

– Tolvajok! Zund!

Vid épp azon törte a fejét, hogy mi lehet az a zund, amikor elbotlott valamiben, és puffanva bukott orra a lábtengerben. A tenyerét felhorzsolta, és a karjában is zsibbadva terjedt szét a fájdalom. Valaki a pulóverénél fogva talpra rántotta. Igen, ő volt Zund, és a másik karjában a rugdalózó Kaolint tartotta fogva. Elkapták őket.

8. fejezet

Mint kiderült, Zund – a mokett-tulajdonos –, Grott fia, és az apjától örökölt természetével nem esett nehezebb kordában tartani a szökni vágyó tolvajokat. Minél jobban kapálóztak, Zund annál erősebben szorította őket. Vid kalapáló szívvel gondolt arra, hogy már megint mibe keveredett. Eddigi élete során ez volt a legrémesebb hete, ráadásul valószínűleg az utolsó is. Ugyan meggyőződése ellenére nem mokettként végezték, de úgy sejtette, hogy ez az esély még nem zárható ki. Miután Grotték elvezették őket a kíváncsiskodó szemek elől, elvették Kaolin köpenyét és töreit, az ő fényképezőgépét, őket pedig a közeli kiszáradt kútba lógatták le.

– És most? Hogy jutunk ki innen? – nyögte Vid.

– Engem inkább az érdekelne, hogy miféle perverz kötötte a karod a sejhajom köré! – mérgelődött a lány. Vid konokul hallgatott. Már így is kellemetlenül érezte magát a lány közelsége miatt, nem volt rá szüksége, hogy erre külön felhívják a figyelmét.

– Tényleg, miért egymással szemben kötözték meg? A filmekben általában háttal kötözik meg az embereket.

– Mit gondolsz miért? – Vid érezte, ahogy Kaolin a nyakába szuszog. – Azért, hogy egymást együk meg, ha már mardos az éhség.

Vid undorodva nyögött fel. Csak remélni tudta, hogy idáig nem fájulnak a dolgok.

– Nem tudom mik azok a filmek, de nálunk ez egy bevett szokás.

– Értem. Ételet loptunk, és most büntetésül egymást kell megennünk, ha nem akarunk éhen veszni. Elég ironikus.

– Ironikus?

– Hagyjuk... – kuncogta. Kicsit elcsodálkozott, hogy még ilyen helyzetben is képes volt a lányon derülni.

– De most már látod hova vezet a lopás?

– Cöh! Csak azért kaptak el, mert már megint rád tört az a fene nagy becsületesség.

- Jó, elismerem, nekem is részem volt abban, hogy nyakon csíptek.
- Helyes! – vágta rá a lány, és Vid úgy sejtette, hogy talán mosolyog is. Lehet, hogy Kaolin valamikor régen még nem volt ilyen távolságtartó? Vajon mindig is egyedül volt? Erre a gondolatra elszomorodott. Az nem lehet, hogy ennek a lánynak senkije sincs. Valahonnan csak kellett jönnie!
- Kaolin... te miért élsz így? – Kaolin összerezzent. A fiú arcát csiklandozták a kósza hajszálak, amik a lány lélegzetvételével szinkronban szálltak körülötte.
- Miért? Szerinted, hogy kéne élnem?
- Nem tudom. Nem akarsz magadnak egy nyugisabb életet? Nem akarsz letelepedni valahol?
- Ez nem ilyen egyszerű. Vid, te mindig mindenben csak a jót látod. Nem tudom, hogy ti kint lakók miféle helyen éltek, de egy kicsit irigyellek benneteket. Csodás lehet, ha szabadon élhatsz. Ha nem kell minden egyes napodon a halál elől futnod. Mozgásban kell maradnom, mert ha nem, akkor könnyen elkaphat. Akármit is mondasz, az emberek kegyetlenek, és ha úgy tennék, ahogy mondod, akkor úgy járnék, mint... akkor megint szörnyű dolgok történnének.
- Megint?
- Talán egyszer... egyszer, ha jobb világ köszöntene Kamomere, akkor letelepednék. De addig semmi értelme a jobb világ lehetőségével áztatnom magam. Ha letelepednék, akkor sem változna semmi. – Vid a lány szavain merengett. A Kaolin hangjából kicsengő őszinte szomorúság valahogy megdöbbsentette. Utazásuk során, talán most először nyílt meg neki így. A mogorva álarc mögött végül még is csak egy érző ember rejtőzött. Egy szenvedő ember.
- Kaolin, megígéred, hogy ha esetleg egyszer sikerül hazajutnom, akkor végleg letelepedsz? – A lány nem válaszolt, Vid pedig legszívesebben azonnal visszavonta volna az iménti kérését. Butaság volt, hiszen nem várhatja el tőle, hogy így tegyen.
- Rendben.

- Mi?
- Ne légy már ilyen meglepett! – csattant fel a lány.
- De az előbb még azt mondtad, hogy... szóval nem hittem volna, hogy...
- Hát igen, de ha Kamome megszabadul tőled, biztos szebb világ köszönt ránk.
- Kössz, szépen!

Egy egész napot lógtak összekötve a kút sötétségbe vesző feneke fölött. Az ég arany köpenyét rózsaszínre váltotta, majd lilára, kékre, és egészen feketére, kiszorítva ezzel minden fényt a kút falai közül. Igazi vak sötétség szállt rájuk. Vid reménykedve pislogott körbe, de ebből a furcsa feketeségből csak nem bújtak elő a megszokott színek és formák. Idegesen nyalta meg a szomjúságtól kicserepesedett ajkait. Nem is a sötét, vagy a kényelmetlen pózba kényszerített testének sajgása zavarta, hanem egyre növekvő éhsége, és kiszáradt üreggé vált torka. Nem volt hozzászokva az egész napos koplalásokhoz, úgy, mint Kaolin. Ezek hatására egyre csak azt kívánta, bár hagyta volna kedvére lopni a lányt. Magában megfogadta, hogy legközelebb meg sem próbálja megakadályozni benne. Most már azok közül az undorító húsgombócok közül is szívesebben gyúrt volna le egyet a torkán. Sőt! Egyenesen összefutott a maradék nyál a szájában, a mokettek gondolatára is. Milyen kár, hogy talán az ő belsőégei is mokettként fognak heverni holnap reggel Grotték árusító asztalán! Keserűen felnevetett. Nem ilyen halálra számított.

– Mi van? – mordult fel Kaolin. Vele ellentétben ő még ebben a kényelmetlen helyzetben is képes volt aludni.

– Semmi, csak...

– *Szerinted meddig bírják még ép ésszel?*

Vidnek elakadt a lélegzete, a hátán borzongás futott végig.

Valóban hallotta, amit hallott, vagy csak képzelődött? Nagyon halk, cincogó hang volt, de tisztán értette, amit mondott.

Valahonnan fentről jött, és ha jól gondolta, akkor az illető nem

egyedül volt. Talán néhányan megszánták őket a település lakói közül. Ha ez így van, még megmenekülhetnek a segítségükkel!

– Hahó! Van ott valaki? – kiabálta, azonban hiába várt, választ nem kapott.

– Fölösleges próbálkozni, valószínűleg már mindenki alszik – morogta a lány.

– *Gondolod, hogy a fiú nekünk szólt?* – cincogta egy másik, az előzőnél is vékonyabb hang. Vid megörült. Ezek szerint még sem képzelődött.

– Igen, nektek szóltam! – kiabálta az ismeretleneknek. Kaolin összerezett.

– Vid? – A hangja furcsán megremegett, ám a fiú ügyet sem vetett rá, ugyanis az iménti idegenek heves örömködésbe kezdtek.

– *Hallod ezt barátom? Ez a fiú tényleg hall minket!*

– *Ventúr óta ő az első! Nagy nap ez a mai!* – Vidben a vér is megfagyott. Eszébe jutott az a különös élménye, amikor susogó hangokat neszelt meg pár napja. Később már tisztán értette miről beszélgetnek. *Róla*. Akkor csak ő hallotta őket. Most ismét megtörtént. De mégis mit akart ez jelenteni?

– Kik vagytok? Hol vagytok?

– Vid – A lány ijedten motyogta nevét a fülébe.

– *Itt vagyunk a kút falán* – sipították az ismeretlenek kórusban.

– Mi? – Vid felnézett, bár továbbra sem számíthatott semmi láthatóra. Az lehetetlen, hogy itt lennének a kútban.

– De hát...

– *Nem vagyunk más, mint Marchantia polymorpha* – kuncogták a hangok.

– Mar–mar... micsoda?

– *Marchantia polymorpha* – válaszolták türelmesen.

– Marchantia poly... Marchan... Marchantia poly...

– *Polymorpha* – segített neki az egyik.

– Marchantia polymorpha! – kiáltott fel Vid.

– Ó Istenem, ez tényleg megörült – állapította meg Kaolin. Vid észbe kapott. Ha tényleg csak ő hallja ezeket a... polymicsodákat, az elég furának tűnhet a lány számára.

– Kaolin, bízz bennem! Majd később elmagyarázom – a lány egy

pillanatig valószínűleg azt latolgatta, hogy hihet-e egy minden bizonnyal bolondnak, majd nevetve horkant fel.

– Kaolin, kérlek! Legalább mondd el, hogy mit jelent az a Marchan... a fenébe is...! Azaz akármi!

– *Marchantia polymorpha*? – kacagta a lány. – Az csak moha.

– Mi a...? – Ez képtelenség! Mintha a pokol egy kis darabkája szabadult volna el ez alatt a pár perc alatt. Vid nem tudta mi tévő legyen. Már maga sem tudta, hogy megbolondult-e vagy sem. Kaolin hangos kacagását visszaverte a kút nyirkos fala, miközben a hangok – a mohák –, maguk közt piszmogtak valamiről.

– Psszt! Nem hallom őket! – róttá meg a lányt, mire az vállába fűrt arccal pukkadozni kezdett a röhögéstől. Vid még viccesnek is tartotta volna, hogy a lány végre ilyen önfeledten nevet, ha nem épp ő a vidámság tárgya. Talán itt ért véget ép elméjének határa, ami nagyon is elképzelhető volt, ha igaz, hogy *mohákkal* diskurál. Nos, igen, ez valóban aggasztóan abszurdnak tűnt.

– Öhm... szóval mohák vagytok? – A fiú érezte, amint a hahotától rázkódó Kaolin finoman beleharap a vállába, hogy visszafojtsa egyre erősödő vihogását.

– *Hát persze, hogy azok vagyunk, hisz mondtuk* – helyeseltek fölötte. Vid nagyot nyelt. Azok vagy nem, most már édes mindegy volt, de ha volna mód arra, hogy innen kiszabaduljanak, az fantasztikus lenne.

– Ki tudnátok innen juttatni minket? – feszülten várt a válaszra.

– Mi nem – a fiú csalódottan sóhajtott fel –, de ha azt csinálod, amit mondtunk, kijuthatok innen.

– Ez komoly? Hát ez remek! Mit kell tennem?

– Próbálj a kút falához lendülni, annyira, hogy megérinthesd!

– Jó és aztán?

– Aztán kérd a gyökerek segítségét! – Vid kétkedő fintorba húzta az orrát. Nehezen tudta elképzelni, hogy egy ilyen bugyuta tervvel bármire is mennének, de úgy gondolta egy próbát mégér a dolog. Ehhez azonban nem egyedül kellett.

– Kaolin! – A lány idő közben lecsillapodott.

– Na mit mondtak a mohák? – kérdezte elfúló hangon.

– Figyelj rám! Ez most nagyon fontos, és ahhoz, hogy sikerüljön,

szükségem lesz a segítségedre.

– Hallgatlak.

– Jó. A kút falához kell lendülnünk, hogy elérjem. Számíthatok rád?

– Igen.

– Mehet?

– Még szép! – ügyetlenül neki lódultak. Az őket tartó kötél recsegve, de engedett a mozgásuknak. A feladat egyszerű volt, csak oly módon kellett egyensúlyba kerülniük, mint két gyereknek, akik ugyanarra a hintára álltak. Szerencsére hamar összhangba kerültek, így nem kellett kínlódva rugdosniuk egymás lábát.

– Még egy kicsit– nyögte Vid, mikor egyszer már sikerült lehorzsolnia a lányhoz kötözött kezét. Könnyebb lett volna elérni a kút falát, ha a kezei nem kényszerültek volna ilyen kényelmetlen helyzetbe. Nehezebbre esett bármibe is kapaszkodni, ráadásul nem akarta, hogy túl erősen ütközzenek a falnak, mert azt nem csak az ő karja, de Kaolin teste is bánná. Tudta, hogy a lány el is viselte volna a fájdalmat szabadulásukért cserébe, Vid mégsem akarta a kút falára kenni. Egy alkalommal egy röpke pillanatra már sikerült megfognia egy kiálló gyökeret, de az azon nyomban ki is szaladt az ujjai közül, durván végig horzsolva tenyere bőrét.

– Semmi gond – mondta Kaolinnak –, a következőre menni fog.

– Ne fogadkozz, csak csináld! – szúrta amaz a fogai közt. Vid ezt amolyan bátorításnak vette – Kaolinnál ez időnként így nyilvánult meg –, ezért előre lendítette a lábát, és a gyökérért nyúlt. Mikor sikerült elkapnia „megvan!” felkiáltásával szinkronban, fülsértő sikítás futott végig a kút falain.

– ERESSZ EEEEL! – A fiú ijedten rezzent össze. Nem volt kétséges, hogy a gyökér volt az, aki szünni nem akaró vonyítással lármázott.

– Bocsánat! – próbálta túl kiabálni a hangot. – Nem tart sokáig, ha segítesz, akkor elengedlek. – Ám a gyökér vagy nem hallotta, vagy nem akart vele együtt működni. Amennyiben ez lehetséges volt, tovább fokozta hangerejét.

– Eressz el! Eressz el! Eressz el! Eressz el! – *Vid úgy érezte majd fölrobban a feje. Lehunyta a szemét. A gyökér hangja kezdett egyre elviselhetetlenebbé válni a fülében, és már nem bírta sokáig tartani kettejüket. Vészesen kezdett kicsúszni a kezéből. Kaolin egyre csak azt kérdezte, hogy most mit fog tenni, de nem foglalkozott vele. Az egész karja zsibbadt, úgy érezte hamarosan eljön a pillanat, amikor el kell engednie a gyökeret, ha szeretné, hogy maradjon még hús a tenyerén. De nem! Azt már nem! Nem fogja elengedni, mert most kell cselekednie. Nem tudta mit*

(– Fogd be!

– Akkor csinálj valamit! – rivallt rá a lány.

– Nem te! – morogta)

,de biztos volt benne, hogy most jött el a pillanat. A tenyerén vér serkent, és most...

Vid majdnem elengedte a gyökeret.

...a vér felfelé folyt a karján. Nem is vér volt, hanem valami kellemes, valami nyugalmat árasztó dolog, ami meleg masszaként vette körbe a karját. Döbbenetében egy pillanatra még a gyökér hangjáról is megfeledkezett. Nem, nem megfeledkezett róla, egyszerűen megszűnt. Illetve...

– Eressz el! Eressz el! Eressz el!

Mint a víz alól felbukóknak, úgy tért vissza minden hang az ő fülébe is.

– HAGYD MÁR ABBA! – ordította. Kaolin rémulten sikoltott föl, és ugyanabban a pillanatban Vid karjából meleg szélként tört elő valami megmagyarázhatatlan erő. Szeme elkerekedett. A gyökér burjánözva tekeredett a kezére, a kút pedig önálló életre kelt. Falából gyökerek szövevénye tört elő, és futott szerte. Vidék egymáshoz húzódva kiabáltak. A gyökerek végig súroltak rajtuk, mindenhol föld és férgek hullottak rájuk. Aztán egyik pillanatról a másikra elmúlt a borzalom. Zihálva próbálták újra tanulni a lélegzést. Kaolin köhögve döntötte a vállának a fejét. Lentről suhogást, és kaparászó hangokat hallottak. Összereztek.

– Mi a fene ez? – nyöszörögte a lány.

– Nem tudom – válaszolta Vid elfúló hangon. A *valami* mintha

közeledett volna. Lélegzetvisszafojtva várták, mi történik. És megérkezett. Ezernyi kígyóként fúrta magát elő a gyökerek és indák csomója, újabb adag földdel beborítva őket. Rácsavarodtak a testükre, és a felszínre tolták őket, miközben a két tolvaj rekedtre üvöltötte magát. Arcukon a Hold fénye terült szét, bőrüket csipős éji levegő szurkálta. Újra láttak! De mielőtt megpillanthatták volna az első fákat, a gyökerek lecsusszantak róluk, és a földre zuhantak. Egy emberként jajdultak föl a rázós érkezéstől.

– Au! A karom! A karom! Kaolin, a karom!

– Szállj már le rólam! – sikkantotta a lány egy kicsivel kétségbeesettebb hangnemben, mint amit a helyzet megkívánt volna. Bár Vidnek volt egy biztos tippje, hogy nem a ránehezedő súllyal van problémája, mint inkább a kiszolgáltatottságot teremtő közelségével.

– Jól van, csak segíts legurulnom rólad! – préselte ki a szavakat magából. Őt valahogy hidegen hagyta, hogy történetesen egy lányon fekszik, egyszerűen szerette volna lüktető karját minél hamarabb kihúzni alóla. Némi küszködés után végül sikerült egy mindkettejüknek megfelelő helyzetben kifújniuk magukat.

– És most? Van valami ötleted? – kérdezte Vid. Az oldalukra fordultak, de még így sem lehetett kényelmesnek nevezni, ahogy feküdtek.

– Oh, hogyne! Nagy szerencsénk van! A csizmámban azt hiszem van valami, ami hasznunkra válhat!

– És ezt meg miért csak most mondd?

– Ne légy hülye! Szerinted mégis, hogy használhattam volna fel, amíg ott lent lógtunk? Természetesen leesett volna a csizmámmal együtt. – Kaolin kapálózni kezdett. Egy óvatlan rúgással combon rúgta a fiút.

– Aah!

– Bocs!

– Szerencséd, hogy csak a combom volt! – hözöngött. A lány mindeközben lerúgta a cipőjét, amiből egy bőrrészény került elő.

– Figyelj! Most úgy kell fordulnunk, hogy elérd.

– Miért én?

- Előbb a te köteleid vágjuk el.
- Biztos vagy benne?
- Biztos, csak csináld már amit mondok! Ha megvan, találsz benne egy élesebb követ. Vedd ki belőle, és kezd el vágni a köteleid!

Egymás szavába vágva szórták instrukcióikat a szütyő megközelítéséhez. Majd kisebb vergődés, és számos rugdosódás után Vid végre a kezében tudhatta a kis csomagot, és annak tartalmát, egy egyszerű hegyes követ. Kaolin elbeszéléséből kiderült, hogy mindig magánál tartja vész esetére. Miután elvágták a köteleket, Vid köszönetet mondott a moháknak és gyökereknek, amit Kaolin szótlanul figyelt – majd ellopózva az alvó Grott és fia mellett –, visszaszerezték ingóságaikat. Továbbá a lány elhozott pár mokettet is, ami ellen Vid kivételesen nem tiltakozott.

9. fejezet

– Hogy csináltad? – kérdezte Kaolin. Vid sejtése szerint aznap már vagy negyedszer szegezte neki ezt a kérdést. És ő mindannyiszor ugyanazt válaszolta.

– Fogalmam sincs. De hányszor kell még elmondanom? – morgolódott. Nem árulta volna el, de megrémült a kútban történetektől. Hogy egy ilyen borzalom az ő kezéből szabadult volna el? Az esze azt súgta, hogy ez nem lehetséges, de a keze... Még mindig ott érezte a karjában azt a különös bizsergést, akár egy jól ismert étel ízének kitörölhetetlen emlékét a nyelvén. Tudta, hogy ha akarná, újra képes lenne használni ezt az erőt, de nem akarta.

Ez az egész azokra a gyerekkori mesékre emlékeztette, amiket az édesanyja mesélt neki lámpaoltás előtt. Nem tudta volna pontosan felidézni ezeket a történeteket, de pár részlet még mindig rémlett neki. Kalandokról, izgalmakról, és... *varázslókról*. Igen, hát hogy is felejthette el gyerekkora legkedvesebb meséinek hőseit? Az egyik még láthatatlanná is tudott válni. Bizony, érdekes történetek voltak, de már elmúltak azok az idők, amikor még hitt is bennük. Hisz csak mesék voltak, de ami vele történt, az nem csak a képzelet szüleménye.

A hangok sem hagyták békén. A fák, a virágok, de még a fű is szakadatlanul mondta, susogta és kiáltotta a magáét. Akkor kezdődött, mikor hajnalban egy bokor halálra rémítette vizelés közben. Hűvös volt, ezért minél hamarabb szeretett volna végezni.

– *Ugye te vagy az, akiről mindenki beszél?*

– Uoooááá! – Ijedtében megtántorodott, és fenékre ült. – Ki van ott? – kérdezte elhűlve.

– *Phyllirea latifolia, tisztelettel. Elnézést, nem akartalak megrémiszteni.*

Vid a mellette burjánzó bokorra meredt. Nem tudta, mi az a phyll akármicsoda, de már megtanulta, hogy ezek a furcsa szavak nem jelentenek jót. De akármilyen volt is, tudta, hogy minden bizonnyal a bokor volt az, ami megzavarta dolgában. Jól van. Semmi gond – gondolta –, végül is ez csak egy bokor... de az Isten szerelmére, egy *beszélő bokor!*

– Se–semmi baj öö... Phil. Mit is mondott?

– *Azt kérdeztem, hogy te vagy-e az a fiú, akiről susognak a fák. De nyilvánvalóan így van, ha hallod amit mondok.*

– Hát, igen – feszengett a fiú. Nem igazán tudta feldolgozni, hogy egy bokorral beszélget, ráadásul a legudvariasabb bokorral, amivel valaha találkozott.

– *Igazán örvendek, hogy megismerhettem uraságodat!*

– Eh... én is örültem a találkozásnak – állt fel lesöpörve magáról néhány kósza levelet. – Most viszont ha nem bánja, vissza mennék, mert holnap még nagy út vár rám meg minden – habogta.

– *Jól van fiam, menj csak* – dörmögte a bokor kellemes hangján, míg ő ott hagyta.

– Kész örület... – morogta, és fáradtan visszakucorodott aludni. Másnap azonban elszabadult a pokol, amikor is szörnyű zsvajjra kelt.

– Felébredt! – visított valaki egészen közel a fülébe, mire több százan, vagy akár ezren is visszhangozták a kiáltást. Legalább is Vid úgy érezte, hogy egy egész csorda dübörög a fülében. Hirtelen mindenholnan kérdések és kiáltások záporoztak rá. A feje majd szétrobbant, így nem tehetett mást, üvöltött.

– **CSENDET! ELÉG VOLT!** – De senki sem figyelt rá. Senki sem törődött azzal, hogy ő mit akar. Mostanra már torkig volt az egészszel, ráadásul Kaolin sem hagyta békén.

– Legalább próbáld meg még egyszer! Hátha sikerül megint! Még csak az kéne – gondolta a fiú. Kaolin ezt nem érthette. Ő csak a fegyvert, az erőt látta benne – ami Kamomében

sokat számított ha az ember életben akart maradni –, de Videt egyáltalán nem tette boldoggá újdonsült képessége. Ijesztőnek találta, „új barátai” pedig az agyára mentek a folytonos szájjáratásukkal.

– Nem – jelentette ki.

– De hát miért nem? Hiszen ez nagyszerű dolog! Egy igazi áldás!

– Áldás? – horkant fel Vid. – Ha neked az áldás, hogy egy sereg buggyant zöldség szövegelését hallgathatod...

– Hé! – háborgott a tömeg.

– Kuss legyen! – rivallt rájuk, és Kaolinhoz fordulva folytatta:

– Szóval ha ezt te menőnek tartod, nem vagy eszednél! De minек is strapálok magam, elvégre neked mindegy, hogy én mit érzek, csak legyenek hasznos – rázta meg a fejét, és sarkon fordultában a hajába túrt.

– Hová mész?

– Semmi közöd hozzá! – mondta, habár hülyeségnek tartotta azt is, hogy egyáltalán távozni készült valahova. Elvégre nem volt hova mennie, csak minél távolabb akart lenni a lány ostoba lelkesültségétől.

– Várj! – Avar zörrent mögötte, és Kaolin meleg teste simult a hátához.

– Mit csi...!

– Csss! – fújta a fülébe a lány amitől Vid megborzongott. A következőket alig hallhatóan lehelte:

– Jól figyelj! Nem válhatunk el egymástól semmiképp. Azt hiszem figyelnek. – Vid elképedve szusszant fel. Kaolin erősen a mellkasa köré fonta a karját figyelmeztetőleg.

– A hangok nem mondtak semmi furcsát?

– Nem tudom, lehet, de nem igazán tudtam kivenni a zshivajból bármit is.

– Jól van. Ne ijedj meg, csak viselkedj természetesen! Most pedig mondd fennhangon amit én!

– De...

– Ne ellenkezz, csak tedd amit mondtam! – szorította meg a pulóverét. – Akkor mondd: Ne haragudj! Nem veled van bajom, csak ez az egész megkavart.

Vid elhúzta a száját. Esze ágában sem volt úgy táncolni, ahogy a lány fütyült. De nem volt más választása. Ebben a szükség helyzetben nem lebeghetett a megsértettek kényelmes bosszankodásában. Jól van, ha le kell nyelnie a keserű pirulát, hát megteszi.

– Ne haragudj! Nem veled van bajom, csak ez az egész megkavart.

Kaolin helyeslően elvigyorodott, majd a következőket súgta neki:

– Meg tudsz nekem bocsájtani? – Vid felszisszent. Na nem! Ha Kaolin el akarja játszani vele a szerelmes balekot, abból ő nem kér!

– Kell a töröm a csinos kis hátsódba, vagy hajlandó vagy magadtól kinyögni amit mondtam? – duruzsolta amaz mézesmázosan. Vid makacsul hallgatott.

– Meg tudsz nekem bocsájtani? – súgta a lány újra, mint súgó a szövegét felejtő színésznek. Miközben Vid kelletlenül, de eldarálta a hallottakat, az járt a fejében, hogy ezt aztán soha nem bocsájtja meg a lánynak.

– Hát persze, végül is bocsánatot kértél, kedves – sóhajtotta Kaolin. Ha Vid nem ismerte volna, el is hitte volna, amit beszél.

– Mostantól mindegy mit teszel, vagy mondasz, csak tartsd fenn a látszatot egészen addig, amíg nem érkezik el az idő! Akkor viszont emlékezz a megállapodásunkra, miszerint azt teszed amit mondok! Megértetted? Semmi meggondolatlanságot nem fogadok el.

– Jól van – mondta Vid fennhangon, elvégre az őket figyelőknek ez nem jelenthetett semmit.

– És bocs az előbbiekéért! Csak ezt tudtam kitalálni – A lány reszketve még egyszer megszorította, és lassan elengedte őt. Vid az izgalomtól dobogó szívvel megfordult. Kaolin bájosan

rámosolygott, de ebben a mosolyban ott volt a nyugtalanság, és amit mindketten éreztek: A félelem.

Habár volt elég ételük, Kaolin vadászni invitálta. Vid ennek miértjével meg sem próbált foglalkozni, egyszerűen úgy tett, ahogy a helyzet megkívánta. Próbált békés mosolyt erőltetni az arcára, miközben legbelül a legkevésbé sem volt nyugodt. Valami tényleg nem volt rendben. A növények mintha csak tényleg megértették volna a helyzet fontosságát, egy ideje elhallgattak. Csak néha-néha súgta oda neki egy-egy fa, hogy lassítson a járásán, vagy hogy nyugodjon meg. Ez azonban egyáltalán nem volt könnyű. Ideges volt, a tenyere pedig egyre csak izzadt, pedig az idő semmiképp sem volt melegnek mondható.

Vajon mióta követik őket, és kik? Grotték lennének? Ebben valahogy kételkedett. Azokat az agyatlan mamlaszokat már könnyen kiszúrták volna.

Néha vetett egy-egy nyugtalan pillantást Kaolinra, aki ha félt is még, nem mutatta. Félelmetes és egyben csodálatos dolog is, hogy a lány még ilyen helyzetekben is képes megőrizni a hidegvérét – gondolta Vid.

– Ott van egy – mutatott Kaolin egy cserjés irányába. – Látod? Vid látta. Nem azt a vadmalacot, ami a lány kiáltására elszaladt, hanem a bokrokon túl egy suhanást. Valaki elbújt előlük.

– Igen – válaszolta –, de *ezt* aligha kapjuk már el.

– Ahol egy van, ott több is. De *ezekre* csak akkor érdemes vadászni, ha nincs más... – *lehetőség* – gondolta Vid.

– Vad – mondta Kaolin. – *Az anyjuk* mindig valahol a közelben bujkál, ezért nem árt vigyázni.

Vid magában újraértelmezte a hallottakat. Szóval jobb lesz, ha nem próbálnak önként újat húzni a követőkkel. Ráadásul Kaolin

szerint van valaki, aki a háttérből irányítja őket. Akkor pedig nem lehetnek kevesen. De mit akarnak tőlük? Mint ha csak válaszként érkezett volna, a fák lombján átszűrődő fény megcsillant a lány ezüst köpenyén. Csak nem a Silvanus leplet? Észrevette, hogy Kaolin már egy ideje nem beszél. Nyilván az ő válaszát várja arra, hogy megértette amit mondott.

– Értem. – A lány bólintott, és közelebb jött hozzá.

– Jól van – mondta. – A vaddisznó arra futott előlünk – mutatott az iménti irányba. – Ezért mi...

Vid agytekevényei valósággal zakatoltak, miközben próbálta megérteni a lányt. Hamarosan itt az idő, most viszont Kaolin utasítása nem volt egyértelmű. Ugyanis az eddigiek alapján úgy tűnt, hogy a mutatott irányban rejtőzik üldözőik vezére. A lány viszont mintha arra utalt volna, hogy ők is a vaddisznót követve fussanak el. Egy kis segítségre volt szüksége.

– Még is *vaddisznóra* vadászunk?

– Nem, csak követjük. – Vid megkönnyebbülten sóhajtott fel. – A vaddisznók nagyon... ijedősek. De tudják hol vannak biztonságban. – Megértette. Jobban mondva már érezte is, hogy jobbról bekerítették őket. Lehetett hallani a lépteiket az avarban. Az egyetlen esélyük a menekülés volt. Vid fülében dübörgő szívvel még egyszer a lányra nézett. Kaolin bólintott.

– Most! – kiáltotta, és abban a pillanatban futásnak eredtek. Avar és cserje levelek zizzentek és zörrentek mögöttük, ahogy követőik előugrottak rejtekükből. Rengetegen voltak. Legalább is Vid így gondolta – pedig jó, ha tízen voltak –, ám neki édes mindegy volt. Alighogy elhagyták az első bokrokat, nyilak zápora zúdult utánuk.

– Íjászok! – kiáltotta a lány. Remek – gondolta Vid. Most már tudta, hogy milyen halál vár rá.

A végtelenségig azért még sem futhattak előlük.

De azért a tőle telhető leggyorsabb tempóban iszkolt.

Akadályokkal nem kellett törődnie, ugyanis legnagyobb

ámulatára a fák, a bokrok, és minden elugrott az útjából. Viszont egy valami azért még is hátráltatta: Kezdett nagyon elfáradni. Kaolin sokkal jobban bírta a strapát, még úgy is, hogy az ő útját a terep is nehezítette. A táj elmosódottan suhant tova a szeme előtt, miközben nyílveszők csapódtak be mögötte egy–egy önfeláldozó fába. Jobbról elhaló sikolyt hallott. Döbbenet torpant meg. Kaolin! Hová lett?! Újabb nyílvesző repült felé. Lebukott előle, és ügyetlenül elkezdett visszafele mászni, hogy megtalálja a lányt. Meg is volt. Egy fa töve felé kúszott, a bal bokája csúnyán kifordult. Kaolin fájdmában összeszorított fogakkal tolta előre magát a földön, nem törődve a körülötte becsapódó nyílveszőkkel. Azonban mikor meglátta a fiút, arcát rögtön elöntötte a düh.

– Meghibbantál?! Menekülj! – Vid elengedte a füle mellett a lány felháborodott kiáltásait.

– Gyere! – nyújtotta felé a kezét, de a lány egy legyintéssel eltaszította.

– Azt mondtam menj!

– Nem hagylak itt!

– Idióta – sziszegte a lány a lábához kapva.

– Lehet, hogy kificamodott, felveszlek a hátamra – hadarta kiszáradt szájjal a közelgő íjászok felé pillantva.

– Nem Vid, itt kell hagynod! Ha a hátadra veszel, mindkettőnknek vége! – Vid a lányra nézett. Kaolin tekintete ellentmondást nem tűrő komolysággal fúródott a szemeibe.

– A francba a konokságoddal! – köpte Vid, és sietve otthagya. Kiáltásokat hallott, az íjászok már közel jártak hozzá. És közel jártak...

Vid egy természetes fa mögé húzódott és habozva kilesett mögüle. Kaolin négykézláb mászva indult el az avarban egy fa töve felé. Vid tehetetlenül bámulta, ahogy kínlódva húzza a lábát. Nem hagyhatta itt. Erre képtelen volt, egyszerűen képtelen volt ezt tenni vele. Ekkor a fák sűrűjéből egy íjász tűnt fel, majd

megtorpant. Izmai megfeszültek, miközben figyelmét egy pontra mérte. A még mindig vergődő Kaolinra. Vid gondolkodás nélkül elkiáltotta magát és kiugrott a fa mögül. A lány felé futott, aki meglepetten kiabált rá, mikor észrevette. Vid még hallotta a húr visszacsapódását, aztán valami nagy erővel belefúrta magát a mellkasába. A lökéstől megtántorodott és a földre zuhant.

Melegség

(Vér?)

buggyant elő a melléből lassan szétterjedve. A szeme előtt fényes pontok gyűltek össze, elméjére pedig köd nehezedett. Kaolin torkaszakadtából üvöltött. A fájdalom minden lélegzetvételekor milliárdnyi tűként szúrta éles fogait a testébe.

A foltok fehér masszává olvadtak a szeme előtt.

Valaki

(De ki?)

egyfolytában az ő nevét kiabálta a távolból. Az ő nevét... az ő nevét...

10. fejezet

Zuhant. Kicsi, dísztelen szobába érkezett, ahol a padlótól a plafonig minden fából volt. Jobbra is, balra is ócska függönnyel takart szoba nyílt, középen pedig egy egyszerű fa asztal állt két székkal, melyek egyikében egy nő ült. Hófehér ruhája finoman terült szét a padlón, akárcsak arany, fonott haja. Nyomasztóan csöndes volt, ahogy egy foltos takaróba burkolózva ücsörgött, fejét tenyerébe hajtva. Meglibbent a Vidnek jobb oldali függöny, és egy férfi lépett be. Felhajtott gallérú inge alól kivillant fehér bőre. Mézszőke haját lófárokba fogva hordta. Egy kardot és egy ezüst köpenyt tett az asztalra a lány elé, ő maga pedig leroskadt a székre. A lány összeresztett, és kisírt szemekkel nézett fel rá.

– Ez...?

– Már nem lesz szükségem rá – vontta meg a vállát a férfi.

– De akkor...

– Nem bánom, nem félem a halált. – A lány arcán újonnan feltörő könnyek peregtek végig.

– Miért kell mindenkit elveszítenem? – A férfi sután a lány felé nyújtotta kezét, aztán meggondolva magát, visszavonta kezét.

– Ő hogy van? – kérdezte, és kisimított egy gyűrődést az ezüst leplen.

– Malvin megpróbálta begyógyítani a sebet, de... – A nő megrázta a fejét, mire a férfi elsápadt.

– Istenem... mit tettem?

Ezek után meg sem szólaltak, csak ültek szótlanul, elmerengve. Aztán nagy sokára a férfi remegve felállt a székből, és a jobb oldali függönyhöz lépett.

– Kérlek őrizd meg a köpenyem, és a kardom is!

– Ne!

– Talán még szükségetek lesz rá egyszer.

– Ne menj! – A férfi szomorkásan elmosolyodott.

– Szörnyű dolgot tettem, amire nincs bocsánat. Sok dolgon mentünk keresztül, és látod mi lett a vége. Én... elfáradtam, Astrid. Jobb lesz ez így.

– És hová mész most?

– Nem tudom. Csak el innen valahová.

– Értem – sunyta le a lány a fejét szomorúan.

– Astrid!

– Igen?

– Ég veled! – mosolyodott el még egyszer.

– Ég veled! – sírt fel a lány, miközben a férfi eltűnt a függöny mögött...

...Friss illatot érzett, ami a mindig puha ágyneműjére emlékeztette. Talán az egész csak álom volt. Egy hosszú álom, valami furcsa, végtelen erdőről. De most minden olyan puha volt és meleg. Otthon volt.

– Otthon...

Hunyorogva nyitotta ki a szemét. A reggeli fényben minden olyan vakítóan fehér volt. A szeme előtt csak lassan tisztult ki a kép, de egy biztos volt: Nem otthon volt. Egy ágyon feküdt, a testét fehér takaróba takarta valaki. Szörnyen melege volt alatta, de olyan erőtlennek és kábának érezte magát, hogy aligha lett volna képes egy moccanásra is. Hirtelen szőke hajzuhatag hullt az arcára. Valaki az ágyára ült.

– Hát felébredtél! – simogatta meg az arcát. Vid egy pillanatra behunyta a szemét. Ez volt a legédesebb hang, amit valaha hallott. Mikor újra kinyitotta a szemét, az a lány nézett vissza rá, akit álmában látott.

– Nem harapok – mondta a fiú döbbentségét látva. Égszínkék szeme barátságosan hunyorgott rá, puha, fehér ruhája tejfehér bőrére simult. *Akár egy angyal* – gondolta Vid. A nő elmosolyodott, mintha csak hallotta volna a bókot.

– Hol vagyok? – kérdezte a fiú. A nő csak tovább mosolygott, és

felkelt az ágyról. Vidnek eszébe jutott, hogy mi történt.

– Hol van Kaolin?! – próbált felülni – Ugye jól van? Ugye... az íjászok! Mi történt az íjászokkal?! – A lány újra odaült mellé, kezében hideg borogatással. Végig simított vele a fiú homlokán, és finoman visszanyomta az ágyra.

– A lány jól van, csak nagyon aggódik miattad. Még lázad van, nem szabad megerőltetned magad. – Vid a fából eszkábált plafonra bámult. Kaolin aggódik érte?

– Nagy meggondolatlanság volt, amit tettél. A lánynak semmi baja nem eshetett volna, hisz rajta volt a Silvanus lepel. Vid meglepetten nyögött fel. Erre tényleg nem gondolt. Úgy érezte menten elsüllyed szégyenében. Most már valóban ostobaságnak érezte, hogy egy percig is féltette a lány életét. Egyenesen hülyét csinált magából. Mikor egy kicsit sikerült megnyugodnia, a nőre nézett. Az megbűvölten figyelte őt. Vid egy kicsit zavarba hozónak találta, így gyorsan új kérdést tett föl.

– Mi történt aztán?

– Szerencsére még éppen időben érkeztem.

– Várjunk csak! Ki vagy te? Honnan tudtad, hogy hol vagyunk?

– Hát nem emlékszel? – A lány felvonta a szemöldökét –

Mondtam neked, hogy értetek megyek. – Vid a lányra bámult. Igen, már látta őt egy másik álmában is.

– Te vagy...?

– Igen Astrid vagyok, a Látó – válaszolta a nő. Vid megkönnyebbülten sóhajtott fel. Habár nem egészen így képzelte el a Látót. Ez a lány ugyanis alig pár évvel tűnt nála idősebbnek.

– Már azt hittem, sosem találunk meg.

– Kaolin már elmesélt mindent. Hogy honnan jöttél, és azt is, hogy szeretnél hazajutni.

– És tudsz segíteni? Haza mehetek valahogy?

– Mindennek meg van a maga ideje. Erről még beszélünk.

Rendben?

– Rendben – mondta kelleetlenül. Egy kicsit elgondolkodott, aztán

ismét megszólalt.

– Valamit nem értek. Miért követtek minket azok az íjászok?

– A barátnődnél volt Silvanus egyik leple.

– Nem a barátnőm! – szaladt ki Vid száján hamarabb, mint szeretne volna. A Látó halkán a tenyerébe kuncogott, aztán kíváncsian a szemébe nézett.

– Már vártalak, Vid – fogta meg a fiú kezét.

– E–engem? – A Látó bólintott.

– Már láttalak az álmaimban, és tudtam, hogy egyszer találkozunk kell. Megéreztem, amikor beléptél az erdőbe, és azóta napról–napra erőteljesebbek és valóságosabbak a látomásaim veled kapcsolatban. Amikor láttam, hogy íjászok fognak rátok támadni, tudtam, hogy szükségetek lesz rám. Így azonnal útnak indultam, és még sikerült rajtatok segítenem – nézett rá komolyan a nő. Vidnek még a lélegzete is elakadt. Okkal került hát Kamomébe? De hát miért pont ő? És ez a nő... Furcsának találta, hogy ilyen fontos embernek tartja őt. A lány egyszer csak közelebb hajolt hozzá. Arca csak pár centire volt az övétől.

– *Ki vagy te?* – tette fel a kérdést. Vid nem igazán értette mire céloz ezzel. Fogalma sem volt, hogyan válaszolhatna egy ilyen kérdésre, ráadásul a lány közelsége is feszélyezte.

– Nem tudom – felelte őszintén. A Látó vonásai ellágyultak. Egy csókot lehelt a fiú homlokára, és felült.

– Szóval még nem tudod – Vid összezavarodott. Azt hitte a Látó valami bonyolultabb választ vár tőle, de a lány teljesen elégedettnek tűnt a válaszával.

– Most már pihened kell – szólt, s magára hagyta őt kavargó gondolataival. Ezernyi kérdése lett volna, azonban alig, hogy eszébe jutott az első, a láz győzedelmeskedett felette, és elnyomta az álmot.

Kintről fülsértően hangos madárcsicsergés szűrődött be. Már négy nap telt el Vid és a Látó közti beszélgetés óta. Azóta egy másik lány ápolta, és ételt is hozott neki minden nap háromszor. Kedves, szelíd arca volt, sötétbarna haja pedig Kaolinra emlékeztette a fiút, akivel azóta sem találkoztak. Nehezen vallotta be magának, de hiányolta a lány társaságát, még ha az folyton gúnyolódott is vele. A napjait így alvással és elmélkedéssel töltötte. Szörnyen unatkozott, egyedül az őt ápoló lány látogatásai hoztak színt gyógyulással telő napjaiba. Megpróbált vele beszélgetést is kezdeményezni, de az tehetetlenül mutogatta, hogy néma.

– Nem baj, örülök, hogy megismertelek – mondta neki. – Én Vid vagyok. A lány mosolyogva bólintott. Szerencsére szavak nélkül is megértették egymást többé-kevésbé, de nem is volt szükség arra, hogy a lány válaszoljon, ezekben a napokban ugyanis a fiúnak elég volt, hogy beszélhetett valakihez. Ha a lány ott maradt vele, néha mesélt neki a saját világáról, és a Kaolinnal megélt kalandjairól. Ápolója pedig remek hallgatóságnak bizonyult. Az izgalmas részeknél ijedten fojtotta vissza lélegzetét, bravúros meneküléseik hallatán pedig megkönnyebbülten csapta össze kezecskéit. Vid hálás volt neki, amiért ennyit törődött vele, így magában megfogadta, hogy még megköszöni neki, ha rendbe jön. Az ágyán ült. Ruhái tisztán, összehajtva heverték az ágy végében elhelyezett széken. Azt tervezte, hogy ma kimegy egy kicsit. Már sokkal jobban érezte magát – különösen a gondolattól, hogy nem kell többet ágytálba vizelnie –, és úgy tűnt, hogy a sok alvás is megtette a hatását. Kikelvén az ágyból, térdei ropogva eresztették ki hangjukat, amelyben benne volt az is, hogy az elmúlt napokban hanyagolnia kellett a mozgást.

Vid elmosolyodott a ruháival pakolt szék felé csoszogva.

Lábadozása alatt a néma lány világosan tudára adta – hosszas

fejrázással és a fekhelyére való visszatuszkolással –, hogy nem mehet ki. Vid nem volt az a fajta, aki könnyen beletörődik a neki nem tetsző dolgokba, de sejtette, hogy a Látó kívánságára nem léphet ki a szobájából, így engedelmesen ott is maradt. Csak az a nyavalyás függöny ne lett volna ott! Az a koszos fehér függöny, amely elválasztotta őt a külvilágtól, folyton magára vonva a tekintetét. Megígérte a lánynak, hogy nem hagyja el a szobát, amíg nem erősödik meg, így nem tehetett mást: Naphosszat vágyakozva bővölte. Olykor megfordult a fejében, hogy elé vánszorog – ekkor még a láztól elgyengült volt teste –, és mögé kukkant. Végül is mi rossz van abban? Hiszen nem ment volna ki a szobából! Máskor meg legszívesebben letépte volna azt az unottan lengedező utálatos posztót, csak hogy végre újra magán érezze a Nap sugarait. De végül nem tett így. Restellte volna, ha ápolójának gondot okoz, hiszen többnyire ő ügyelt rá. Ha rosszabbodott volna az állapota egy kis kiruccanás miatt az erdőben, a lányt biztosan felelősségre vonták volna. Ezt pedig nem akarta, elvégre annyi mindent tett érte, csak hogy jól érezze magát. Így nem maradt más választása. Türelmetlenül zsibbadó lábait néha megmozgatta, és tovább várta a napot, amikor végre elég erősnek érezheti magát, hogy maga mögött hagyja ezt a betegségétől bűzlő apró szobát.

Most végre eljött ez a nap. Az íjászokkal való találkozásukra csak a pólóján keletkezett hasadás, és az azt körülölelő halvány meggylé színűre fakult folt emlékeztette. Kaolin tunikáját is számos ilyen folt ékesítette régi emlékek lenyomataként, amelyekben hol ő, hol más volt az áldozat. És most Vid maga is megkapta az első ilyen foltját...

Miután felöltözött, a függönyhöz lépett. Vetett rá még egy utolsó, győzedelmes pillantást erről az oldalról, majd félrehúzta.

A szeme elé egészen más látvány tárult, mint amire számított. Egy fából – Mi másból? – eszkábált erkélyen állt, eszméletlen magasságban. Első döbbenetében egy kissé megszédült, a

hirtelen fényességtől pedig meg is tántorodott. Hát nem hiába nem engedték ki lábadozása alatt! Ha abban az állapotban ront ki, könnyű szerrel leszédül. Amit szobának hitt, valójában egy kis kunyhó volt, és onnan ahol ő állt, még számos más kunyhóra volt rálátása, amiket mind hosszabb vagy rövidebb, néhol pedig keskenyebb vagy vastagabb hidak kötöttek össze. Az ő házikójához is tartozott egy fokozatosan vastagodó, de foghíjasabb, ami egy tekintélyes szélességű fahídba torkollt. A legtöbb híd ehhez a nagyhoz vezetett, amiből Vid arra következtetett, hogy ez valamilyen főútként szolgál. Óvatosan átlépte hát a hiányzó pallókat, és elindult rajta. Nem tudta hova tart, de mindenek előtt szerette volna megkeresni Kaolint, vagy a Látót. A főhídon több ember is járt, egyfajta vidám sürgés–forgásként. Vid nagyon örült, hogy embereket is láthat, de egy kicsit zavarba hozta, amikor az őt megpillantók izgatott sugdolózásba kezdtek. Egyesek szemtelenül megbámulták, nem is foglalkozva azzal, hogy szájukat mókásan tátják el. Lehet, hogy még sem szabadna elhagynia a kunyhóját, hanem meg kéne várnia a néma lányt, esetleg a Látót? Épp arra gondolt, hogy talán jobb lenne visszafordulnia, amikor is meghallotta, hogy valaki az ő nevét kiáltozza. Vid a távolba meresztette szemeit, és nagyon megörült attól, amit látott. Kaolin futott felé kezében egy hosszú vizes rongyot lóbálva, melyből valósággal ömlött a víz. A lány arca kipirult a hatalmas mosolytól amely szétterült rajta. Igazán örült neki. Vid is örült neki, de a lány olyan erővel futott a karjaiba, hogy kis híján feldöntötte.

– Au! Meg vagy veszve? – kiáltott fel fájdalomában. A seb a mellkasán még érzékeny volt az érintésre. Kaolin gyorsan el is engedte, és zavartan a háta mögé rejtette kezeit, mint aki tudja, hogy túlságosan is elragadtatta magát. Vid hideget érzett a hátán, aztán rájött, hogy a lány vizezte össze a ronggyal. A körülöttük állók is kaphattak egy kisebb adagot, mert buzgón törölgették magukat.

– Ez meg mi? – mutatott a rongyra Vid, amire árulkodó levelek és föld tapadt. Elvigyorodott. A lány nagy lelkesedésében árkon–bokron végig húzta azt a szerencsétlen rongyot. Kaolin is rámeredt, és meglepetten kiáltott fel.

– A fenébe! Most kezdek elölről! Mommilu nagyon mérges lesz!

– Mommilu?

A lány egy kicsit idegesen megköszörülte a torkát.

– Éppen mostunk az asszonyokkal, amikor meghallottam, hogy kint jársz már – sütötte le a szemét morcosan, amitől Vid felnevetett. Nem sértésből tette, egyszerűen eddig hihetetlennek tartotta, hogy Kaolin is képes zavarba jönni. És ez nyilván azért volt, mert a mások felé mutatott komolysága egy pillanatra megszűnt. Na és az is közre játszott, hogy egy ilyen lányos munkát végzett amikor...

– Várjunk csak! Honnan tudad, hogy kijöttem? Hiszen csak most léptem ki egy pillanattal ezelőtt.

– Astrid odajött hozzánk, ő mondta – ragyogott fel a lány arca. Vid egy pillanattal belefeledkezve bámult rá. Mégis mi történt a lánnyal, amíg ő az ágyat nyomta? Kaolin megváltozott. Olyan emberi lett, olyan... kedves.

A lány megpöckölte az orrát.

– Hé! Ezt ne csináld többet!

– Akkor ne bámulj így rám! Különben is... remélem tudod, hogy mennyire haragszom rád!

– Eddig nem úgy vettem észre – vonta föl a szemöldökét a fiú, de Kaolin figyelmen kívül hagyta és mérgesen folytatta.

– Megmondtam, hogy hagyd ott, de te nem hallgattál rám!

– Tényleg, hogy van a lábad? – szólt közbe Vid.

– Figyelsz te rám?!

– De a lábad...

– Köszöni szépen jól van, ezzel ellentétben te majdnem meghaltál teljesen feleslegesen! – ordította Kaolin nem is törődve a

közelben állók kíváncsi pillantásaival. Vid idegesen vágta zsebre a kezeit. Cseppet sem volt büszke arra, amit tett, és ahányszor csak eszébe jutott az eset, tehetetlen méreg öntötte el maga iránt. Csúnya dolognak tartotta, hogy még emlékeztetik is rá, amikor ő is épp eleget átkozta magát emiatt.

– Nem gondolkodtam, a lábam egyszerűen magától mozdult. Ha valaki, te aztán igazán tudhatnád, hogy kiélezett helyzetben az ember nem mindig képes parancsolni a testének. Azt tettem, amit abban a pillanatban tennem kellett. De nem is értem mi bajod, hiszen élek.

– Te tényleg nem érted?! Mióta lelöttek én folyton csak arra tudtam gondolni, hogy az én hibámból történt! Hogy megint meg fog történni! Hogy megint *az* fog történni, pont azzal, akit ennyire...! – riadtan hallgatott el. Vid tudta, hogy ugyanolyan kerek szemmel néz rá, ahogy a lány is ő rá. Egy pillanattal később a lány szeme gyűlölettől szikrázva villant meg.

– Te meg csak itt állsz azzal az idióta vigyorral a képeden! Fogalmad sincs mennyire aggódtam érted! – kiáltotta és egy hirtelen mozdulattal felkélte a fiút. Vid döbbsen kapott az arcához, ahol lenyomatként vöröslött még a lány kezének nyoma. Kaolin csizmája ütemesen kopogott a fahídon, ahogy otthagya. A padlón vízcsíkot húzott maga után, úgy ahogy a csigák is nyálka csíkot hagynak maguk mögött. Vid megszeppenve nézett utána. A lány szavai újévkor felrobbanó petárdákként visszhangoztak a fejében. Most igazán megnyílt előtte, olyan dolgokat mondott, amiket még soha ezelőtt. De volt valami, ami ennél is jobban megdöbbsentette. Jól látta a könnyeket a szemében?

11. fejezet

Pocsékul érezte magát. Azt hitte együtt fognak örülni annak, hogy végül megérkeztek a Látóhoz, de már másként állt a helyzet. Kaolin viselkedése meglepte. A szíve még mindig helyesnek vélte, hogy nem hagyta magára a lányt a bajban – leszámítva azt, hogy bolondot csinált magából –, de most még is csak elbizonytalanodott. Nem is sejtette, hogy milyen mély sebet szakított fel, de valami még is csak azt súgta neki, hogy most érzékeny ponthoz ért. Nem hitte, hogy ilyesmi megtörténhet, hiszen Kaolin olyan erős személyiség volt. De tévedett.

Vid összerezzen és a híd végébe nézett. Tudta, hogy a Látó hamarosan felbukkan majd ott. Nem tudta volna megmondani, hogy honnan, csak tudta, hogy így lesz.

És valóban, még fel sem eszmélt, már jött is. Hófehér köpenye hullámként lobogott mögötte. A közelben állók fejet hajtottak. Astrid megállt előtte, és bókkolt. Vid nem tudta eldönteni, hogy ő is így tegyen-e, vagy maradjon, ahogy van. Végül egy rövid biccentésben egyezett ki.

– Feldúlnak tűnsz. Hogy érzed magad?

– Jól vagyok, leszámítva... – „*Astrid odajött hozzánk, ő mondta.*”

– Hiszen már úgy is tudod. Vagy nem így van? – Érezte, hogy lassan előnti a mérreg. – Nem azért szóltál Kaolinnak, hogy felkeltem, hogy találkozhassek vele, és... és összevevesszünk valami ostobaságon?!

A Látó se nem ismerte el, se nem tagadta ezt le, csak elmosolyodott.

– Ez meg mire volt jó?

– Vid, meg kell értened, hogy bizonyos dolgok jobb, ha megtörténnek.

– Ez hülyeség.

– Valóban? A virágok olykor elhervadnak, sajnálatos dolog.

Az ember úgy érzi, hogy ha leszedi azokat az előtte csodás virágokat, sohasem láthatja már viszont az oly szép szirmait. De ha letépjük a beteg részeket, előbb–utóbb új hajtások jelennek meg rajta, melyek talán szebbek is lehetnek. – Vid némán hallgatta Astrid furcsa szavait.

– És most? Meg fog bocsájtani? – A Látó felkacagott.

– Én sem látok mindent, csak ami fontos lehet.

– Ez igenis fontos! Nem értem, hogy alakulhattak így a dolgok.

Kaolin végre úgy viselkedett, mint egy... nos, mint egy lány, aztán meg... – Váratlanul elhallgatott. Most jött csak rá, hogy kivel is beszél. Rásandított a lányra. Alig látszott tőle pár évvel idősebbnek, de még is csak egy tiszteletre méltó erővel bíró ember volt, valaki akire nyilván okkal néztek fel az ármániaiak. De a lány egy csepp jelét sem mutatta annak, hogy helytelenítene Vid kifakadását. A híd lassan lejtteni kezdett, ahogy végig mentek rajta, majd a földet érte. Vid észre sem vette, mikor és hogy kerültek ide.

– Gyere, körbe vezetlek amennyire tudlak! – szólt a Látó, és Vid ámulatára kézen fogta. De alighogy ez megtörtént, megtorpant. Megfordult, és csilingelő hangján felkacagott.

– Zavarban vagy.

– Hogy én? Ne–em – Astrid ragyogó mosolyt küldött felé. Vid nagyot nyelt. Egy Látónak aztán fölöslegesen hazudhat.

– Na jó, egy kicsit talán még is. – Astrid bólintott, és elindult továbbra is kézen fogva őt.

Ármánia gyönyörű volt. A házak többsége a fákra épült, de a biztos földön is épp elég kunyhó sorakozott. Az emberek itt kedvesek voltak egymáshoz, és egyáltalán nem vizslatták olyan gyanakvón a másikat, mint ahogy ezt Vid eddig Kamomében tapasztalta. Azonban valamiért különös figyelemmel kísérték őt. Először azt hitte képzelődik, de az ármániaiak neki is bókkoltak, ahogy Astridnak, és egyesek még kezet is ráztak vele, vagy gyümölcsöt és más finomságokat nyomtak a kezébe, noszogatva,

hogy ha módjában áll, látogassa meg őket házukban is. Vid ezt felettébb furcsának találta, de nem volt különösebb ellenvetése. Habár feszélyezte, hogy az emberek tekintete úgy rátapad, mint valami régen kihalt élőlényre. Meg akarta kérdezni Astridot, hogy még is mivel érdemelte ki ezt a különleges bánásmódot, de annyira más kérdése volt még, és maga Ármánia is annyira lenyűgözte, hogy megfélekedezett róla. Patak csörgedezett a közelben és amikor közelebből is megnézték, a fiú végre felfogta hol van. A Csörgő pataknál állt, ami az erdő közepén haladt át. Legalább is amíg be nem lépett a Démon erdőbe, még így volt, de volt egy olyan sejtelme, hogy Kamoméban nem úgy működtek a tér törvényei, mint az ő világában. Hiszen mivel magyarázható, hogy egy útjelző tábla mögött az egyik pillanatban még ott van egy kis híd és egész világa, míg a másikon már csak a végtelen erdő? Az emlékek fájdalmasan rohanták meg arról a másik életről, amit eddig élt. És mindez egy szempillantás alatt eltűnt, csak mert nem bírta tartani a száját, és egy gyerekes ígéretbe hajszolta magát. Az egész olyan távolinak tűnt, mint ha meg sem történt volna. Már abban sem volt biztos, hogy képes lenne—e visszatérni régi életébe, ha egyszer még is sikerülne elhagynia Kamomét. A zsebébe nyúlt. A Kaolinról készült kép nem volt benne. De a polaroid gépet sem látta korábban a kunyhójában.

– Hol a fényképezőgépem?

– Oh, arra a furcsa szerkezetre gondolsz? Ne aggódj, Kaolinnál van, ahogy az a... képfény is, ahogy hívtá.

– Fénykép.

– Ó, igen! Lenyűgöző hová fejlődött a világ! – Vid meglepetten kapta a fejét a Látó felé.

– Hogy–hogy te nem tartod varázslatnak?

– Miért tartanám annak?

– Kaolin megrémült, amikor megmutattam neki.

– Mert ő még nem járt az erdőn kívül – Vidnek elkerekedett a szeme.

- Akkor te tényleg tudod, hogy hagyhatom el Kamomét!
- Ezt egy szóval se mondtam.
- Áruld el Astrid, kérlek! Csak ezért tettünk meg ilyen hosszas utat. Haza kell jutnom! – Astrid megrázta a fejét.
- Félreérted Vid.
- De hát...
- Jelenleg én sem tudom, hogy hagyhatnád el az erdőt, és csak remélni tudom, hogy megtaláljuk a módját.
- De azt mondtad, hogy jártál odakint.
- Nem csak jártam, hanem ott is éltem. De mindez még azelőtt volt, hogy búbáj került az erdőre.
- Szóval búbáj... lassan már semmin sem lepődök meg.
- A Látó felnevetett.
- Meghiszem azt! Ahogy Kaolintól hallottam, sok kalandban volt részetek.
- Várjunk csak! Astrid, azt mondtad, hogy még azelőtt éltél kint, hogy ilyenné vált az erdő?
- Igen, így van. – Vid hitetlenkedve nézett rá.
- De hiszen az... már több száz éve történhetett! – Astrid barátságos mosollyal hunyorgott rá.
- Nos, a köpenyeknek nem csak egy tulajdonságuk van.
- Úgy érted örökké éltek? – A nő jóízűen kacagott fel.
- Mókás egy fiú vagy „Kinti” Vid. Mondhatni igen, de ha megválnék a köpenyemtől, előbb–utóbb persze én is meghalnék. Nem kell ilyen ijedt képet vágnod. Elvégre ez a dolgok természetes rendje. – De a fiú nem csak ezért lepődött meg. Amit Astrid mondott, az egy álmom emlékét hozta vissza számára. Egy álmomét, amelyben egy megtört férfi és egy szomorú nő szerepelt.
- Hol jár az eszed?
- Astrid, lehetséges, hogy az álmok... a múltat mutassák meg? – Kicsit butának érezte a kérdést, de a nő érdeklődve figyelt fel rá.
- Álmodtál valamit?
- Hát... már máskor is álmodtam veled, de volt egy álmom,

amiben egy férfi jött el hozzád. Azt hiszem búcsúzni – Astrid lehunyta a szemét.

– Igen, az lehetséges.

– Ő...

– Kazír. Akié az ezüst lepel volt, amelyet most a barátnőd birtokol. Aznap mondott le az életéről és soha többet nem láttam.

– Sajnálom.

– Már megtörtént. A múlt nem változtatható meg, de a jövőn mindig változtathatsz Vid, ezt jól jegyezd meg! – nézett a szemébe a lány elszántan.

– A múltban szörnyű dolgok történtek, amiknek nem lett volna szabad megtörténniük. Ahogy a Silvanus lepleknek sem kellett volna megszületniük. A bűbáj, vagy talán inkább az átok, amely az erdőt sújtja, valójában a mi hibánk. Az őrzők hibája.

– Tessék?

Minden Silvanus lepleivel kezdődött. Tehetséges volt, a faluban, ahol éltünk, nagy megbecsülés övezte, pedig nem tett mást, mint, hogy segített a betegeknek és sérülteknek. Nem volt nagy úr, vagy nemes lovag, de ő volt a falu gyógyítója. Ha szükség volt rá, mindig ott volt az embereknek. Az öcsémet is ő kezelte, aki ugyan gyógyíthatatlan betegségben szenvedett, de a készítményei megkönnyítették a napjait. Silvanus a saját módszereivel dolgozott, különleges gyógynövény keverékeket használt, amiknek a hozzávalóit a közeli erdőben gyűjtötte. Olykor szívesen segítettünk neki többen is – mosolyodott el Astrid. A világ azonban változóban volt, hamarosan új eszmék kezdtek terjedni, amelyek közt nem volt helye Silvanus „csodáinak”. Azt kezdték rebesgetni, hogy az ördöggel paktált le, hogy nem a helyes úton jár. De ez képtelenségnek tűnt, elvégre az a Silvanus akit mi ismertünk, nem ilyen volt. Kedves, segítőkész fiatalember volt, aki nagyon szerette a családját. Habár nem lett volna szabad,

de az öcsémmel mindig találtunk rá alkalmat, hogy találkozzunk vele, és szükség is volt rá, hiszen Malvinnak fájdalmai voltak. De nem csak mi látogattuk, hanem mindazok is, akik nem feledték el a vele töltött időket, vagy hitték el a híreszteléseket.

Ők voltak Ventúr és Letis, a drága Nithael, és persze Ármin is. – *Vid összerezzenet. Ezek a nevek...*

Hamarosan pedig Kazír és még Antimon is csatlakozott hozzánk. Pedig ők újonnan érkeztek a faluba, és aligha ismerték Silvanust úgy, mint mi. Ráadásul magasabb rangban álltak, így nagyon meglepő volt a dolog, de hamar kiderült, hogy jó emberek.

Mi mind hittünk Silvanusban, és ő is hitt bennünk. Hamarosan ugyanis bevezetett minket a titkába, és olyat mutatott nekünk, ami minden képzeletünket felül múlta. Időnként ugyanis napokra eltűnt, és ilyenkor senki sem tudta, hová megy és mit csinál, még a felesége, Virell sem. De később kiderült, hogy min kísérletezett. Egy nap ugyanis a leplekkel tért vissza. Közös álmunk volt, hogy megváltoztatjuk a dolgok akkori állását, hogy ha kell, valami jobbért harcolunk. Ő pedig elhozta nekünk a reményt. Ezek a köpenyek olyan erővel ruháztak fel minket, amiről addig még csak nem is álmodtunk. Mindenkinek saját lepel jutott, cserébe csak meg kellett ígérnünk Silvanusnak, hogy csak is a népért használjuk, sohasem önző célból. Ezzel mind egyet értettünk, így megalakíthattuk azt a csapatot, amely a nép javáért és védelméért harcolhatott. Az enyém lett a látás képessége, az öcsémé a gyógyítás, Kazír köpenye védelmet nyújtott, Nithael láthatatlanná válhatott, Letis az utazó köpenyt kapta, Antimon...

Vid hirtelenjében kezdte rosszul érezni magát. Igen, ezeket a neveket már hallotta, ahogy ezt a történetet is ismerte. De hát honnan? Kitől hallotta? Kitől...?

– Az anyám – szólalt meg.

– Tessék? – nézett rá Astrid értetlenül.

– Anya mesélt rólatok, mikor még gyerek voltam. Én már... azt hiszem hallottam rólatok, – Astrid zavara hamar elmúlt, és ismét

a rá jellemző derű vette át helyét.

– Valóban?

– Igen. Nem sok mindenre emlékszem, de... Antimoné volt a köpeny, ami mérgező volt másokra, Árminé a hipnózis leple, Venturé...

– Az amellyel hatalmat nyert a növények felett – fejezte be helyette Astrid, Vid legnagyobb döbbenetére. Hiszen rá is hallgatnak a növények, még beszélni is tud velük! Még is mi folyik itt? Hogy lehetséges ez?

– Ne aggódj, Vid! – fogta meg a nő a kezét. – Tudom, hogy te is szót értesz a föld teremtményeivel. És... sok mást is tudok – nézett a szemébe –, de ezek a dolgok egyszer majd értelmüket nyerik. Egyelőre nem érdemes miattuk aggódnod. – Vid lehunyta szemeit. *Hogy lehet, hogy Astrid édes hangja képes így megnyugtatni még ilyenkor is?*

Astrid hirtelen elengedte a kezét, mire a fiú feleszmélt. A lány ijedten az ajka elé kapta az ujjait, majd kis idő elteltével immár magabiztosabban leeresztette a kezét. Tévedett volna, vagy a nő valóban megzavarodott egy pillanatra?

– Tehát különleges szövetség jött létre kilencünk közt – Vid bizonytalanul összeráncolta a homlokát.

– De... ez akárhogy is számolom, csak nyolc köpeny – Astrid ismét mosolygott.

– Úgy látom semmi sem kerüli el a figyelmed. A kilencedik köpeny természetesen Silvanusé volt.

– És az mit tudott? – Astrid eltöprengve emelte a fiúra szép szemeit.

– Ez is olyasmi, amit még nem kell tudnod.

– De hát miért nem?

– Néha jobb, ha a válaszok maguktól találhatnak ránk – Vid értetlenül nézett a nőre. Ugyan miért ne mondhatná el neki most?

– Tudom, hogy csalódott vagy, de erről most nem akarok beszélni veled. Ez ugyanis további kérdésekhez vezetne, ami

félbe szakítaná a történetünk, és egészen máshogy alakulnának a dolgok. Te pedig elsősorban a Kamomét érintő átokra voltál kíváncsi. Felteszem már nem emlékszel mindenre abból, amit az édesanyádtól hallottál. – Vid bólintott. Kíváncsi volt, hogy mi olyan különleges Silvanus leplében, és, hogy ugyan miért változtatna a dolgokon, ha most megtudná, de az őrzők története is mind inkább ott motoszkált a fejében.

– Köszönöm – biccentett a Látó, majd folytatta. – A köpenyek képességeivel azonban egyáltalán nem olyan egyszerű bánni. Így időnk nagy részét együtt töltöttük, közös gyakorlással. Persze ezek a dolgok továbbra is szigorúan titkosak voltak, még nem akartuk megmutatni a falusiaknak. Ezért többnyire a közeli erdőben gyűltünk össze. Micsoda idők voltak!

Vid némán figyelte az elmélázó nőt. A régi idők emléke valami számára láthatatlan búvőkörbe vonta, és egyúttal valóban érzékelhetővé tette a hatalmas korkülönbséget kettejük közt. Azonban Astrid arcára rövidesen fájdalom ült ki, megszakítva ezzel a különös pillanatot.

– De egyszer mindennek vége szakad, hiába is hisszük, hogy van kivétel. Egy nap óvatlanok voltunk, és két falusi meglátott minket. Próbáltuk megmagyarázni nekik a dolgot, de... megijedtek, Vid. Ez természetes. Az emberek félnek az ismeretlentől. Erre még nem voltunk felkészülve, ahogy ők sem. Semmiképp sem engedhettük, hogy mindez előbb kitudódjon, mint ahogy szerettük volna, ezért Silvanus megpróbálta megakadályozni, hogy visszaérjenek a faluba – ugyanis elmenekültek –, de hibázott. Véletlenül történt, még nem tudta irányítani az érzelmeit, és az ezzel járó erőt, és az egyiküket... – megrázta a fejét.

– Megölte... az egyiküket? – képedt el a fiú.

– Baleset volt.

Vid megborzongott. Astrid erővel telt pillantása egyenesen ráirányult.

– Astrid?

– És ez a baleset olyan eseménysorozatot szabadított el, amelyre nem számítottunk.

– Mi–mi történt? – fújta ki megkönnyebbülten a levegőt.

Astrid tekintete ugyanis, mintha egész eddig súlyos teherként nyomasztotta volna, de most egyszeriben elmúlt ez az érzése.

– Ezt már nem hagyhatták figyelmen kívül az égiek, és lesújtottak a kerubok ránk.

– Kerubok? Égiek?

– Vid, amit Silvanus tett, eleve az, hogy egy ilyen hatalmas dolgot hozott létre, ellent mond a természet törvényeinek. Senki sem játszhat ezekkel büntetlenül. Erő, és örök élet...

Az ember nagyravágyó lény, és ezt néha az önös érdekek táplálják. Gondolj csak bele mi történhet, ha egy ilyen találmány rossz kezekbe kerül! Háborúhoz, vagy akár még nagyobb katasztrófákhoz vezethet. Silvanus már akkor hibázott, amikor létrehozta a köpenyeket. Már ezzel a tetteivel is magára vonhatta az égiek, a hatalmasok figyelmét, de meggyőződésem, hogy addig nem avatkozhattak közbe, amíg uralni tudtuk a helyzetet. De mi emberek nem irányíthatunk olyasmit, ami meghaladja a természetes korlátainkat.

A faluban óriási zűrzavart keltett, ami történt, és a gondosan őrzött titkunk, már nem volt biztonságban. Megzavarta az embereket, pánikot és irigységet keltett bennük. Kifordultak önmagukból, és többé már nem volt olyan béke, mint annak előtte. A köpenyek gonoszságot szültek, és mindaz amiért létrejöttek kudarcba fulladt.

Így eljöttek hozzánk a kerubok – ezek a rémületes lények –, és tőlük tudtuk meg, hogy bűneinkért örök fogságra ítéltettünk itt, Kamomében.

Silvanusra átkot bocsájtottak, és, hogy ne tudja meg a világ a köpenyek létezését, az embereket a közeli erdőbe zárták velünk együtt. Itt soha, semmi sem lehet már békés, de amennyire csak

tudjuk őriznünk kell azt, ami megmaradt belőle. És így válhattunk a Kilenc Lomb őrzőivé. Kamomeben tisztelnek minket az erőnkért, mert itt ez jelenti a rangot, de ők már elfelejtették amit ősök megéltek, és fogalmuk sincs, hogy nincs miért tisztelniük. – Astrid elhallgatott, Vid pedig a régmúlt időkön töprengett. Tehát az örök kárhozat földjére jutott, oda ahonnan talán nem is nyerhet szabadulást.

– De elég volt a múlt borújából! Tekintsünk a jövő felé, Vid – mosolyodott el a Látó. – Ma éjjel megünnepeljük a gyógyulásod és egyben az érkezésed is. Szeretném, ha jól éreznéd magad.

– Mi? – Ünnepség az ő tiszteletére? Vid gyomra görcsbe rándult erre a gondolatra.

– Lazíts már! – kacagott Astrid. – Különben is... ez jó alkalom a Kaolinnal való békülésre.

12. fejezet

A fákat bűvös fénykörbe vonták az örömtüzek a csillagok alatt. A hosszú hetekig néma erdőt most énekszó és mulatozó emberek zsivaja járta át. Vid őszinte örömmel nézett végig az összegyűlt embereken. Először látott ilyen önfeledten vidám arcokat Kamomébe érkezése óta. Az ármániai emberek kedvesek, és beszédesek voltak. Az ételt és italt megosztották egymással, nem volt egy éhes száj sem a társaságban. Köztük nem volt helye ellenségeskedésnek és bizalmatlanságnak sem. Összetartottak, és ez az összetartás vonzóvá tette őket a fiú szemében.

– Hogy érzed magad? – fordult oda hozzá a Látó. Ő és Astrid a tűz körül táncolók népes tömegétől messzebb ültek egy faemelvényen, mely a Látó mindenkori helye volt. Videt eleinte zavarta ez a kitüntettség – ugyanis a többi ármániai a földön ülve étkezett –, de mivel őt ünnepelték, nem utasíthatta vissza a nő melletti helyét.

– Remekül. Az ármániaiak mind olyan... kedvesek. És ez a kaja is igazán finom.

– Kaja? – nevetett fel a nő.

– Akarom mondani az étel! – helyesbített a lány kacagása közepette. – Már rég volt, hogy jól laktam – jegyezte meg, és közben eszébe jutott az a sok rémes mokett, amit Kaolinnal fogyasztottak el útjuk során. Vid ismét körülnézett, ahogy a mulatság kezdete óta többször is tette. A lányt azonban sehol sem látta. Vagy annyira haragudna rá, hogy még az ünnepséget is kihagyná, amelyet számára hoztak össze az ármániaiak?

– Üdvöz légy, Astrid! – lépett az emelvény elé egy ármániai lány, majd fejet hajtott a nő előtt.

– Nahát, Kaolin! – csapta össze Astrid a kezeit. Vid az ármániaiinak hitt lány felé kapta a fejét, magára borítva tálkájának ételmaradékát. Kaolin rosszálló pillantást vetett rá, a Látó pedig

tapintatosan elfordult, míg szája sarka felfelé görbült. Igen, valóban Kaolin állt előttük, és még sem.

Olyan kötény ruha volt rajta, mint az ármániai leányokon, a mindig lófarokba kötött gesztenyebarna haja pedig szabadon hullott vállaira.

– Merre jártál? – tette fel a kérdést Astrid.

– Itt voltam egészen eddig.

– Nyugodtan közénk telepedhettél volna, elvégre te is becses vendégünk vagy.

– Persze, tudom– feszengett a lány, ruhája ujjába kapaszkodva, tekintetét a földön jártatva. – De hát nem lehet ellent mondani Mommilu lányainak – emelte fel a fejét hamiskás mosollyal. A Látó erre mit sem szólt, csak a zsibongó táncolókra függesztette bölcs szemeit, mint aki egészen megfélemedezett arról, hogy ott vannak mellette.

„*Menjetek, táncoljatok ti is!*”

Vid és Kaolin egyszerre rezzentek össze. A fiú hitetlenkedve nézett a nőre, akinek tisztán csengő hangja az imént hürként pendült meg bensőjében. Ajka egészen biztosan meg sem mozdult, csak biztatólag mosolygott.

Ez képtelenség! – gondolta Vid. De ahogy Kaolinra tekintett, minden kétsége elszállt. A lány elkerekedő szemei ugyanolyan döbbenetet tükröztek. Vid habozva a Látóhoz fordult, de mielőtt szóvá tehetné volna a dolgot, Kaolin szólalt meg.

– Gyere, Vid! – intézte hozzá szavait először az este folyamán, de le nem véve szemét Astrid titokzatos mosolyba burkolt arcáról.

Míg a fiú leugrott az emelvényről, Kaolin fejét hajtott a Látó előtt, és előre vonult a tűz fénykörében táncolók közé. Vid utána sietett, és mikor mellé ért, a lány megtorpant.

– Mi volt ez az egész?

– Fogalmam sincs – morogta a lány barátságtalanul fúrva barna szemeit az övéibe. Vid sután megfogta a lány kezét, de akárhogy is leste a körülöttük ugrálók forgatagát, képtelen volt követni

a lábuk járta ritmust, így ő és Kaolin csak álltak a mellettük elsuhanók közt.

– Csinos vagy– jegyezte meg a fiú.

– Fogd be! – sziszegte a lány elvörösödve. – Én igazán nem akartam felvenni ezt a hacukát, de a lányok rám erőltették.

– Pedig jól áll. Olyan... – kereste a megfelelő szavakat, de csak annyira tellett tőle: Lányos.

– Pofa be! – taposott a lány egyenesen a lábfejére.

– Au! – Vid fájlalva kapta el a lábát, és meglepve meredt a lány lábaira. A ruhát sikeresen le tudták szedni róla, de ütött–kopott csizmáját ezek szerint nem hagyta lerángatni magáról. Az arca még mindig sértettségről árulkodott, Vid azonban csillapodást vélt felfedezni rajta.

– Nos? – vont a föl a szemöldökét, kezeit feszélyezetten igazgatva a fiú tenyerében.

– Nem ismerem az itteni táncokat – vallotta be az vállat vonva, és ezzel ismét nyugtalan hallgatást ékelve kettejük közé.

– Van egyáltalán valami amit te tudsz? – mormolta a lány. – De nem bánom. Akkor mutass valamit a ti táncaitok közül! – Vid Kaolin kérlelhetetlen szemeibe nézett, és megadva magát felsóhajtott. A lány meglepett nyikkanásával kísérve jobb kezét a vállára vezette, ő maga pedig a derekára csúsztatta tenyerét.

– Nálunk így szokás – mondta Kaolin ijedtségét látva, majd lépkedni kezdett. A lány ügyetlenül botorkált utána, egyre csak azt lesve melyik lábát hová tegye. A maga módján komikusnak hatott ez a tánc a két külön világból való közt, mindazonáltal mindenki valami hasonlót produkál az első alkalommal.

A fiú megemelte a lány karját, hogy az körbe foroghasson, de az csak csodálkozva megállt. Vid kört írt le az ujjával, jelezve mi is a teendő, Kaolin pedig kíváncsi arccal körbe toporkált.

– Így? – Állt meg a fiú előtt. Vid leeresztette a kezét. Kaolin arca mindig olyan elképesztően ártatlanul hatott, amikor valami újat mutatott neki.

- Így – nyelt nagyot. A lány különös tekintettel nézett a szemébe.
- Aljas vagy.
- Tessék? – képedt el a fiú. Nem egészen ilyesmire számított, amikor a lány szólásra nyitotta a száját.
- Igen, aljas módon próbálsz elfeledtetni velem ami történt, de én még mindig haragszom rád.
- Ugyan már, Kaolin! Ez nem olyan nagy... – Kaolin egyszeriben lehajtotta a fejét, Vid pedig képtelen volt folytatni.
- Csak egyet, csak egyetlen dolgot kértem tőled – szipogta. – De te nem hallgattál rám, és majdnem... – Egy pillanatra elfűlt a hangja. – Azt hittem, hogy téged is elveszítelek. Meg kell értened Vid, bármit is teszel, ezt soha, de soha nem leszek képes megbocsájtani neked! – Vid a lány vállaira tette kezeit.
- Kaolin, ki volt az? Kit veszítettél el? – A lány megrázta a fejét.
- Gyere velem! – szólt, és letörölte a könnyeit. Aztán kézen fogta a fiút, és elindultak kifelé a táncolók gyűrűjéből. Mind eközben a Látó távolról figyelte őket békés mosollyal az arcán.

- Itt jó lesz – Kaolin leült a főhid poros padlójára, lábait a semmibe lógatva. Vid óvatosan letelepedett mellé, és miután meggyőződött a fakorlát tartósságáról, kényelmesen rádólt. Egy ideig csak némán bámultak az éjszakába. A mulatságból csak elhaló hangokat hallottak. A fiú egyre türelmetlenebbül tekintgetett a lányra, de nem akarta megtörni a csendet, így inkább hagyta, hogy szólaljon meg a lány akkor, amikor jönnek látja.
- Tudod, egyszer régen nekem is volt családom. – Vid levegőt is alig mert venni. Nem igazán kérdezősködött az útjuk során erről, de valójában nagyon is foglalkoztatta Kaolin múltja. Kaolin tolvaj volt és gyilkos. Az volt, amit egész életében gyűlölt és rettegett. Olyan, akár az apja gyilkosai. De ez alatt az idő alatt, amit együtt

töltöttek, rá kellett jönnie, hogy ez nem jelenti azt, hogy az ilyen embereknek nincs szívük. Valamikor a lány is ártatlan volt. Vid pedig tudni akarta miért vesztette el régi énjét.

– A szüleim gyógynövényekkel és gyógy készítményekkel kereskedtek. Ezért van az, hogy olyan jól kiismerem magam a növények között. Kiskoromban sokat segitettem a szüleimnek. Boldogok voltunk, de bolondok is. Utazó kereskedő létünkre letelepedtünk. Egy éjjel zajra ébredtünk. Máskor is megtörtént már, anyám pedig ilyenkor mindig arra kért, hogy rejtőzzem el a viskónk föld alatti kamrájába. Én eleget tettem a kérésének, mint mindig, hiszen tudtam, hogy ha nagyon sötét is volt ott lent, utána visszabújhattam a szüleim karjai közé. De ezúttal nem így történt. Egy férfi rontott rájuk, mindent hallottam. Sokáig csak dulakodtak, sikoltoztak, míg végül elhalt a hangjuk, és csend támadt. *Ő* viszont ott volt. Hallottam az undorító szuszogását és a küzdelemtől elnehezült csoszogását, ahogy átkutatta a kunyhónkat. Az örület kerülgetett, a pániktól eltompult a világ körülöttem. Csak *Ő* és én léteztünk. De bármilyen állapotban voltam is akkor, nem engedhettem, hogy felfedezzen. Az ajkaim véresre haraptam, nehogy sikoltozni kezdjek.

Kaolin arcán patakban folytak a könnyek, Vid elborzadva temette a tenyerébe az arcát.

– Azt nem tudom meddig voltam odalent, de vesztére úgy horkolt, mint a disznók. Csak elég bátorságot volt nehéz összeszednem, hogy előbújjak, utána már egészen könnyű dolgom volt. A tetemek közt megtaláltam apám törét. Annak a szörnyetegnek a fejét erősen a combjaim közé szorítottam, és elvágтам a torkát. Felébredt, még kapálózni is próbált, de a combjaim nem eresztették. Mire többet is tehetett volna, már késő volt. Amit tettem, a szüleim holtteste a földön, és az a sok vér mindenütt... Ez már nem az a hely volt, amit egykor otthonomnak neveztem. Nem tudtam mihez kezdhetnék, így hátrahagytam mindent. Sokáig barangoltam, de mivel kicsi voltam még, és

tapasztalatlan, csak a gyógynövényismeretemre hagyatkozhattam élelemszerzésben. Mikor már teljesen kimerültem, egy pár talált rám. Magukhoz vettek, és ápoltak, amíg eléggé meg nem erősödtem a munkához. A férfivel tüzelőnek valót vágtam, vadásztam is ha muszáj volt, de mivel többnyire ügyetlen voltam még akkoriban, hamar rájöttek, hogy az asszony mellett több hasznom látják. Köteleket fontam, főztem, mostam, gúnyát készítettem vele a nehezebb időkre, és természetesen gombákat és növényeket gyűjtöttem. Nem voltak különösebben kedvesek velem. Ha csak lehetett dolgoztattak, de még így is hálás voltam nekik. De aztán hozzánk is eljöttek a *Fóliumok*, ahogy sokakhoz.

– Fóliumok? Azok olyan fickók, mint akitől a köpenyt is loptad?
– Igen. Silesius emberei.

– Silesius? Az meg ki?

– Ő Kaomome önjelölt ura – köpte Kaolin. Akkortájt kezdte begyűjteni a feleslegessé vált gyermekeket.

– Micsoda?

– Az emberek éheznek, egy gyerek pedig nagy teher tud lenni, ha épp neked sincs mit enned. Természetes, hogy a szülők egy kis terményért cserébe fontolóra veszik a cserét. Lela pedig kapva kapott az alkalmon, hiszen kezdtem nőni, a mocskos képű ura pedig egyre többször felejtette rajtam a szemét. – Vid gondolni sem mert rá, hogy Kaolinra milyen sors vár, ha nem viszik el akkor.

– De... mi szüksége volt Silesiusnak gyerekekre? És honnan van neki annyi élelme, hogy ezt csak úgy osztogassa értük?

– Termeszt ezt–azt, és úgy vélem a többi nagyobb termelő gazdától is lefoglalt néhány földet.

– És a gyerekek?

– Neked talán nem volt elég időd szemügyre venni azokat az íjászokat, akik minket üldöztek, de én nagyon jól tudom, kik ők.

– Úgy érted, hogy...

– Az arcukat nem láthattad, hiszen csuklyát viseltek, de a

termetük... A többségük alacsony volt, körülbelül olyan termetű, mint te vagy én.

– Gyerekek voltak? – kerekedtek el Vid szemei.

– Érted már? – mosolyodott el a lány keserűen. – Sereget szervez magának, mert ő az a fajta aki mindent magának akar. És én pont egy ilyen alaknak köszönhetem, hogy még életben vagyok.

– Te...

– Igen, akár én is lehettem volna egy, azok közül az íjászok közül

– Videt mélyen megdöbbsentette az, amit hallott. Hát ezért bánt olyan kivételesen jól a lány a törrel!

– Szörnyű idők voltak. De a folytonos rettegés, és küzdelem megtanított rá, hogy jobb, ha teszem a dolgom. Igen, én mindent megtettem amit kértek tőlem, bármi is volt az, és hamarosan olyan jó harcos vált belőlem, akivel nem mertek ujjat húzni. Bárki azt gondolhatta volna, hogy ilyen egy hűséges, minta harcos. De én sosem felejtettem el, hogy mi mindent kellett kiállnom, hogy ez legyen belőlem. És nem voltam egyedül. A táborban megismerkedtem Nissel, Tallinnal és Ararával, akikkel társakká váltunk jóban rosszban. Jó társaim voltak, az egyetlenek, akikkel a szüleim halála óta végre összetartottam. Közösén megfogadtuk, hogy egyszer még elszökünk Silesius barakkjaiból. De amikor sor került rá... külön váltunk, és balul sülték el a dolgok. Láttam, hogy elkapták őket. De nem segíthettem rajtuk, hiszen Silesius emberei túlerőben voltak. Esélyünk sem lett volna! Elbuktunk, és én hagytam ott veszni őket.

– De hát nem lehet, hogy még élnek?

– Nem – hajtotta le a lány a fejét. – Ezen a helyen a szökést halállal büntetik.

Vid megborzongott. Egy ideje hűvös szél támadt, ők pedig némán hallgatták a lombokkal játszó hangját. Vid nem tudta mit mondhatna. Mindig is sejtette, hogy Kaolinnak nehéz élete volt, de ez rosszabb volt, mint amire számított. Az élet színei, a család, a barátok... mind kivesztek belőle.

– Sajnálom! Ígérem, hogy soha többet nem szegem meg az ígéretelem.

– Köszönöm – nézett rá a lány könnyes szemekkel. – És ebben a pillanatban érezte Vid először, hogy nem hagyhatja magára őt.

13. fejezet

Kaolin és ő azóta sem említették egymás előtt a lány múltját. De Vid először gondolta úgy, hogy megérti a lányt, az pedig végre társként bánt vele. Az ünnepély után a napok nyugodtan teltek. Már rég érezte ilyen jól magát, hiszen távol volt a gondoktól és veszélytől. Kaolinnal sokat segítettek az ármániaiaknak. Vizet hordtak, vadásztak, és olykor a gyerekekkel is játszottak. Habár Vidnek továbbra is furcsa érzés volt, hogy bizonyos emberek még mindig különös tisztelettel tekintenek rájuk. De nem firtatta a dolgot, hiszen nem volt jelentősége. Azonban a Látónak szívesen fel tett volna pár kérdést. Tudni akarta a módját, hogy hogyan juthat vissza a világába, ráadásul visszatérő álma a nehéz köddel és a fekete–fehér foltokkal is nyugtalanította. Astrid azonban kerülte őt. Ha kérdezett, rövid válaszokat kapott, ha találkoztak, sosem nézett a szemébe és – mintha csak láthatatlan lenne –, kitért előle.

– Ez mi volt? – kérdezte Kaolin a talajba ékelődött törét kihúzva.
– Azt mondtam a fába álljon, de te inkább tönkre tennéd a töröm, azzal, hogy a vacak földbe hajigálsz.

Vid felsóhajtott. Kaolinnal egy ideje a tör használátát gyakorolta a szabadidejükben. Először idegenkedett tőle, hiszen ez olyan érzést keltett benne, mint ha ölésre képeznék ki – ami nem volt alaptalan gondolat –, de a kíváncsisága még is csak felül kerekedett iszonyatán.

– Sajnálom! Csak idegesít, hogy Astrid semmibe vesz. Ma is láttad, hogy milyen volt.

Kaolin összevonta a szemöldökét.

– Akkor meg menj, és beszélj vele, ne nekem duzzogj!

– De hát hogyan?

– Keresd meg a szobájában! Úgy is ott szokott egész nap álmodozni.

– Jövőbe látni.

– Tök mindegy.

– De...

– Menj már, vagy én rugdoslak el odáig! – vigyorodott el. – Amúgy sem vagy használható, ha egyszer nem tudsz koncentrálni.

– Kösz, Kaolin! Vacsorára visszaérek.

Mostanra már Vid is Mommilu vendégszeretét élvezhette a házban ahol éltek. Kellemes népek voltak, és szívesen látták vendégül őt is.

Nem igazán tudta merre kellene mennie a Látó lakrészéhez, hiszen még sosem járt arra, de szerencséjére épp meglátta a néma lányt, aki ápolta őt a láz közepette.

– Lutécia! – Vid még az ünnepélyen tudta meg, a Látótól, hogy ez a neve. Lutécia mosolyogva fordult felé, és fejet hajtott.

– Jaj ne butáskodj, nem kell meghajolnod előttem, vagy ilyesmi! – Visszakozott. Tőle aztán igazán nem várta el, hogy az ármániaiak által kedvelt módon köszöntse. Lutécia kérdő tekintettel nézett rá.

– Ah...mindegy. Igazából csak arra voltam kíváncsi, hogy merre juthatok el a Látó kunyhójához. Most ott van, ugye?

A lány lelkesen bólogatott, és már húzta is a karjánál fogva tovább. Egészen egy nagyobb, kétemeletes kunyhóhoz vezette, az előtt azonban megtorpant. A bejáratot őrizték. Vid alig hitt a szemének, amikor meglátta, hogy az ajtó előtt két életre kelt fa jár fel–alá. Hatalmas természetük ellenére elég gyorsan, és szakadatlan iramban mozogtak. A fiú tátott szájjal meredt a különös lényekre, és csak Lutécia néma, de annál látványosabb derűségére kapott észbe, hogy milyen viccesen is festhet. Nehezen, de még is csak elfordította a tekintetét az örökről.

– Hogy jutok be oda? – Lutécia vállat vont. Ezek szerint tovább még ő sem jutott a Látó nélkül. Vid mindenesetre úgy vélte megpróbálkozik vele, ha már idáig eljöttek. Megindult a fahídon

a lények felé. Lutécia egy kis ideig habozott, de végül még is csak utána eredt. Mikor eléjük értek, azok megálltak, és rájuk meredtek. Legalább is Vid így gondolta, ugyanis nem volt arcuk. De még is borzongás futott végig benne, ahogy a fák fölébük magasodtak fenyegető ágaikkal.

Tenni azonban nem tettek semmit, az viszont világos volt, hogy nem engedik majd egy könnyen át őket. Mégis mit lehet tenni két ilyen makacs fával?

„*Mondd nekik, hogy engedjenek be!*” – Vid megrezzent Astrid hangjának hallatán. Lutécia azonban úgy tűnt semmit sem hallott abból, amit ő. Vid vállat vont. Talán már nem is kellene furcsállnia az efféle dolgokat. De tényleg engedelmeskednének neki az örök? Ők is csak olyanok lennének, mint az a gyöker a kútban? Az ijesztő fákra bámult.

– Engedjete, Astriddal kell beszélnem! – Mondta.

Azok megrázták koronájuk, és engedelmesen félre cammogtak.

– Csodás – mosolyodott el a fiú. – Köszönöm, hogy elkísértél Luté... – A lány ámulattal telt arccal nézett rá, és a fiú legnagyobb rémületére sietve térdre borult előtte.

– Hé! Lutécia! – Megragadta a lány vállait, de az csak nem nézett rá, így megrázta egy kicsit. – Lutécia! – A lány meglepve kapta fel a fejét.

– Nem kell, hogy letérdelj előttem. Nem kell ezt csinálnod, érted?

– segítette fel. – Én nem vagyok erre érdemes, én nem vagyok olyan hatalmas személy, mint Astrid! Egyenlő felek vagyunk, érted? Nem csináltam semmi különöset.

A lány kis idő után bólintott, Vid pedig elengedte.

– Most be kell mennem, de még találkozunk. A lány megszeppenve intett utána, amit ő viszonzott, majd belépett a Látó házába. Bent egy egyszerű asztal fogadta virágokkal díszítve, és egy létra a második emeletre. Jobbra függönnyel takart helység nyílt.

– Fent vagyok, gyere fel! – hallotta Astrid hangját valahonnan a

második szintről. Vid felmászott és egy egészen tágas szobába ért. A helységet szekrények és összetolt asztalok töltötték meg, melyeken átláthatatlan rendetlenség uralkodott.

Ruhák, növények, és mindenféle Vid számára felismerhetetlen tárgy volt ebben a káoszban. És még egy kard is, amely ismerős volt neki. Úgy érezte nehezen találna meg bármit is ebben a rumliban, de le merte volna fogadni, hogy a szoba tulajdonosa remekül tájékozódik ebben a környezetben.

Astrid a szobában található egyetlen ablak fényében állt, kezében egy bőr kesztyűt tartva.

– Ez a kesztyű az övé volt. Már mint Silvanusé – jegyezte meg a kesztyűt dédelgetve hófehér kezei közt. – Ezt használta a gyógynövények gyűjtéséhez – mondta keserű mosollyal az ajkán.

– Astrid... minden rendben?

– Hogyne, persze – rázta meg a nő a fejét. De továbbra sem nézett a fiú szemébe. – Épp egy kicsit felelevenítettem az emlékeket, mielőtt jöttél.

– Vagy úgy – vont a szemöldökét a fiú – Azok az örök odakint...

– Még Ventúr állította oda őket, hogy megvédjenek. Habár egy kicsit megkopott már a varázsuk.

– Értem. Én öö... azért jöttem, mert...

– Tudom, miért jöttél – intette le a nő. – Ma éjjel gyertek a patakhoz! A szertartás amit végzek, majd megmutatja mi a reményeim szerint helyes út számotokra. Este találkozunk.

Most elmehetsz.

Telihold volt, amelynek fénye még a fák között is erősen fúrta át magát, fénykörbe vonva a patak menti tisztáson összegyűlteket. Habár Vid csak Mommiluék közt említette, hogy ma végre válaszokat kap, mégis itt volt Ármánia többsége. Egymás közt piszmogva és suttogva várták a Látót. Egyszerre még a suttogás is

elhalt, az emberek pedig térdre ereszkedtek. Mikor Astrid Vid elé ért, megállt.

– Kövess! – szólt, s belegázolt a patak vizébe. A fiú vetett egy bizonytalan pillantást Kaolinra, aki bólított. A víz hidege a csontjáig hatolt, és keresztül folyt cipője résein. Szerencsére a térdénél nem ért tovább. Amikor beértek a patak közepébe a Látó megállt és szembe fordult vele. A Hold most ezüstös fénybe vonta arany hajfonatát. Vid feszülten várta mi fog történni. A Látó köpenye csatjához emelte kezeit és a fiú legnagyobb rémületére az ujjai közül kibomló lepel alatt nem volt semmi a nőn. A fiú érezte, hogy arcát elönti a forróság. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen közelségből látott meztelen nőt. Astrid azonban nem zavartatta magát. Vid számára ismeretlen nyelven kezdett el kántálni. Szavára a patak vize megállt. Köpenye alakját váltva fehér szálakra foszlott és a víz tükrén kettejük között kavargott. A nő elhallgatott, és a tejfehér foszlányokra bámult, de egészen máshol járt.

– Óvatlan voltál, s beléptél az erdőbe, Kamome végtelen erdejébe. – Vid összerezsent. A víz tükrén ülő derengésben megpillantotta önmagát, ahogy azon a napon egy ösvényen sétál.
– És sorsod szerint találkoztál Kazír köpenyének új hordozójával. A vízben Kaolin arca rémlett fel.

– Ő vezet majd az utadon, de ugyanakkor a kételyt ülteti majd a szívedbe, ami mind nehezebbé teszi a célod. Vele kell tartanod, hogy összegyűjtsd Silvanus lepleit, s megerősödvé a kerubok színe elé léphess. Csak ő általuk nyerheted el újra a szabadságod. De választanod kell. . .

Vid a Látóra emelte szemeit.

Választania kell? Mi között kell választania?

– Addigra tudnod kell. . .

És ekkor történt, hogy Astrid kék szemei találkoztak az övével. A fiúnak elakadt a lélegzete az elméjébe robbanó képek milliárdjától.

Fekete–fehér foltok...egy aranyszőke sápadt fiú halvány mosolya...kilenc nevető ember ül a fűben...egy férfi holtan esik össze arccal a porba...a nehéz ködben vér buggyan ki egy nő kezei alól, társa az ölében nem mozdul már...ismerős kard döfi át egy másik férfi testét...a Látó könnyesen búcsúzik Kazirtól... Astrid elpirul, amikor egy fiú az arcához ér és letörli a könnyeit. Egy fiú, aki úgy néz ki, mint...

Astrid velőtrázó sikollyal tántorodott meg. Vid nem emlékezett mióta, de ő is üvöltött. Most pedig a kettejük közti kapocs hirtelen megszűntével a vízbe esett. Az emberek rémülten kiabáltak körülöttük, többen a Látónál termettek, hogy segítséget nyújtsanak a pihegő lánynak. Vid döbbenten és kimerülten meredt rá levegő után kapkodva. Kaolin azonnal a vízbe gázolt és mellette termett.

– Mi történt? Jól vagy? – A fiú nem válaszolt. Még mindig a látottak hatása alatt állt.

– Hagyjatok! – háritotta el a felé nyúló kezeket Astrid és Vidre nézett rémült szemeivel. – Hát tényleg te vagy az... ne haragudj, hogy ezt látnod kellett – lehelte és a tömeg nagy ijedelmére elájult.

14. fejezet

– Egész nap itt akarsz fetrengeni? – kérdezte Kaolin Vid fölé hajolva. A fiú hallgatott. A tegnapi szertartás nem úgy sikerült, ahogy kellett volna. Az ő jövője hirtelen Astrid múltjába fordult, mikor találkozott a tekintetük. De mégis miért?

– Válaszolnál? Miért nem mondd el mi történt?

– Nem tudom mi történt – válaszolta kelletlenül, és úgy érezte nem is tudná szavakba önteni. – Én... láttam... dolgokat.

– Miféle dolgokat?

– Astridról. Az őrzőkről. És...

Magamról? Az lehetetlen.

Vid felült. Hogy kit is látott pontosan, azt csakis Astrid tudhatta.

– És? – A fiú sebes léptekkel ott hagyta, mit sem törődve a lánnyal.

– Vid! – kiáltott utána Kaolin, de ő már nem hallotta. Csak egyetlen dolog vezérelte. Tudni akarta ki volt az a fiú Astriddal.

Astrid őrei ezúttal is engedelmesen félre álltak az útjából, azonban amikor belépett hozzá, egy pillanatra megilletődött. Jobb oldalt a legutóbb látott függöny most félre volt húzva, s egy hálósobát tárt fel. A szobában csak egy fából fabrikált ágy és egy szék állt. Astrid az ágyban ült, mellette Lutécia állt, és most mind ketten Vidre néztek. Nyilvánvaló volt, hogy a néma lány azért volt itt, mert a Látó ápolásra szorult.

– Lutécia, most elmehetsz – szólt a nő. Lutécia fejét hajtotta előtte, majd távoztában Vidnek is biccentett.

– Fáradj beljebb! – Mondta Astrid az ölébe bámulva. A fiú megszeppenve lépett be a szobába. A nő fáradtnak tűnt. Arca megviselt volt, szemei alatt sötét karikák ültek. Arany haja most kócos és fénytelen volt. Videt megrémítette a gondolat, hogy mindezt talán ő idézte elő a tegnapiakkal.

- Ne aggódj, rendben leszek.
- Tessék? Ó, már megint ez a fura gondolat izé! Nem igazán szeretem, ha ezt csinálod.
- Sajnálom. Csak azt akartam mondani, hogy nem kell félned, jól vagyok – mondta a Látó, de Vid szemében ez inkább bizonygatásnak tűnt. Astrid ugyanis továbbra is kerülte a tekintetét.
- Bocsánat! Nem tudom hogy történhetett...
- Semmi baj, én is meglepődtem.
- Nekem tényleg fogalmam sincs mi történt, igazából emiatt jöttem – nézett a lányra. – Habár gondolom ezt már úgy is tudod.
- Igen. De tudnod kell, hogy nem hibáztalak a törtétekért. Az én hibám volt, hogy nem voltam elég óvatos veled.
- Te tudtad, hogy valami ilyesmi fog történni, igaz? De hát miért? Mitől vagyok én más, mint a többiek? Miért...miért értek szót a növényekkel, és miért...miért érzem magam olyan furcsán, ha veled vagyok?
- A Látó most először végre a szemébe nézett. Vid egy pillanatra ugyanazt az arckifejezést látta rajta, mint a látomásában.
- Vid, tudom, hogy össze vagy zavarodva. De nem mondhatom el.
- De hát jogom van tudni, bármi is az!
- Nem. Okom van azt feltételezni, hogy ha most tudnád meg, az megváltoztatná a jövőt. Ő majd úgy is elmondja, és az lesz a szabadulásod kulcsa.
- Ő? Úgy érted, ha mástól tudom meg, azzal haza juthatok?
- Nem. Majd akkor és ott megérted a jelentőségét. – Vid fáradtan legyintett. Nem tehetett mást, hallgatnia kellett a lányra. – Bánom is én – morogta, és leült mellé a székbe.
- Hidd el, így lesz a legjobb – mosolyodott el végre Astrid is és a kezéért nyúlt. De a mozdulat abba maradt, és a lány rémülten fonta maga köré a karjait. Vid meglepve nézett rá. Feszült csend ült a szobára.

- Astrid, csak még egy utolsó kérdés...
 - Nem – hajtotta le a lány a fejét.
 - Az a fiú...
 - Ne, kérlek ne folytasd!
 - Az a fiú úgy nézett ki, mint én – A Látó kezeibe temette az arcát. Ujjai közül könnyek szöktek elő. Vid megsajnálta. Ebben a helyzetben inkább tűnt egy törekeny lánynak, mint nagytiszteletű őrzőnek.
 - Ezért kerültél engem, igaz?
 - Az nem te voltál – szipogta a lány.
 - Ha nem én, akkor ki?
 - Te nem ő vagy... te nem ő vagy – hajtogatta.
 - Astrid?
- A lány nem reagált.
- Te nem ő vagy... te nem ő vagy... te nem ő vagy... te nem ő vagy... – rázta a fejét, és ennél többet nem volt hajlandó mondani. Vid nem szívesen hagyta magára ebben az állapotban, de még is csak ez volt a leghelyesebb amit tehetett.
 - Sajnálom – mondta, és nehéz szívvel otthagya a lányt a szobában.

Fagyos éj köszöntött rájuk, olyannyira, hogy még a lehelletük is látszott, míg átvonultak a Látóhoz. Astrid megbeszélésre hívatta őket faházába. S bár Vid tartott a lánnyal való találkozástól, Astrid semmi jelét sem mutatta délutáni tébolyának. Lány mosolyult ki arcára, mikor beléptek hozzá, Kaolin ugyanis felettébb hangosan csodálkozott rá a megelevenedett örökre a bejáratnál.

- Egy kicsit lehűlt az idő. – Vid dideregve helyeselt. Ő nem szokott hozzá, hogy az őszt egy erdőben töltse.
- Igyatok – bökött a nő az asztalon álló poharakra és a kannára amelyből meleg és illatos gőz szállt fel. Vid töltött kettejüknek. Már a pohár kellemes melegének is örült, mikor azonban a

tartalma is lefolyt torkán, úgy érezte minden vágya teljesült.

– Hmm, menta az elmének és gyümölcs a léleknek – biccentett Kaolin elismeréssel a Látó italába kortyolva.

– Pontosan – mondta a nő, s ezután addig meg sem szólalt, míg meg nem itták az italukat. Miután kiürültek a kupák, jelentőségteljes pillantást mért rájuk.

– Azért hívtalak ide titeket, hogy megbeszéljük a továbbiakat az utatokkal kapcsolatban.

– Mit kell tennem? – bukott ki Vidből.

– Mondd, te nem figyeltél tegnap? – bökte oldalba Kaolin.

– Sajnálom, de bizonyos dolgok kiverték a fejemből – sziszegte.

– Persze, elvette az eszed Astrid pőresége – morogta a lány.

– Befognád egy percre? Azt sem tudod mi történt!

– Tudnám, ha elmondanád! – Vágott vissza Kaolin az utolsó szuszra, s most ott álltak lihegve, a méregtől egészen kipirosodva. A Látó jóízű kacajra fakadva csapta össze piciny tenyereit, amitől egy csapásra elszégyellték magukat.

– Ti aztán sosem unatkoztok, igaz? Remek páros, remek páros...

– motyogta, s fellépett a mögötte álló létrára. – Akkor hát, ha lecsillapodtak a kedélyek, gyertek utánam! – Szólt, s a „remek páros” megilletődötten követte őt. A fenti rendetlenség közepén ott állt Astrid, kezében egy zárt üvegcsével, amelyben piciny fénypontok – Szentjánosbogarak –, mozogtak. A szobában több ilyen üvegce is állt az össze-vissza tolt asztalokon. Vid ámulva gyönyörködött szépségükben.

– A feladatokat átjutni a kerubok által őrzött kapun – szólalt meg a Látó. – Ez mondhatni örülség, de ez az egyetlen módja, hogy elhagyd az erdőt. Ehhez azonban szükségetek lesz az összes lepelre. De... még így sem lesz könnyű dolgotok, hiszen a keruboknak ellen szegülni végzetes.

Vid félelemmel gondolt arra a pillanatra, amikor szembe kell kerülnie ezekkel a lényekkel.

– Akkor is meg kell próbálnunk, ha csak egy kis esély van arra,

hogy hazajusson – szólalt fel Kaolin. Vid döbbenetn nézett rá.

- Hogy érted, hogy próbálnunk?
- Természetesen veled megyek, te fafej.
- Csak arról volt szó, hogy segítesz megszerezni a lepleket.
- Csak nem képzeled, hogy egyedül is boldogulsz? – fúrta a lány tekintetét az övébe, amiből Vid tudta, hogy bármennyire is ellenezné, a lány kitart elhatározása mellett.
- Igazad van. Azt hiszem tényleg nem lennék képes egyedül végig csinálni – ismerte el, és a Látóra nézett.
- Talán harc nélkül is boldogultok.
- Hogyan? – Vid meglepődött. Ez új és reményteli hír volt számára.
- Először mindenképpen ajánljátok fel a lepleket a keruboknak! Ha így tesztek, talán szabadulást nyersz. Égi küldöttek, de ez nem jelenti, hogy meggyőzhetetlenek. De ha harcra kerülne a sor, felkészültnek kell lennetek, ezért azt javaslom, hogy utatok során tanulmányozzátok a köpenyek képességeit.
- És tudod, hogy hol találhatóak a köpenyek?
- Kettőt mindenképp adhatok – hunyorgott rá kedvesen a nő, és Vid ekkor fogta fel, hogy mit is jelent ez valójában. Hiszen ha össze kell gyűjteniük a lepleket, akkor Astridét is magukkal kell vinniük! És akkor...
- Ne aggódj, ha egy darabig nem lesz nálam, még mindig marad egy kis időm – válaszolt kimondatlan kérdésére. – Habár számomra a halál megváltást jelentene. Nem is várom el, hogy visszajuttassátok hozzám, és ezt előbb vagy utóbb a népem is megérti majd.
- Miket beszélsz? – képedt el a fiú.
- Már rég halott lennék, de életben kellett maradnom, hogy találkozjak veled – Vid arca megnyúlt ennek hallatán. Mint ha minden szörnyűség miatta történné! Miért ő mindennek az oka? Miért kell mindenkinek őerte hozni áldozatot?
- Rád vártam, a feladatomra. Ez így helyes.

- És a másik köpeny? – szólt közbe Kaolin. – Azt mondtad van egy másik is.
- Igen, a zöld. Ventúré. A halála után megőriztem. – Astrid letette a kezében nyugvó szentjánosbogaras üvegcset egy asztalra és a szoba romos szekrényéhez lépett. Miután kinyitotta, egy gondosan összehajtott zöld lepel került elő belőle. A kezében lévő köpennyel Astrid Vidhez lépett, és átadta azt neki.
- És ennek mi a képessége? – kérdezte Kaolin.
- A viselője hatalmat nyer a föld szülöttei felett. – Kaolin meglepve nézett Vidre, majd a Látóra. Vid mesélt neki az őrzőkről, és az erdőt érintő bűbájról, de néhány dologról – a Ventúrral közös képességéről, és a Látóval kapcsolatos aggodalmairól – hallgatott.
- De hiszen Vid is...! – A fiú némán a padlóra bámult, ezzel a lányba fojtva a szót.
- Így van – mondta ki a Látó.
- Ezzel már három köpenyünk van, és még hátra van hat – jegyezte meg Vid. Bár őt is ugyanúgy izgalomba hozta Ventúr köpenye, még is hiábavalónak érezte, hogy feszegessék a témát. Nem akarta, hogy újra Astrid jövőre intő szavait kelljen hallgatnia.
- A gyógyító leplet az öcsém, Materisz lombórzője birtokolja. Az utazó leplet és a Kék Álomot a társaimnál, Letisnél és Árminnál találhatjátok meg.
- Kék Álom? Ezt már hallottam valahol – motyogta Kaolin.

*„A Kék Álom, ha foglyul ejtett,
szabad újra nem lesz lelked.”*

- Igen, ez Ármin köpenye. Gondolom Árminról azért tudsz egyet s mást. Ha róla nem is, de Canis Lupusról már biztos sokat hallottál.
- Ó, hogyne – húzta el a száját a lány. Vid érdeklődve hallgatta a

két lányt. Azok nyilvánvalóan olyasmiről társalogtak, amit csak a kamomei emberek fogtak fel ésszel.

– A farkasok völgye, ahol a farkasok királynőjének szava a parancs.

– Farkasok királynője? – nevetett fel Asrtid. De Vid úgy érezte nevetésében jókedv helyett gúny bujkál. – Mostanában így hívhatja magát?

– Én így hallottam – vont a vállát Kaolin. – Meg azt, hogy megbolondult.

– Ami igaz, az igaz – sóhajtott fel Astrid. – Ármin mindig is akaratos személyiség volt, a köpenye pedig sajnos kétélű fegyver. Vele nehéz dolgok lesz. Különösen neked, Vid.

– Nekem? – rökönödött meg a fiú. A nő átható pillantása hosszasan elidőzött az arcán. Vid nem szerette ezt a tekintét, mert ilyenkor érezte, hogy a lány bája mögött még is csak egy látóval van dolga.

– Óvatosnak kell lenned vele. Megértted? – A fiú nem tudta mit felelhetne, de aggasztotta ez a baljós figyelmeztetés.

– I-igen.

– Ha találkoztok, ő nem fog egy könnyen utadra engedni. – Kaolin felkapta a fejét.

– Miért nem? – kérdezte, azonban a Látó elutasítólag emelte fel a kezét.

– Veszélyes játék lesz, de ha minden a látomásom szerint történik, akkor minden rendben lesz, és végre te is elégedett lehetsz – mért jelentőségeltjes pillantást a fiúra. Vid izgatottá vált.

– Úgy érted, hogy...?

– Ott meglelítek Silvanus leplét, a Kilencediket, és persze a válaszokat is. – A fiú bólintott. Kaolin elmélyülten figyelte a kettejük közt hirtelen beállt ünnepélyes hangulatot.

– Drellben viszont megpihenhettek. Letis kedvelni fog titeket, és szívesen átadja majd az utazó leplet, ebben biztos vagyok. Ha a birtokokban van, könnyebb is lehet a dolgok.

– Oh, hát persze! Hiszen azzal bárhová eljuthatunk! – kiáltott fel Vid.

– Nos, bárhová nem, de meg kell jegyeznem: A narancs lepel a legnehezebben kezelhető lepek közé tartozik.

– Oh... – sóhajtott fel a fiú csalódottan.

– Azért egy próbát megér – vetette fel Kaolin, és elvagyorodott. – Már alig várom, hogy kipróbáljam.

A Látó megmosolyogta őt, majd folytatta mondandóját.

– Úgy vélem nagy hasznát vehetitek, ha be akartok jutni Silesius barakkjaiba. – A név hallatán Kaolin arcáról lehervadt a mosoly. Vid jól látta abból ahogy tagjai reszketve megfeszültek, hogy mit is jelent ez számára.

– Hogy... oda?

– Igen. Úgy hírlik Silesius érdeklődni kezdett a lepek iránt, és ezt a látomásaim is igazolják. Tudom, hogy a láthatatlanná tevő már nála van. S ha te nem vagy, az egyik csapata már Kazír köpenyét is eljuttatja hozzá. – Vid magához szorította Ventúr zöld köpenyét. Kaolin ellopta az ezüst leplet, amelyet Silesius hajszaál híján magáénak tudhatott. Ha ez a Silesius valóban így kíván hatalomra törni, nem csoda, hogy követték őket azok az ijászok. Kaolin talán szándékosan kívánt ezzel borsot törni a férfi orra alá? Vid nem tudta volna megmondani, de az világosan látszott, hogy a lányt kellemetlenül érinti, hogy vissza kell térnie oda, ahonnan oly nagy árért szökött meg.

– Már jártam ott. Silesius barakkjaiban – mondta Kaolin.

– Akkor tudni fogod hol keresd.

– Azt nem feledem. Van némi elintézetlen ügyünk – szólt immár megacélozott bátorsággal a hangjában. Astrid mosolyogva tanulmányozta az előtte álló lányt.

– Sok sikert hozzá! – mondta. Vid nem értette mihez kívánt a nő sok sikert, de Kaolin arcáról leolvasta, hogy ő bizony tudja, bár váratlanul érte a jókívánság. Szóval nem csak az ő gondolataiban kutakodott a Látó!

– És az utolsó? – törte meg a csendet a fiú. – Az hol van?

Astrid elkomorodott.

– Antimonnál. De ő a kerubok kezébe került, amikor Nithaell és Ventúrral próbáltak kitörni Kamoméből. Ha mind ott lettünk volna, lett volna esélyünk, de nem így történt. Én próbáltam figyelmeztetni őket... – csuklott meg a hangja – de elkéstem. Nithael a karjaimban halt meg. – Vid megkapaszkodott a mellette álló asztalban.

A nehéz ködben vér buggyan ki egy nő kezei alól, térsza az ölében nem mozdul már...

– Vid? – Kaolin hangja visszarántotta a valóságba.

– Jól vagyok – rázta meg a fejét, kerülve a Látó tekintetét.

Ezek Astrid emlékei voltak. Attól félt, ha a szemébe nézne, újra olyasmit kéne átélnie, mint tegnap éjjel.

– Nyugodj meg! – kérte a nő lágy hangján, és ebből a fiú úgy sejtette, hogy tudja mi játszódott le benne az imént.

– Talán jobb lenne ha holnap mesélném el.

– Nem. Már csak a mérgek köpenye maradt ki. Holnap indulnunk kell – jelentette ki határozottan.

– Holnap? – érezte Kaolin kezét a vállán.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani – sóhajtott fel a Látó. – De nem foglak visszatartani. Ez lesz mindünknek a legjobb – Kaolin csodálkozva nézte őt. Astrid kimerésége ugyanis egy pillanat erejéig lehullt, s előbb pír, majd bizonytalan, kimerült kifejezés jelent meg arcán. De a pillanat elmúlt, és a nő ismét ugyanúgy állt előttük, mint azelőtt.

– Nithael halála nem volt elég. Elrettentő példaként az arra tévedőknek Antimont örök rabságra ítélték. Ha elértek a Sikolyok mocsarát, találkozhattok vele.

– Mit értesz örök rabságon? – érdeklődött Vid.

– A Sikolyok mocsarának közepén találtok majd egy fát – remegett meg a hangja –, amelyet Ventúr parancsolt oda. A gyökerek rabságában szenved.

- Hiszen ez... borzalmas – suttogta Kaolin.
- De hát miért? Miért tette volna ezt Ventúr? – háborodott fel Vid.
- Ha nem teszi, a kerubok engem is megölnék. – A Látó lehajtotta a fejét. – Így döntött.

Mindannyian hallgattak. Csak az üvegcséknek ütköző szentjánosbogarak hangja hallatszott a szobában. Vid rémesen érezte magát. Ez több volt, mint amit ezen a megbeszélésen hallani akart. Minél többet tudott meg az őrzők múltjáról – a szenvedésről amin keresztül mentek –, annál jobban fájt az ő szíve is. És mindinkább vágyta, hogy bosszút állhasson értük. Habár mindez tettvággyal töltötte el, halványan, de ott élt benne a felismerés:

A hazafelé vezető út vége talán neki is hasonló sorsot szán...

15. fejezet

Astrid tanácsára még szürkülletben felkeltek, hogy könnyebb legyen a búcsú. Korai indulásukról egyedül Mommilu és családja, és Lutécia tudott, akik mindent előkészítettek számukra. Ármánia határán álltak. Mióta talpon voltak senki sem beszélt közelgő távozásukról, de most Mommilu Kaolin vállára tette a kezét és így szólt:

– Ígérd meg, hogy meglátogatsz még minket! – Kaolin egy pillanat erejéig tehetetlenül állt az asszony előtt, majd bólintott.

– Ígérem – mondta bizonytalanul, de mikor Viddel találkozott a tekintetük mindketten tudták, hogy erre talán már nem kerül sor. Mindannyian megölelték még egymást, majd a Látó is közéjük lépett. Válláról levette köpenyét, és a család ámulatára Kaolinnak adta.

– Vigyázz rá! – mondta a nő.

– Én? De hát... miért? – kerekedett el a lány szeme. – Hiszen Vid...

– Vidnek nem lesz rá szüksége – Kaolin összevonta a szemöldökét, de elfogadta a Silvanus leplet. Vid viszont tudta, hogy a nőnek igaza van. A tegnapi látottak után érezte, hogy azaz éj, amikor a Látó szemével látott, mélyebb nyomot hagyott benne, mint gondolta.

– És ne haragudj a ló miatt! – Kaolin felnyögött.

– Ah, rendben van – morogta. Reggel ugyanis váratlan dolog fogadta őket. Astrid felmálháztatott egy lovat számukra élelmiszerral, vízzel, és meleg ruhákkal, bundákkal.

Vid igazán örült neki, hiszen ez sokban megkönnyítette a dolgukat. Kaolin viszont egyáltalán nem tartotta jó ötletnek.

– Az még hagyján, hogy hátráltat minket, de ezzel itt igazi céltáblává válunk – háborgott, s egyre csak tiltakozott. De a Látó rendíthetetlen volt.

– Egyszer még hálás leszel érte – mondta, s ezzel lezártnak tekintette az ügyet. Most is csak mosolygott, és Vidhez lépett.

– Kinti Vid, számodra is van valamim aminek szeretném, ha gondját viselnéd. – Derekáról egy fegyverövet csatolt le, rajta egy kardhüvellyel és egy ismerős karddal, s a fiúnak nyújtotta. Vid azonban egyre csak állt ott, nem tudván hogyan is mondhatná meg neki, hogy...

– Úgy érzed nem vagy méltó rá? – Vid összerezzent. – Mikor fogsz végre hinni magadban? Fontos vagy. Ha Kazír itt lenne, ő is azt akarná, hogy viseld a kardját.

– De én...

– Ne aggódj! Nem kell ölnöd vele – szólalt meg a Látó kimondva aggodalmát, és finoman a kezébe tette az övet. – De bolond lennék, ha hagynám, hogy védtelenül kelj útra, míg nem vagy biztos az erődben. Talán még jól jön. – Vid beleegyezően magára csatolta az övet. Úgy érezte a kard súlya a szívét is nyomja.

– Kaolin majd megmutatja hogyan bánj vele, igaz?

– Hát persze! – helyeselt a lány.

– Hamarosan fel kel a Nap, jobb ha indultok.

– Köszönök mindent! – fordult a fiú Mommiluhoz és családjához.

– Ugyan, szívesen láttunk vendégül! – Vid elmosolyodott és még megszorította Lutécia kezét.

– Neked is köszönöm a gondoskodást! – A néma lány bólintott, és elengedte a kezét jelezve, hogy ideje mennie. A fiú megfordult. Kaolin már várta a lovuk mellett.

– Menjünk – vette át a kantárt a lánytól, és útnak indultak.

– Sajnálom, hogy itt kell hagynod őket.

– Miket beszélsz? – vörösödött el a lány.

– Tudom, hogy jól érezted magad velük. Egész jól illettétek közéjük.

Délután volt, s ők az erdő békés csendjében pihentek. A nap folyamán egész jó tempót diktáltak, Kaolin pedig úgy ítélte, hogy

ez megérdemel egy pihenőt. A lovat egy közeli fához kötötték. Megebédeltek, és beszélgettek, míg egy–egy fának dőlve el nem szundítottak. Ekkor két árny moccan egy közeli bokor rejtekében. Ők ugyanis csak erre vártak.

– Mondtam, hogy elalszanak – suttogta az egyik, egy kócos kisfiú.

– Fenébe! – porolta le a ruháját társa – egy még nála is kócosabb lány. – Megint te nyertél.

– Velem nem érdemes fogadnod. Szóval enyém a részed fele.

– Úgy is elvette volna – duzzogta a kislány. Majd kajánul elvigyorodott – De most munkára!

– A számból vitted ki a szót – ült ki a fiú arcára is a vigyor. S ikrek lévén egészen egyformák voltak így. Csendesen a lóhoz lopakodtak. A fiú a kötélért nyúlt, de amint hozzá ért Kaolin felpattant.

– Hé!

– Mi a...? – sikoltott fel a kislány ijedtében. S csak ekkor vették észre, hogy a kezükben lévő kötélhez egy másik kötél van kötve, amelynek végét a lány végig a kezében tartotta. Számított rá, hogy el akarják majd kötni a lovat.

– Futás Riga! – kapta el a lány kezét a fiú, és eliszkoltak.

– Ébredj Vid! – kiáltotta Kaolin, és jókorát rúgott a fiúba, miközben már le is oldotta a kötelet a csuklójáról. Az ébresztés hatásos volt, s mire Kaolin a kölykök után eredt, Vid már ott loholt mögötte. Habár a gyerekek fürgék voltak, ahhoz nem eléggé, hogy Kaolin ne érje utol őket. Míg a kislányt könnyedén felrúgta, Vid ráugrott a kisfiúra. Az vadállatként rúgta és harapta, de a fiú erősebbnek bizonyult nála.

– Szép munka! – ismerte el Kaolin, majd figyelmét a lányra fordította, aki a földről ijedten nézett vissza rá. Azonban alig tett egy apró mozdulatot felé, avar zörrenését hallották, és a fák sűrűjéből három alak lépett elő.

– Megállj! – kiáltotta az egyik. Vid zavartan tekintgetett körbe.

A köréjük csoportosuló – két fiú és egy lány – velük egyidősek lehetnek. Mindjűknél fegyver volt, amelyet most rájuk szegeztek. A fiú, aki az imént Kaolinra szólt, most a lányra meredt, és leeresztette parittyát tartó kezét. Csupa szeplős arcára döbbenet ült ki.

– Ez nem lehet – szólalt meg a mellette álló lány elsápadva. Vid Kaolinra nézett, aki szintén elfehéredett.

– Arara? – motyogta, és potyogni kezdtek a könnyei. – Nis! Tallin! – Az említettek eldobták fegyvereiket, és egy pillanat alatt a karjaiba vetették maguk. Vid meglepetésében még foglyát is eleresztette.

– Ezt el sem hiszem! Ti éltek?

– Micsoda? Hát persze, hogy élünk!

– De én azt hittem...

– Ki ez? – morogta a kócos fiú, miután felsegítette ikertestvérét, s az ölelkezők kibontakoztak egymás karjaiból.

– Jaj, ne haragudj Naro! – kacagott a lány – Arara – miközben még mindig könny csillogott az arcán.

– Ő itt Kaolin, vele együtt szöktünk meg. – Vid a három idegenre bámult. Akkor hát ők voltak Kaolin előző társai! – gondolta, és mielőtt észbe kaphatott volna, már szólásra is nyitotta száját.

– De hogy tudtatok megszökni? Hiszen Kaolin látta, hogy elfogtak titeket – mondta, de a rá irányuló figyelem láttán azt kívánta bár hallgatott volna.

– És ő ki? – kerekedett el Nis, a szeplős fiú szeme.

– Hú! Csak nem...? – bökte oldalba Kaolint Arara jelentőségteljesen. – Párod is van már?

– Mi–micsoda? – szökött a lány arcába a vér.

– Szóval igen – vigyorgott Arara.

– Nem!

– Csak útitársak vagyunk – jegyezte meg Vid és közéjük lépett. Mulattatta a lány zavara.

– Nekem gyanús ez az alak – mondta Naro komisz képén

bizalmatlan kifejezéssel. – És mellesleg a lány is.

– Ezt csak azért mondd, mert ilyen könnyen elkaptak titeket – dorgálta meg Tallin, aki mindeddig kimaradt a társalgásból. – Kaolin régi barátunk, és bármit is akartál tőle ellopni, azért még nem kértél bocsánatot.

– Miért én? Riga ugyanúgy hibás!

– Hé! – kiáltott rá ikertestvére.

– Nem érdekes. Csak a lovunk akarták elkötni, de vehetjük úgy, hogy már megkapták érte a büntetést – sóhajtotta Kaolin.

– Valójában ha nem próbálkoznak meg velem, talán nem is... találkozunk – motyogta maga elé, és hirtelen elnevette magát.

– Ó, hogy az a...!

– Mi az? – néztek rá kérdően.

– Ezért kaptuk a lovat – mondta Vidnek, akinek csakhamar leesett Kaolin mondandója.

– Hát akkor hálás lehetsz neki – nevetett fel ő is. Astrid tele volt meglepetésekkel.

– Az vagyok – mosolygott rá a lány. És ahogy végig nézett régi barátain, valóban hálát érzett a nő iránt. Vid megkönnyebbült, miközben Kaolin barátaival folytatott önfeledt csacsogását hallgatta. Hatalmas teher hullott le társa válláról, és ettől ő maga is jobban érezte magát.

– Te azt hitted kifoghat rajtunk pár folium? – kacagott Nis. Sötétedett. Miután magukkal hozták Lundit – Vid így nevezte el a lovat –, úgy döntöttek, hogy Kaolin barátaival maradnak éjszakára. Elvégre volt mit megbeszélniük.

– Ez egyáltalán nem vicces – húzta össze magán az ezüst leplet Kaolin. – Tudod, hogy milyen kegyetlenül bántak velünk. Akkoriban még a hideg és kirázott tőlük.

– Sajnálom, igazad van – komorodott el a fiú.

– De életben vagyunk, és csak ez számít – jegyezte meg Tallin, míg újabb adag fát dobott a tűzre, amely körül ültek.

– Mintha csak téged hallanálak – sandított Vidre a lány.
– Azt hiszem ez is csak azt bizonyítja, hogy túl sokat aggódsz. Néha többet görcsölsz a dolgokon, mint én, pedig veled ellentétben én még csak nem is vagyok ide való...au!
– Egy kicsit túl sokat beszélsz – sziszegte a lány a lábát taposva. De Tallinnak feltűnt a mozdulat.
– Ki vele! Miről van szó?
– Na tessék, ezt jól megcsináltad, te idióta! – pirított rá a fiúra.
– Sajnálom!
– Hah! Nem megmondtam, hogy ezek ketten gyanúsak? – mutatott rájuk szenvtelenül Naro.
– Halkabban! Riga már alszik – szólt a fiúra Arara, és finoman letette a fűbe az eddig karjában ringatott kislányt. – De igazad van. Mit titkoltok ti ketten előlünk?
Vid Kaolinra nézett, aki beleegyezését adva bólintott.
– Én nem Kamomében születtem.
– Ezt nem értem.
– Vid egy olyan helyről jött, ahol nem csak fák vannak – szólt közbe Kaolin. – Ő... egy teljesen más földről származik. Arara lassan leült az avarba.
– De hát ez lehetetlen! – bökte ki Nis.
– Én is azt hittem, de azóta sok minden történt, és ez egészen bizonyos. Csak nézd meg ezt itt! – kotort bele a fiú zsebeibe kérdés nélkül, és előhúzta azt a megviselt polaroidot, amely róla készült. Vid pedig kelletlenül, de átadta neki fényképezőgépét is. A jelenlévők mind a lány kezében tartott tárgyak fölé hajoltak.
– Ez meg mi? – bökte meg a polaroidgépet Tallin.
– Még sosem láttam ilyet – suttogta Arara.
– E–ez te vagy! – kiáltott fel Naro a kép láttán, mire mind hátrahőköltek.
– Nyugalom! – csitította őket Kaolin. – Ez a szerkezet itt arra való, hogy ilyen pékeket... mármint képeket készítsen.

- Ez valami varázslat? – kérdezte Arara nem minden félelem nélkül nézve a fiúra.
- Nem, ez csak...ezzel csak... nos arra jó, hogy megörökítsen vele az ember bizonyos dolgokat. Azért hogy... – vette kezébe Kaolin képét – sose felejtünk el bizonyos pillanatok. Vagy személyeket – mosolyodott el, és eltette a lányról készült képet. A társaság némán bámulta ahogy a gépet is visszaakasztja nyakába.
- A te földeden nagyon hülye emberek élhetnek, ha ilyen feledékenyek – vetette fel Naro, amiért egy tockos volt a jutalma Tallintól.
- Én elhiszem, amit mondasz – jelentette ki Nis a félrevonuló Naro után nézve. – Elvégre egyikünk sem látott még hasonlót. A ruháidról nem is beszélve. De hogy kerültél ide?
- Ez hosszú történet – vont a vállát a fiú.
- És ti ketten azért utaztok együtt, mert...
- Mert Vidnek haza kell jutnia – előzte meg Kaolin Videt, mielőtt válaszolhatott volna.
- És hogy akarod hazajuttatni? – A páros összenézett.
- Jobb ha nem árulom el – mondta a lány. – Nem akarom, hogy belekeveredjete.
- Láttunk már egy s mást, kislány – vigyorgott rá Tallin.
- És ha azt mondanám, hogy *Hozzá* is el kell mennünk?
- Ho–hózzá? – nyögte Tallin.
- Silesiusnál van valami, amire szükségünk van. – A név hallatán a társaság egy emberként borzongott meg.
- Akkor mindinkább veletek kell tartanunk – jelentette ki Nis.
- Nem! – ellenkezett Arara és Kaolin egyszerre.
- Egyedül semmire sem mész! – erősködött Nis.
- Szükséged lesz néhány emberre, hogy bejuss oda, mi pedig jól ismerjük a barakkot.
- Nálam jobban biztosan nem! – horkant fel Kaolin.
- Veled megyünk.
- Ezt nem te döntöd el! – kiáltotta Arara, mire Riga mocomogni

kezdeti álmában. – A gyerekeket nem engedem, hogy oda vidd, és Tallin sem akar vissza menni oda, ebben biztos vagyok. – Az említett elborzadva fordított hátat nekik. – Értsd meg! Ez most már nem csak rólunk szól. A kicsikért is felelősséggel tartozunk. Nis az izzó parázsba bámult. Látszott rajta, hogy nem szívesen teszi, de mégis így válaszolt:

– Igazad van, jobb, ha nem megyünk. De Kaolin, vigyázz magadra! – Nézett a lány szemébe.

– Engem ne félts! Tudod milyen szívesen várt vendég vagyok – fintorodott el. Vid nem értette miért, de Arara kuncogni kezdett. Nis komolyan nézett Kaolin szemébe.

– Még valami – mondta. – Ígérd meg, hogy jól bemosol neki!

16. fejezet

Másnap ismét korán keltek, hogy mihamarabb tovább indulhassanak. Vid úgy érezte Kaolin azért sürgeti ennyire, mert attól tart, hogy Nis és csapata mégis meggondolja magát.

– Azért hiányozni fognak – jegyezte meg a lány, miután maguk mögött hagyták a még mindig integető gyerekeket.

– De legalább tudod, hogy élnek.

– Hát ez is valami. És attól a hülye lótól is sikerült megszabadulnunk. – Vid nem szólt semmit. Ő sajnálta, hogy máris búcsút inthettek teherhordójuknak. Eseménytelenül teltek a napok. Az ősz már javában tartott és ezt az egyre hidegebb éjszakák is jelezték. Vid olykor fogvacogva riadt fel álmából, hiábavaló volt minden bunda és takaró, melyet Ármániából hoztak. Kaolin nem érthette ezt, hiszen ő mindig is a szabadban élt, de éjjelente aggódva figyelte a didergő fiút. Kevesebb pihenőt engedélyezett, és igyekezett mozgásban tartani őt, hogy kevésbé érezze a hideget. Napjában többször gyakorolta vele a kard és a tör használatát is, hiszen szükségük volt rá, ha el akartak jutni Silesiushoz. Az edzések nehéznek bizonyultak, hiszen Kaolin nem kímélte, de Vid kedvelte a kardforgatást. Ez már inkább az ő világa volt, mint a különleges ügyességet igénylő török. De nem hagyhatta figyelmen kívül azt az erőt sem, ami a növényekkel kötötte össze. Már megszűnt az a zshivaj, amely azelőtt az őrutletbe kergette, ezt pedig jó jelnek vélte. Észrevette, hogy ha erősen koncentrál, hallgatnak is rá az erdő növényei. Kaolin irigykedve nézte végig amikor egy ízben érintésére új hajítás bújt elő a földből. De mikor ő próbálta használni Ventúr köpenyét, nem történt semmi, és hamar fel is adta a súlyos fejfájás miatt, amelyet a hangzavar váltott ki belőle.

– El sem tudom képzelni, hogy voltál képes ezt elviselni.

– Hát nem volt könnyű – vont a vállát a fiú, és nagyot

tüsszentett. Egyáltalán nem érezte jól magát. Kaolin gyógyteái egy ideig hatásosnak bizonyultak, de az enyhülés amit hoztak nem tartott örökké. Egyre nehezebben viselte a gyaloglást, és ezúttal már nappal is vacogott, a levegőt pedig nehezen nyelte. A lánynak nem mert szólani, hiszen tudta, hogy rosszálná, ha újabb pihenőt kérne. Egy pillanatra fénybe borult a világ. Megtántorodott és térdre esett. Kaolin megfordult, és látván, hogy nincs jó bőrben odasietett.

– Vid! Hé! Minden rendben? – A fiú megrázta a fejét.

– Nem... – A lány hűvös kezét a homlokára tette.

– Ó, nagyon magas lázad van! Miért nem szóltál, hogy nem vagy jól?

– Nem akartam... – kapott levegő után –, hogy haragudj.

– Hülye! Feküdj le szépen! – Levetette Kazír köpenyét, és a fiú feje alá tette. Azután előszedte a bundákat, és sietve betakarta. – Várj itt, hozok tűzifát! – mondta és elrohant. De a fiú már nem hallotta őt. A láz az álmok határán keresztül nyomta...

...Arany ragyogás fonta körül. Hangokat hallott, de nem értett belőlük semmit. Aztán tűz lobogott, házak égtek, az emberek menekültek... Astrid állt egyedül a messzeségbe tekintve. De hiába kiabált neki, nem hallotta.

Kaolin fölé hajolt egy vizes ronggyal simítva végig homlokán.

– Nem lesz semmi baj... csss!

...Két férfit látott. Az egyikük vállán tegez volt, a másik egy köpenybe burkolózott.

Megint Kaolint hallotta, ahogy azt kiáltja:

– Kik vagytok?

...és minden elsötétült.

– Rendben lesz?

– Én nem tudom valami jól használni, de azt hiszem megteszi. Érzed? A láza már le is ment. Vid kinyitotta a szemét. Kaolin

és egy ismeretlen férfi néztek vissza rá. A férfi arca egy kicsit kövérkés volt, fekete szemei körül nevető ráncok ültek.

– Mi a helyzet pajtás?

– Vid! – kiáltott fel Kaolin. – Úgy örülök, hogy jobban vagy!

– Hagyjátok már levegőhöz jutni! – hallotta egy másik férfi nevetését a közelből. Fáradtan oldalra fordította a fejét. Egy fa tövében ült. Hosszú haját lófarokba kötve hordta, az arcán pelyhedző borosta arról árulkodott, hogy nem rég léphetett férfi korba. Zöld szeméből derűs nyugalom áradt. Vid megpillantotta a vállára vetett tegezt.

– Láttalak már titeket?

– Nem hinném.

– De náluk van egy köpeny. Hát nem nagyszerű véletlen? – Vid Kaolinra bámult.

– Mi történt? – kérdezte, és felült.

– Hé! Ez nem biztos, hogy jó ötlet – ellenkezett a pufók férfi, akin arany köpeny volt.

– Semmi baj, azt hiszem már jól vagyok. De mi történt? Mikor találkoztatok?

– Ők itt Kese – mutatott a lány a férfira –, és...

– Timor – segítette ki a lófarkas fiú. – Nem rég óta vagyunk itt. Kese mondta, hogy erre jöjjünk. Aztán megláttuk a tüzet, és titeket. A lány először azt hitte bántani akarunk, de amikor meglátta Malvin köpenyét, megengedte, hogy segítsünk. Mindjárt látszott, hogy nagy bajban vagytok, szóval megpróbálkoztunk a köpennyel.

– Köszönöm! Akkor ezek szerint ez a gyógyító lepel.

– Igen. – Kese és Timor összenéztek. – El kell vinnünk Ármániai Astridnak.

– Történt valami Malvinnal, igaz? – Timor meglepve nézett rá. Vid nem tudta miért mondta ezt, de úgy érezte igaza van. Kese lehajtotta a fejét.

– Ami azt illeti igen. Meghalt.

- Micsoda? – kiáltott fel egyszerre Vid és Kaolin.
- Materiszt fegyveres csapatok foglalták el.
- Silesius – morogta Kaolin.
- Szörnyű volt. Minden porig égett. Az urunkat keresték és a köpenyt. Az úr Kesére bízta a leplet, hogy juttassa el nővéréhez. Én pedig vele jöttem, hiszen szükség volt valakire aki tovább viszi a köpenyt, ha az egyikünket baj éri. Az úr mindig is gyenge volt, a köpeny nélkül pedig bizonyosan utolérte már a halál. Kaolin felpattant.
- Ez nagy baj.
- Vissza kell mennünk Ármániába – mondta Vid.
- Nem! Nem érnénk vele semmit. És ez rátok is értendő – vetette oda Timoréknak.
- De hát...
- Astrid már biztosan tudja mi történt, és ez elég is.
- De hát nálunk van a köpenye! Honnan tudná? – háborgott a fiú. Valami mégis azt súgta neki, hogy a Látó már tud a dolgról. Kaolin töprengve az ajkába harapott. Ezt az alkalmat használta ki Timor, hogy átvegye a szót.
- Jól értettem, hogy nálatok van a fehér lepel? – Vid szívesen vette a kérdést. Most pontosan arra volt szüksége, hogy valami más kösse le a figyelmét.
- Igen, a zöld és az ezüst is. – Kесе meglepett nyögést hallatott. Timor pedig a kijelentés hallatán már egészen máshogy nézett a fiú és a lány párosára.
- Ez elképesztő! Mégis mit terveztek? – Vid a lányra nézett, aki még mindig a gondolataiba burkolózott, de sürgetve intett neki, hogy mondjon amit akar.
- Jól van. Nos... ki kell juttatnunk engem Kamoméből.
- Ki? Hova? – néztek rá értetlenül. A fiú mindjárt tudta, hogy rosszul kezdett neki mondandójának. Nem tudta, hogyan is fogalmazzon.
- Malvin nem mesélt nektek a korábbi életéről?

– Én nem ismertem olyan jól az urat. Kесе volt a bizalmasa. – Vid érdeklődve nézett a férfire, aki bizonytalanul megvakarta a fejét.

– Hát, sokat én sem tudok. De tényleg mesélt nekem időnként furcsa helyekről.

– Én onnan jöttem – nézett a férfi szemébe, és Kесе érezte, hogy igazat beszél.

– Hogyan lehetséges ez? – hitetlenkedett Timor.

– Egyszerűen besétált Kamomébe – mormolta Kaolin.

– Igen, de haza már nem tudok menni. Innen csak egy kiút van.

– A kerubok földje – mondta ki Kесе, és elképedve meredt a fiúra, aki ugyanígy tett.

– Hallottam az úrtól, hogy hatalmas égi lények állnak ott őrt. Hogy mit őriznek, azt nem mondta el. De lehetséges lenne, hogy azt a helyet, ahonnan jöttél? – Vid bólintott.

– Igen. Astrid azt mondta onnan haza juthatok. – Kесе megrázta a fejét.

– De hát ez örültség! Ha valóban létezik is ez a hely, akkor sem hiszem, hogy...

– Létezik – vágott közbe Vid. – És ha elvisszük oda a Silvanus lepleket, van esélyem, hogy keresztül jussak a kerubokon.

– Csak a halálba rohansz.

– Astrid áldását adta utunkra – tápázkodott fel Kaolin. – Ha ő azt mondja sikerülhet, akkor az úgy is van. A Látó szavát nehéz kétségbe vonni. – Timor és Kесе nem szóltak. Igazat kellett adniuk a lánynak. Egy őrzőnek, ráadásul a Látónak igazán tudnia kellett mit tesz.

– Nekünk sürgősen tovább kell mennünk – mondta Kaolin, és végig mérte a két férfit. – Nem tudom Silesius melyik Lombot akarja legközelebb megtámadni, de még azelőtt el kell happolnunk előle a lepleket, hogy ő rájuk tenné a kezét. A kérdés az, hogy nekünk adjátok-e az arany leplet...

Hirtelen történt. A lány és Timor egyszerre kapott a fegyveréhez, és mire Kесе és Vid feleszmélt, a két fél már egymásra szegezte

azokat. Timor ujjai íjának húrján feszültek, míg Kaolin a férfi torkának szegezte törét.

– ...vagy erővel is elvehetjük – fejezte be a lány mondandóját. – Az íj távolsági fegyver. Közelről mit sem ér – mondta fölényesen. Timor elmosolyodott.

– Az lehet, de nekem jobb javaslatom lenne. – Kaolin felvonta a szemöldökét.

– Veletek tartunk.

– Micsoda? – Bukott ki Keséből.

– Nem – jelentette ki Kaolin idegesen. – Azt már nem!

– Nincs hova mennünk, te is ezt mondtad. Ugyanakkor a többi Lombban sem lehetünk biztonságban.

– Velünk még kevésbé – tette el a lány a tört, és Timor is leeresztette az íját. – Az még hagyján, hogy Vidre vigyáznom kell, de nektek ehhez semmi közötök. Csak láb alatt lennétek.

– Én meg tudom magam védeni, és Kese is ért egy kicsit a fegyverekhez. Mit szölsz Kese? Velünk tartasz?

– Egy szóval sem mondtam, hogy velünk jöhettek.

– Úgy gondolom a barátodnak több joga van ahhoz, hogy döntsön ebben.

Vid megilletődve bámult rájuk. Hogy ő döntsön? Kaolin fáradtan sóhajtott.

– Mi legyen, Vid? – A fiú végig nézett hármajokun.

– Nem akarok senkit sem bajba sodorni. De ha tényleg velünk akartok jönni, akkor legyen úgy!

– Én már eldöntöttem – mondta Timor. – És te, Kese? Kese vállat vont.

– Ahogy Timor is mondta, nincs hova mennem. Materisznak vége, ez viszont érdekesnek ígérkezik.

– Akkor megegyeztünk – jelentette ki Kaolin, és idegesen meghúzta copfját. Egyáltalán nem örült, de egy része úgy vélte, hogy még hasznuk is származhat a két utazóból. Kese tudta használni az arany leplet, Timor pedig majdnem utolérte

gyorsaságban. De ahogy Vidre nézett, tudta, hogy őt is ugyanaz aggasztja. Vajon tényleg jó döntés volt hagyni, hogy ez a két ember osztozzon végzetes útjukban?

17. fejezet

Timor és Kесе jó társaságnak bizonyultak. A Kaolinnal való egyhangú utazásba szint vitt a két férfi jelenléte. Kесе sok kamomei mesét és történetet ismert, amik a fiúnak újdonságként szolgáltak. Szívesen hallgatta őket. Timor közelebb járt korban hozzá, ezért jobban megértették egymást. A nap végén mindig együtt indultak tűzifáért, amelyet Kaolin eleinte rosszal, mert úgy vélte jobb az óvatosság, amíg nem ismerik új társaikat. Vid ügyet sem vetett rá. Örült, hogy új baráttra tett szert a férfi személyében, és nem kellett minden idejét a lánnyal töltenie. Ez idő alatt részletesen is elmesélte kalandjaikat, és a rájuk váró feladatokat. Timor figyelmesen hallgatta, és csak nagy ritkán szakította félbe kérdéseivel. Ő ilyen volt. Szavait és tetteit mindig megfontoltság jellemezte. Mikor Vid említést tett neki különös képességéről, meglepődött, de nem firtatta ennek miertjét. Mindeközben sok utat tettek meg. Kaolin jól meghajtottta őket, és ez érthető is volt tekintve helyzetüket. Szükségük volt a köpenyekre, de azt is remélték, hogy megelőzhetik a többi Lomb pusztulását. Pontosán ebből az okból nem is gyakoroltak többet a fegyverekkel, amit Vid eleinte nehezen viselt, hiszen a monoton gyaloglás után kezdte megkedvelni ezeket a leckéket.

– Sajnálom, én sem örülök neki – mondta Kaolin, miközben megpaskolta a vállát –, de most ez a legokosabb, amit tehetünk. Aztán egy este, amikor ismét tűzifáért indult volna Timorral, a lány odalépett hozzájuk.

– Ma én megyek Timorral.

– Mi? – fakadt ki a fiú. – Akkor ki fog vadászni?

– Te.

– Ez most komoly? – képedt el. – De én még soha...

– Hát ezt is el kell kezdeni valahogy.

– De Kaolin, ez képtelenség! Tudod, hogy milyen ügyetlen

vagyok! Folyton elijesztem a vadakat! És... ha sikerülne, akkor sem lenne szívem megölni egy állatot.

A lány komoly képpel nézett rá.

– Akkor nem eszünk. – Timor és Kесе eddig érdeklődve nézte a jelenetet, de erre már Kесе is közbeszólt.

– Majd én segítek neki.

– Nem. Vid egyedül megy – vetette oda a lány, de továbbra is a fiút nézte. – Hozzá kell szoknod az ölés gondolatához. Ez csak egy állat. De ki tudja mikor kerülsz szembe valakivel, akinél már nem lesz választásod? Nem tenném ezt, ha nem lenne muszáj, de nem lehetek mindig ott, amikor bajba kerülsz – mondta, és felé nyújtotta törét.

– Karddal nem sokra méysz. – Vid kelletlenül felsóhajtott, és elvette a törét a lánytól. Lecsatolta Kazírtól megörökölt kardját is. Tudta, hogy csak akadályozná, ha kúsznia is kell. Szó nélkül elindult a susnyásban, otthagya őket. A Nap utolsó sugarai szűrődtek be a fák közül, míg lassan lépkedett. Idejét sem tudta már, mikor volt utoljára így egymagában. Megállt, és a kezében tartott törre nézett. Kaolin véletlenül a sajátját adta oda neki. Azt, amelyiktől eleinte úgy tartott. Most szórakozottan bámulta a fegyvert. Egészen megszerette. Ág reccsent. A fiú ijedten fordult a zaj irányába. Izgalmában még levegőt is alig mert venni. Egy hiúz ólálkodott a közelében. Valószínűleg ő is zsákmányra vadászott. Vid nagyot nyelt. A macska alig tűnt nagyobbnek egy spánielnél. Nem tudta mennyire lehet veszélyes vele újat húznia, de egy valamit jól megtanult az itt töltött időben: Mindig ki kell használni az alkalmat, ha vad kerül elébe. Lépni akart, de ekkor furcsa borzongás futott végig rajta. Ismerős volt. Olyan, mint amelyet Astrid közelében is érzett néha. Megrázta a fejét. Butaságokat gondolt. Astrid Ármániában volt. Folytatta aminek neki kezdett, és megindult a hiúz felé, de túl hangos volt, és a macska észrevette. Barátságosnak aligha mondható hangot adott ki, és fújtatva mutatta meg tühegyes fogait, amitől a fiúnak kissé

inába szállt a bátorsága. Utálta a macskákat. De ez egyáltalán nem olyan volt, mint a többi macska komolytalan fenyegetése. A frász kerülgette vészjósló vonyításától. Megpróbálkozhatna a tördobással – gondolta, de úgy érezte még nem sikerült olyan jól elsajátítania, hogy az állaton is bevesse. Épp a lehetőségeket latolgatta, amikor a hiúz zavartan elhallgatott. Imént még lesunyit pamacsos fülét feszülten mozgatta és meghátrált.

– Ez az! Fuss csak! – kiáltotta Vid, miközben a menekülő hiúz után eredt. – De most már csak azért is az enyém le... – Fekete suhanás vágta el a szavát, és egy pillanat múlva a hiúz panaszos nyikkanás kíséretében eltűnt a szeme elől. A fiú meglepetésében visszahőkölt, és el is esett, de azon nyomban fel is ugrott. A suhanó valami egy farkas volt. És őt nézte. Vicsorgó pofájából élettelenül lógott alá a macska teste. Torkából fenyegető morgás tört fel. Vid minden ízében reszketett, de nem akaródzott megmozdulnia. Míg szíve hangos zakatolásán keresztül is hallotta, hogy körülöttük zörög az avar. Mikor ráeszmélt ennek miértjére, kezéből majdnem kicsúszott Kaolin tőre. Nem is lehetett volna tetőzni jobban szorult helyzetét. Egy egész falkányi farkas vette körbe. Nem volt választása. Csak egy dolgot tehetett még, remélve, hogy az elég lesz. Már nem jelentett gondot előhívnia az erejét. A farkasok riadtan kapták fel a fejük a föld morájára. A környező fák életre kelve rázták meg maguk, és kiléptek helyükből, hogy meginduljanak a vadak felé. Ez pont annyira hozta zavarba a farkasokat, ahogy a fiú számította. Nem teketóriázott, kihasználva az alkalmat sarkon fordult, és menekülőre fogta. Egy cseppet sértette az önérzetét, hogy futni kényszerül, de úgy vélte ezt még Kaolin sem róhatja fel majd neki. Az életben vannak olyan helyzetek, amikor nem szégyen a futás. A farkasok felbőszülten tartottak felé. Vid zavartan váltott irányt. Valami nem stimmelt. Az előbb még előlük futott, most meg...

És megint! Akármerre indult, mint ha visszafutott volna

hozzájuk! És ők egyre csak közeledtek, és közeledtek. Nem volt több ideje. Szét fogják tépni – tudatosult benne, és nem lévén hová menekülnie, maga elé emelte karjait, hogy még védje, amit lehet.

De nem történt semmi. Nem rontottak rá a farkasok, és fogakat sem érzett a húsába fúródni.

– Megijesztettünk? – kérdezte egy bársonyos női hang. Vid csodálkozva nyitotta ki a szemét. Közel s távol egy farkas sem volt, de annál több férfi vette őt körbe. Mind az avarban térdeltek, és egyetlen pontra szegezték tekintetük. Arra a nőre, aki előtte állt. A fiúnak elakadt a lélegzete. Sosem látott még ehhez fogható szépséget. A nő finom, mélykék köpenybe burkolózott. Sötétbarna, már–már fekete haja hullámokban omlott a vállára kanyarintott prémre. Igéző kék szemei elkerekedtek, rózsás ajkai elnyíltak, ahogy Vidre nézett.

– Te... – Mielőtt bármit is mondhatott volna, fürtjeit zavartan simította füle mögé. – Ó! Újabb vendégek. – A hozzá legközelebb eső férfi megmocant. Kezében ott volt a döglött hiúz teteme.

– Fogadjuk őket, úrnöm? – A nő unottan biggyesztette le száját, és megvonta a vállát.

– Miért is ne? Nem látok kivetnivalót benne. – Vid szeme ezalatt hófehér nyakán időzött. Gyönyörű, hosszú nyaka volt.

– A barátaid? – A fiú összerezzent. Értetlenül meredt a nőre, aki mögé mutatott, közben le nem véve róla a szemét.

– Vid! – kiáltotta Kaolin. Timorral és Kesével futva jöttek, s most zavartan fékeztek le a gyülekezet előtt. A lány gyanakvón a töréért nyúlt, de mivel az nem volt megszokott helyén, a másikat vette keze ügyébe. A férfiak közül többen felpattantak a fegyver láttán.

– Semmi baj – susogta a nő nyugalomra intve őket.

– Vid, mi folyik itt? Volt egy... egy furcsa érzésem. Úgy gondoltam bajban lehetsz, ezért ide siettünk.

– Furcsa érzésed?

- Én öh... nem igazán tudom megmagyarázni.
- Tényleg bajban voltam – motyogta a fiú. – De aztán... – zavartan ráncolta össze a homlokát, és a nőhöz fordult.
- Az előbb még...
- Sajnálom, a farkasaim kicsit elragadtatták magukat – mosolyodott el.
- A farkasaid? – Lépett hátra a fiú egyet. Bár nehezeére esett elhinni, de így már világosabb volt a helyzet.
- Akkor te lennél... – suttogta Kaolin.
- Ármin, a farkasok királynője – fejezte be helyette a nő, és büszkén felszegte fejét. Kese és Timor alig láthatóan megborzongott, és gyorsan a földre szegezte tekintetét, de Ármin figyelmét ez nem kerülte el.
- Csak nem hisztek ti is azoknak a buta pletykáknak? – kuncogta, amitől Vid libabőrös lett.
- Hát jó – sóhajtott a Ármin, és szemét a fiúra szegezte. – Nem tagadom, hogy különleges a társaságunk, de te is megleptél minket.
- Egészen közel lépett hozzá, és hideg ujjával megcirógatta az állát. Vid elvörösödött. Kaolin akaratlanul is felnyögött, magára vonva a nő figyelmét. A fiút nagyon rosszul érintette, hogy nem rá koncentrált.
- Mondtál valamit? – mérte végig a lányt Ármin fölényesen. Kaolin makacsul hallgatott. – Ó! – kerekedett el a nő szeme látván öltözékét. – Az ezüst lepel! Furcsa nap ez a mai, ez kedvemre van – Nevetett.
- De veled nincs dolgom. Ez a fiú jobban érdekel – mondta, és mohó pillantással méricskélte őt elképesztő szemeivel. – Mi a neved?
- Vid – motyogta a fiú. A lány megint lebiggyesztette ajkát, de arca hamar felderült.
- Nos Vid, volna kedved ellátogatni szerény hajlékomba?
- Igen, nagyon is!

– Nem! – csattant fel Kaolin. – Vid, nincs időnk ilyesmire!
– Titeket nem is hívtalak – pillantott rájuk Ármin fagyosan a fiú válla felett. Szavára az őket körülvevő férfiak eltuszkolták őket. A nő átkarolta Vid vállát, és elvonult.
– Vid! Nem mehetsz vele! – kiabálta Kaolin. – Vid!
De hiába is próbálkozott. A fiú már semmit sem hallott abból, amit mondott.

18. fejezet

Az út hosszabb volt, mint várta, de Ármin ottléte elfeledtette vele. Ahogy haladtak, a táj szürkületbe fordult. A fák sűrűbben nőttek és komoran hajoltak fölénk. Nyomukban elvadult növények burjánzó sokasága tekergett. Nagy sokára Ármin így szólt Vidhez:

– Megérkeztünk. Ez itt Canis Lupus, a farkasok völgye. – Vid elámult. Elhagyva Canis Lupus fából eszkábált kerítését gyönyörű látvány tárult a szeme elé. A völgybe szerény vízesés zúdult le, oldalába pedig sziklabarlangokat vájt a természet. Nevetés hangja ütötte meg a fülét. Az érkezőket jókedvűen üdvözölték a völgy lakói. Ármin egyetlen intésére néhányan elsiettek, hogy gyümölcsökkel, és hússal gazdagon megrakott levelekkel térjenek vissza. Közösen letelepedtek egy nagyobb fa tövében, és nagy lakomát csaptak. Az étel egyszerű volt, mégis fenséges. Olyannyira, hogy Vid úgy érezte ennél jobbat még életében nem evett. Ármin sorra bemutatta neki Canis Lupus lakóit. Vid észrevette, hogy azok között egy nő sem akadt. És habár úgy tűnt mind jól érzik maguk, mindig távolságot tartottak úrnőjüktől, és nem sokat szóltak Vidhez. Mikor ezt szövé tette, Ármin így felelt:

– Nehéz megbízni másokban ezekben az időkben, bizonyára irigyelnek téged.

– Engem?

– Ők mind saját akaratukból szegődtek mellém, de nem érhetnek hozzám. – És valóban. Többen is féltékeny pillantást vetettek a fiúra, de amikor az észrevette őket, nyomban le is sötétték szemük. Csak egyetlen férfi volt, aki állta a tekintetét. Jóképű volt, és izmos, erős testfelépítésű. Különös zöld szeme sokáig elidőzött a fiú arcán, de amikor Vid újra megszólalt, pillantása átúszott társai komolytalan vetélkedésére az utolsó almáért.

– Mi történne, ha valamelyikük mégis hozzád érne?

– Kegyetlen büntetésben részesülne – nevetett fel a nő. – De neked nem kell ilyesmitől tartanod – nyugtatta meg, és ettől fogva nem is igazán érdekelte a fiút a dolog, ahogy a többi férfi sem. Szívesebben gyönyörködött Ármin szépségében, és büszkeséggel töltötte el, valahányszor elnyerte figyelmét. Békéjét hirtelen erős, idegen érzés zúzta szét. Lórúgásként hasított fejébe a fájdalom. Úgy érezte valami hívja, húzza, s addig nem enyhít fájdalmán, míg nem engedelmeskedik neki.

– Jól érzed magad? – kérdezte Ármin.

– Mindjárt... visszajövök... – szúrta Vid a fogai között, és sietősen elindult arra, amerre érzése vezette. Egészen messze, Canis Lupus határáig vitte a lába, ahol már kicsit jobban érezte magát. Kimerülten lihegett, és folyt róla a verejték.

– Psszt! Vid?

– Ki van ott? – A fenyegető kerítéshez lépett, ahonnan a nevét hallotta.

– Ő az!

– Oh, micsoda megkönnyebbülés!

Vid meglepve meredt a kerítés túloldalán álló alakokra. Kaolin, Timor, és Kese voltak azok, mégis idegennek érezte őket.

– El sem tudod képzelni milyen nehéz volt idetalálnunk – mondta Kaolin. – Ármin jól elrejtette ezt a helyet. Bizonyára ez is a Kék Álomnak köszönhető.

Vid mindezt elengedte a füle mellett. Őt csak egy dolog érdekelte.

– Mit kerestek itt? – Kese arcáról lehervadt a mosoly, és mind megilletődve néztek a fiúra.

– Ezt meg mire véljem?! – csattant fel a lány. – Érted jöttünk. Mi másért lennénk itt? Hozd a köpenyt, és pucoljunk!

– Nem.

– Hogyhogy nem? – motyogta a lány elkerekedő szemekkel.

– Nem fogom ellopni Ármin köpenyét.

– Jaj, ne kezd megint! – sóhajtotta a lány. – Vidnek van egy olyan rögeszméje, miszerint lopni bűn – magyarázta Timornak és

Kesének.

– Fogd már be! – rivallt rá a fiú kivívva társai megrökönyödését. Haraggal töltötte el, hogy ilyen kis semmiségért kellett otthagynia Ármin társaságát, és dühös volt a lányra, amiért ilyen önző dologra akarta kényszeríteni.

– Ki mondta, hogy el akarok innen menni?! Én jól érzem magam itt.

– Miket beszélsz? – nyúlt át a kerítésen a lány, hogy megérintse, de a fiú ingerülten lökte el a kezét. Feszült csend ült közéjük.

– Nem vagy eszednél. A Kék Álom mondatja ezt veled – suttogetta Kaolin.

– Vagy nem lehet, hogy egyszerűen szívesebben töltöm az időmet olyasvalakivel, aki nem bánik velem olyan durván? Valakivel aki nem pocskondiáz folytonosan, és aki úgy viselkedik, mint egy nő!

– Vid felhevülten igazságérzetétől, kihívóan nézett a lány arcába. Az konokul bámulta a földet, és amikor újra ránézett, arcát a már jól ismert hűvös nyugalom burkolta.

– Ha így érzed, rendben van. Nem akadályozlak meg abban, hogy itt maradj – mondta, és otthagyva Timorékat eltűnt az erdő sötétjében. Keséék zavartan néztek utána, és búcsút intve a fiúnak utána eredtek. Vid is sarkon fordult. Még mindig remegett a dühtől. Remélte, hogy most az egyszer sikerült fájdalmat okoznia a lánynak, de ahogy Kaolin reagált, abból arra következtetett, hogy nem járt túl nagy sikerrel. Mindegy is – morgolódott magában. Szeretett volna minél hamarabb visszatérni Árminhoz. Valaki közeledett. Vid egy pillanatra megijedt, de csak a férfi volt az, aki a lakomán olyan tüzetesen megnézte magának.

– Ludon vagyok, az úrnő küldött, hogy megnézzem minden rendben van–e.

– Oh, persze! Jól vagyok.

– Akkor gyere, ne várassuk!

Vid mellé szegődött. Egy darabig csak némán ballagtak egymás mellett, végül a fiú már kezdte kínosnak érezni a csendet.

– Hogyan... hogyan lehetséges, hogy át tudtok változni farkassá? Hogy csináljátok? – Ludon fölényesen elvigyorodott.

– Mindig is különlegesek voltunk. De erre az úrnőnk ébresztett rá.

– Aha – bökte ki Vid. Egyáltalán nem értette.

– Ő tanította meg rá, hogy hogyan eresszük ki magunkból a fenevadat. És miben rejlik a te erőd? – A férfi vad tekintettel vizslatta, amitől őt kirázta a hideg. De ahogy pislogott párat, ez az érzés elmúlt, hiszen Ludon barátságosan mosolygott rá.

– Nem tudom – válaszolta őszintén. – Amikor Kaolinnal a kútban... – Megrázta a fejét. Nem akart a lányról beszélni. – Vagyis... egy ideje tudok ezt–azt.

– Kár. Rendesen ránk ijesztettél. Ilyesmit még egyikünk sem látott. – Vid arra gondolt, hogy ő sem. Sok mindenre képes volt már, de nem hitte, hogy ilyen hatalmas erőket is képes megmozgatni. Utoljára az első alkalommal – ott – a kútban érzett ilyesmit.

– Az úrnő el van ragadtatva tőle – morogta Ludon. Videt ujjongó öröm töltötte el ennek hallatán, és ettől kezdve derűsebb kedvvel követte a férfit. Mire visszaértek a társaság megcsappant.

Mindenki a barlangok felé vette az irányt. Ki–ki ásítózva, és jót nyújtózkodva. Ármin már várta őket, és Vid elébe lépett.

– Köszönöm Ludon – mondta, de csillogó szemével egy percig sem figyelt másra a fiún kívül. – Most elmehetsz. Mi is mindjárt megyünk.

A férfi rossz kedvűen elindult egy barlang bejárata felé, magára hagyva a párost. Akkor Ármin megfogta a fiú két kezét és magával húzta.

– Hová megyünk?

– Természetesen velem alszol. – A lány bevezette a legnagyobb üregbe, ahol valaki már meggyújtotta a fáklyákat. A barlangban nem volt semmi egyéb, csak egymásra halmozott bundák, melyek bizonyára a nő fekhelyéül szolgáltak. Ahogy körbenézett, Vid

mélységes zavarában elvörösödött. A nő ragyogó arccal nézett rá.

– El sem tudod képzelni, milyen öröm nekem, hogy itt vagy.

A nő most egészen közel lépett hozzá, és úgy búgta fülébe a szavakat.

– Velem maradsz, ugye?

– Igen – motyogta a fiú, és elveszett bódító illatában...

... A napok gyorsan elszálltak, hiszen olyan jól érezte magát.

Ármin mellett királyi bánásmódban részesült. Minden reggel addig alhatott, ameddig kedve tartotta, Ludon pedig mindig friss gyümölcsökkel, és hús vízzel kedveskedett nekik reggeli gyanánt.

Oh, azok az ételek! A hús omlós volt, és ízes, és soha nem szenvedtek hiányt semmiben. Ármin emberei mindig elegendő zsákmánnyal tértek vissza vadász körútjaikról. Ők maguk azt tettek, amit csak akartak. Naphosszat csak sétáltak, beszélgettek, és játszottak, mint a gyerekek. Ármin sokat becézgette, cirógatta szerelmes szavakat súgva neki. De sosem hívta őt a nevéen. Mikor Vid egyszer megkérdezte, hogy miért, azt válaszolta:

– Túl egyszerű név ez egy olyan csodás személynek, mint te – A fiú ebbe bele is nyugodott, és el is felejtette, hogy előtte mennyire zavarta.

Aztán egy este, mikor már lefekvéshez készültek, Ármin mögé osont, és gyengéden átkarolta. Csinos arcát vállán pihentette.

– Rossz kedved van?

– Nem – mondta a fiú, de nem így érezte. Eddig minden csodálatos volt, de... talán túl csodálatos is. Ahogy teltek a napok, a jókedve megcsappant. Úgy érezte valamit elfelejtett, de fogalma sem volt, hogy mit.

– Velem van a baj?

– Nem – sóhajtotta.

– Akkor jó – duruzsolta a nő. – Mert én nagyon szeretlek. Nagyon szeretlek, Silvanus.

19. fejezet

– Hogyan szólítottál?

Vidnek! Természetesen Vidnek szólítottalak. – A nő próbálta leplezni zavarát, de már túl késő volt. Ezt nem lehetett félreérteni.

– Silvanusnak szólítottál – motyogta a fiú, és döbbsen nézett a nőre. – Miért?

– Ne haragudj! – szipogta az. – Azt hittem menni fog, de annyira... annyira hasonlítasz rá!

Vid némán meredt rá. Most már minden világos volt. A nő kezdetől fogva Silvanust látta benne. Mintha hosszú álomból ébredt volna, egyszerre eszébe jutott, ki is ő valójában, és hogy miért kelt útra.

– Értem már – mondta. Aztán dühe felülkerekedett felismerésén.

– Mégis miféle beteges dolog ez? Összekeverni valaki mással...

– Sajnálom – pityeregte a nő. – Nekem sem volt könnyű, elhiheted. De amikor megláttalak téged, és hogy mire vagy képes... biztos voltam benne, hogy az ő vérét látom.

– Hogy? – bámult rá Vid.

– Hidd el, még ha néha össze is zavarodtam a hasonlóságtól, tudatában voltam annak, hogy ő már nem él, és hogy a Kilencedik örökösével van dolgom.

– A Kilencedik örökösével? Miről beszélsz?

– Hát Astrid nem mondta? – kerekedett el a nő szeme. –

Nocsak... pedig meg mertem volna esküdni, hogy vele is találkoztál. Biztos előre látta, hiszen ő is szerette...

– Ármin! Mit nem mondott el Astrid? – szólt rá a nőre, és idegesen nyalta meg az ajkát. Úgy érezte, mintha évekkal ezelőtt történt volna, de most ismét eszébe jutott, hogyan próbált többet kicsikarni a Látóból Silvanusról, és a Kilencedikről.

– Akkor még is csak találkoztatok. – Ármin szomorúan nézett rá. Arcán még mindig ott ültek kisírt könnyei. – Szóval rám hagyta a

nehezét. Tudod, sokan meghaltak, miután kárhozatra ítéltettünk. Nithael a kerubok elleni lázadásban, Ventúr Kazír keze által, amiért visszatartotta őt a további harcoktól. Kazír azért, mert a bűntudat arra sarkallta, hogy hátrahagyja köpenyét, és Silvanus... amiért ő a sajátját a családjára ruházta.

– Tessék? – Ármin keserűen elmosolyodott.

– Nekünk bűnhődnünk kellett a tetteinkért, de nem hagyhatta, hogy a családja is ilyen sorsban részesüljön. A Kilencedik sosem járt Kamomében. Silvanus Virellre – a feleségére –, hagyta, hogy az erejével mentse magát és a fiát, amíg lehet.

– Nem – habogta Vid. – Azt akarod mondani, hogy...

– A Kilencedik ott van nálad. Hiszen te vagy az örököse.

Vid döbbenten bámult a nőre. Ez lehetetlen! Ő nem lehet Silvanus leszármazottja, hiszen tudná, ha...

– Tudnád, ha nálad lenne a köpeny? – mosolyodott el a nő. A fiú összerezett. – Nem csak Astrid tud a gondolatokban kutakodni

– kuncogta Ármin felelve következő gondolatára is. – Ez is bizonyítja, hogy nálad van a Kilencedik. A köpenyt viselők között erős kapcsolat van. Megérezzük egymás közelségét, vagy ha veszélyben van valamelyikünk. És természetesen egymás gondolatait is olvassuk időnként, habár ez igen nehéz. Mindig is Astrid volt a legügyesebb benne – morogta a nő. Vid nem figyelt zsörtölődésére. Ő gondolatban már egészen máshol járt. Árminnak igaza volt. Minden arra utalt, hogy a köpeny nála van. A különös ereje, a sok furcsaság, a hasonlósága Silvanushoz, és erős kötődése a köpenyhordozókhoz... Astridhoz, Árminhoz, és... Kaolinhoz.

De ismerve régi énjét, nehezére esett elhinnie ezt az egészet.

Amíg be nem lépett az erdőbe, csak egy egyszerű fiú volt.

Normális, olyan, mint bárki más. Habár... édesanyja annak idején sokat mesélt neki az őrökről, és azt is ő akarta, hogy erre a vidékre költözzenek. Mindvégig tudott volna a származásukról? És hagyta, hogy védtelenül lépjen be erre a helyre?!

- Nem – simított ki egy tincset Ármin a fiú arcából. Vid elhessegette finom ujjait.
- Hagyd abba! Ne olvass a gondolataimban!
- Bocsánat – sütötte le a nő megbánón szemeit. – De ha szabad megjegyznem, nincs igazad. Hiszen az édesanyád nem engedett el a Kilencedik nélkül. Ennél nagyobb védelmet nem is adhatott volna.
- De hát nincs nálam! – kiabálta a fiú.
- De igen, most is rajtad van – mosolyodott el a nő. – Csak nem látod, hiszen láthatatlan.
- Láthatatlan?
- Bizony – erősítette meg a nő mulatva azon, ahogy Vid végig tapogatta magát.
- De hát nem is érzem.
- Nem csoda. A Kilencedik nagyon különleges. Én úgy vélem, hogy nem is lepel. Silvanus sosem erősítette meg, hogy az lenne.
- De hát ki hallott már ilyet! Egy tárgy, ami se nem látható, se nem tapintható! Ez örület. Hogy lehet egyáltalán levenni, és átadni valakinek?
- Azt senki sem tudja – rázta meg a nő a fejét komoly ábrázattal.
- Remek – duzzogta a fiú, és továbbra sem fért a fejébe, miként kaphatta így meg édesanyjától. De volt valami, ami még csak most ütött szöveget a fejében.
- Astridtól egyszer megkérdeztem, hogy mi a képessége a Kilencediknek, de nem válaszolt.
- Minden – mondta a nő, mintha ez egyértelmű lenne. – Az összes lepel tulajdonsága meg van benne.
- Vidnek leesett az álla.
- Neeem, ez ugye nem igaz? Mármint, én csak a növényekkel tudok ezt–azt.
- Nem hinném – kacagta Ármin. – Talán nem voltak még látomásaid Astrid közelében? Netán nem mentett már meg az erős védelme, ha bajban voltál? Ilyesmi már biztos történt. Azon a

lánynon ott volt Kazír köpenye. Milyen bosszantó, hogy így kellett viszont látnom! – sziszegte felháborodva. Vid elgondolkodott. Astridnál tényleg voltak látomásai, és ha jobban belegondolt, egyre furcsább álmokban találta magát. Még azt is meg merte volna kockáztatni, hogy az íjászokkal való találkozásuk után a köpenynek köszönhette, hogy életben maradt.

– Minél közelebb vagy egy–egy lepelhez, annál erősebb a hatása rád – folytatta Ármin.

– Akkor jobb lesz, ha vigyázol – jegyezte meg Vid.

– Már késő. A Kék Álom eleve veszélyes, de azzal, hogy velem voltál, sikerült teljesen megbolondítanunk egymást – kacagott fel a nő. A nevetésében enyhe örület bujkált.

– Ezt meg... hogy érted?

– Te még emlékszel arra, hogy mivel telt a mai nap?

Vid összezavarodott a kérdéstől. Fogalma sem volt, hogy mivel töltötték eddig az idejüket. És őszintén szólva már abban sem volt biztos, hogy mióta van itt...

Keserű örömtelen nap volt a következő. Ébredés volt az álomból és illúzióból, amely oly sokáig tompította el a tudatát. Meg sem várta Ludont, hanem reggeli helyett inkább sétálni indult. Sok dolgot kellett végig gondolnia. Ahogy kilépett a barlangból, mindjárt érezte, hogy valami nincs rendben. Már azelőtt is meg volt benne ez az érzés, de csak most ébredt rá, hogy mi is volt az. A csönd. Nem egyszerű, békés csönd volt, hanem mélységes, hátborzongató csönd, amelyet egyetlen élőlény neszezése sem tört meg. Valaki felnevetett, de hangja öröm helyett hisztériát festett a levegőbe. A fiú megborzongott. Nem messze tőle Ármin emberei négykézláb vicsorogtak egymásra. Viselkedésükben semmi emberi nem volt. Mikor örült szemükkel észrevették ahogy ott ácsorog, elfutott. Panaszos vonyításuk messzire kísérte a suhanó fák közt. Egészen Canis Lupus fenyegető kerítéséig

loholt. Ott megállt, és vágyakozva nézte a mögötte álló fákat. A kihegyezett karók egyikén egy mókus teteme lógott. Vid felkavarodott gyomorral fordította el a fejét. Normális esetben nem viselte volna meg ennyire a látvány, de itt semmi sem volt normális. Reggel óta nem érezte jól magát, de émelygése most még elviselhetlenebbé fokozódott. Tett néhány métert a kerítés mentén, amely eszébe juttatta miként váltak el Kaolinnal. Szörnyű dolgokat mondott neki. Jóvá akarta tenni gorombaságát, de nem tudta mit tehetne. Kétségbeeséssel töltötte el az a gondolat, hogy talán nem csak napok, hanem hetek, hónapok, vagy évek teltek el azóta. Azonban egy kis hang a fejében nyugalomra intette. Még ha nem is volt büszke rá, de jó jelnek vélte, hogy ilyen tisztán emlékszik mindarra, amit akkor éjjel mondott. Erős vágyat érzett, hogy itt hagyjon mindent, de tudta, hogy előtte még vár rá egy fontos feladat.

– Azt még el kell intéznem – mondta a kerítésen túli tájra meredve –, de aztán figyelj, mert jövök!

Azzal elindult vissza a táborba.

Ármin nem jelent meg az ebédnél, és Vid biztos volt benne, hogy mindez azért volt, mert ő is azt az örületet próbálta megemészteni, amely őt rágta. Mindketten tudták, hogy már nincsenek érzéseik egymás iránt. Ármin csak Silvanus emlékét szerette benne, Vid szabadulása pedig abban rejlett, hogy ezt felismerte. Csak idő kérdése volt, hogy a fiú elhagyja Canis Lupust. De ő mégsem örült, hogy a nő távol maradt, mert így egyedül kellett szembe néznie Ármin félörült embereivel, akik vérszomjas szemekkel lesték minden mozdulatát. Nagyon rossz bőrben voltak. Vid fel sem tudta fogni, hogy nem vette eddig észre, mennyire soványak, és elhanyagoltak. Nyál csorgatva csaholtak, amikor ketten egy kinyúlt őzgidát dobtak a porba. Szinte azonnal rávetették magukat. Ki–ki verekedve tört utat magának, hogy akár egy harapás is az övé legyen a nyers húsból. A fiú rémülettel vegyes döbbenettel nézte mint trancsírozzák szét

a testet, amely valamikor még élt és mozgott.

– Te nem eszel? – vakkantotta az egyik látván zavarát. Az álláról csöpögött a vér.

– Ezt? – nézett rá a fiú meghökkenve.

– Finnyás napunk van? – Horkantotta Ludon.

– Több marad nekünk! – Vihogott egy másik.

Vidben szörnyű gondolat kezdett körvonalazódni. *Az nem lehet... nem, ő soha...!* De hiába tagadta, agya hiába mondott ellent ennek az örült képtelenségnek. Félelmét a társaság egyik tagja igazolta be.

– Eddig megfelelt.

Könnyek szöktek a szemébe. Még azokon keresztül is látta, hogy a férfi kezében hogyan mozgott az öklömnyi húscafat. *Mozgott.* Már férgek rágták.

Vid a felismeréstől iszonyodva szaladt el. Senki sem törődött vele. Az a sok jóízűen elfogyasztott étel mind káprázat volt! Nem akarta elhinni, próbált nem gondolni rá, miközben a fák között botladozott, de a teste nem hazudott. Mikor úgy érezte, nem bírja már tovább, zokogva megállt, és kiadta magából, amit lehetett. Miután végzett, remegve egyenesedett fel. Döntött. Még ma el kell innen mennie. Vagy inkább hajnalban. Akkor már az örök is megengedtek maguknak némi pihenőt. Ármin mindig levette éjjelre a leplét. Ez volt az ő esélye arra, hogy elcsenje a Kék Álmot, és végre megszabaduljon erről a borzalmas, örült helyről.

20. fejezet

Nem vacsorázott. Nem is tudott volna. Képtelen volt ételként gondolni arra, amit ittléte alatt fogyasztott, így ezúttal ő hagyta ki az étkezést. Mikor Ármin visszatért, úgy tett, mintha aludna, és addig várt, míg biztosra nem vette, hogy a nő mélyen alszik. Akkor felkelt, magához vette a köpenyt, és visszafeküdt, hogy megvárja a hajnalt. De elaludt. Másnap ezt felismervén, döbbsen pattant ki a szeme. A Nap lassan felkelőben volt. Ostobaságán keseregve fordult meg. Ármin még nem ébredt fel. Óvatosan kikászálódott mellőle, és igyekezett azzal nyugtatgatni magát, hogy még nem késelt el. A Kék Álmodó pulóvere alá rejtette. Így egy kicsit furcsán dudorodott ki a ruhája tőle, de úgy gondolta nem lehet baj, hacsak nem találkozik másokkal. Még egyszer megnézte magának Ármint, aki békés álmában még gyönyörűbb volt. Sajnálta, hogy így kell őt magára hagynia, de tudta, hogy a nő úgy sem engedné el. Már épp indulóban volt, de amikor kilépett a barlangból Ludonnal találta szemben magát. A férfi kezében fából faragott kupa volt, benne gőzölgő itallal.

– Ludon! – Vid mosolyt erőltetett magára, pedig legszívesebben félrelökte volna őt, és menekült volna amilyen gyorsan csak tudott. De csak karba tette maga előtt kezeit, hogy eltakarja pulóvere árulkodó puffadságát. – Jó reggelt!

– Jó reggelt! – üdvözölte a férfi. Úgy tűnt, semmit sem vett észre, Vid pedig igyekezett továbbra is természetesen viselkedni. – Reméltem, hogy már talpon leszel. Szerettem volna bocsánatot kérni.

Vid felvonta a szemöldökét.

– Egy kicsit gorombán viselkedtünk veled a tegnapi ebédnél, pedig igazán tudhattuk volna, hogy csak rosszul érezted magad.

– Oh, hogy az! Semmi gond. – Ludon láthatóan megkönnyebbült.

– Hoztam neked egy kis teát. Magam szedtem a hozzávalókat.

Gondoltam ez majd jót tesz. Mostanra már biztosan éhes is vagy. Majd kerítek valamit. – Vid hálásan nézett a férfirra. Jól esett neki, hogy aggódott érte, még ha most újtában is állt.

– Hát, ha már ennyit fáradtál értem... – mondta, és felhajtotta a kupa tartalmát. Finom, meleg tea volt, bár az ő ízlésének egy kissé fanyar. A férfi boldog mosollyal vette vissza a kupát. Szemében furcsa, diadalmas csillogás ült, amit a fiú nem tudott mire vélni. Azonban ennek jelentőségét már nem maradt ideje végig gondolni. Hirtelen vad kiáltások harsantak, és furcsa káosz vette kezdetét.

– Betolakodók! – Vid felkapta a fejét. Ez az érzés... Szó nélkül otthagya Ludont, és a völgy tisztásához futott. Valami hívta. Valami, amitől ujjongó érzés töltötte el a szívét. A táborban dulakodás folyt. A csetepaté zajára mindenki sietve bújt elő barlangjából, hogy csatlakozzon a völgyben kibontakozó harchoz. Egy férfit a szeme láttára szúrt át egy suhanó nyílvevző. Videt annyira lefoglalta a sietség, hogy észre sem vette a ruhája alól kicsusszanó leplet. Csak amikor rákiáltottak, akkor kapott észbe.

– Nézzétek!

– Ez az ő műve!

– Nála van az úrnő leple!

Az egyikük felbőszült vadállatként indult meg felé, de mielőtt elérhette volna, egy kard szúrta át, és egy csizmás láb a porba rúgta. Az ezüst lepel fényesen libbent meg a felkelő Nap sugaraiban. Kaolin meleg barna szemei kihívóan furakodtak az övéibe.

Hé! Van nálad valami, ami az enyém! – hallotta a jól ismert hangot a fejében. Egymásra vigyorogtak a felfordulásban. Vid a zsebéből előhúzta a lány törét, aki egy pillanatra meglepődött.

– Előbb juttass ki innen! – nevette el magát a fiú.

– Akkor siessünk! – sürgette Kесе megragadva a karját. Timor még egy utolsó nyílvevzőt is ellőtt, majd csatlakozott hozzájuk.

– Állítsátok meg őket! – Ármin loholt a csatatérre. De már

hiába volt minden. Illúzió ide vagy oda, az emberei még annyira sem voltak jó erőben, mint ők. Nem voltak farkasok, s lassan már emberek sem. Ami energiájuk még volt is, azt eltiporta ez a váratlan támadás. A nő tehát tehetetlenül nézte, mint rabolják el a vigaszául szolgáló fiút.

– Sajnálom! – kiáltotta neki Vid hátramaradva, és társai nyomába eredt. Ahogy ott szaladt, felhőtlen boldogság töltötte el. A szabadság érzése. A téboly pókhálói – melyeknek szövevényes fonalába ragadt –, most semmivé lettek. Nem félt semmitől, mert vele voltak azok akiket szeretett... a barátai. Ez a gondolat melegséggel töltötte el, csakhogy ekkor idegen, alattomos dolog tolult örömébe, amire egyikük sem számított. Miután elhagyták Canis Lupust, léptei elnehezültek, látása furcsán eltompult. Valami egyáltalán nem volt rendben. Elsőként Kaolin vette észre, hogy kínlódik. Megálltak. Vid hörögve és köhögve szorongatta a mellkasát. Nem kapott rendszeren levegőt.

– Vid! Mi van veled?! – A lány Timor segítségével megtartotta előrebukni készülő testét, és leültette.

– Ez mérgezés lesz – mondta Kесе holtra váltan. Kaolin komolyan bólított. Ő is nagyon jól tudta. A fiú önkívülettel lelehanyatló fejét határozottan két kezébe vette.

– Vid, figyelj még egy kicsit rám! – A fiú hunyorogva próbált eleget tenni a kérésnek. – Nagyon fontos tudnom, hogy mit ettél vagy ittál legutóbb. Meg tudod nekem mondani? – Vid levegőért kapkodva csóválta a fejét. Nem volt jó ötlet, hiszen nem sok ereje maradt, de a lány kitaratóan tartotta őt.

– Gondolkozz! Kell lennie valaminek, amit senki más nem evett rajtad kívül! – hadarta a kétségbeeséstől már-már sírásba fúló hangon.

– Te...a... Tea – hörögte a fiú. Ludontól teát kapott ma. A férfi nyájas viselkedése elvakította, és ezért nem is gyanakodott, de csak ő tehetta ezt vele. Kесе felszisszent.

– A francba – sírta el magát Kaolin.

- Meg... fogok... halni? – kapkodta a levegőt Vid.
- Nem engedem, hogy meghalj! – nézett a szemébe. A fiú szórakozottan gondolt arra, hogy milyen helyes még így könnyektől nedves arccal is. – Milyen illata volt a teának? Édes? Vagy nem is volt illata? És az íze?
- Fanyar... az... íze is.
- Jól van, jól van – simogatta meg az arcát. – Fektesd le, és gyújts tüzet! – Szólt Timorhoz, és felpattant.
- Nem kellene megpróbálnunk az arany lepellel meggyógyítani?
- Nem lehet. Az talán enyhítene a tüneteken, de nem tudja megmenteni a haláltól – suttogta Kесе fojtott hangon. – Emlékezz mi történt szegény Gilda gyermekeivel! – Mondta, majd a mellette toporgó Kaolinhoz fordult. A lány szípigva törölte le aggodalmáról árulkodó könnyeit.
- Gyere, keresnünk kell valamit, ami segíthet! – nyugtatta meg a férfi. A lány bólintott, és sietve eltűntek az erdő sűrűjében. Vid addigra már máshol járt...

...A nehéz köd most még erősebben nyelte őt el. Jéghideg tüi lassan kúsztak le a torkában. Furcsa, baljós érzés fogta el. Rettegés, és kétségbeesés. A vég. A szemei előtt fekete–fehér foltok táncoltak. Valaki más is volt ott. De hiába forgolódott, és hiába kutatott utána, mindent homály borított. Végül a foltok között megpillantott egy alakot. Az ezüst lepel könnyedén hullt le a földre ahogy megmoccan. Kaolin volt az. Komoly arcán könny gördült végig, amikor felé fordult. Ajkai reszketve nyíltak szólásra...

- ...Amikor magához tért már reggel volt.
- Hé, pajtás! – hallotta Timor hangját, aki egy tűzrakás maradványai mellől nevetett rá. Kесе a közvetlen közelében hortyogott. Vid zavartan ismerkedett a világgal. Azt hitte meghalt, de ezek szerint mégsem.

– Mi történt?

– Alaposan ránk ijesztettél, de amikor Keséék egy halom gyógynövényt próbáltak ki rajtad, az egyikőtől jobb lett a színed.

– Vid visszafeküdt és a lomboktól takart eget bámulta. Ez most nem sokon múlt. Lassan mind a két kezére szüksége lesz, ha meg akarja számolni hányszor került már életveszélyes helyzetbe. Nem akarta elhinni, hogy Ludon mérgezte meg. Azelőtt sem bízott meg Ármin embereiben, de Ludon más volt. Kedves volt, és habár hallgatag is, de az ember mindig számíthatott rá. Legalább is ezt hitte. De a farkasok völgyében minden hazugság volt, így ez is. A férfi minden bizonnyal gyűlölte őt, amiért Ármin kivételes bánásmódban részesítette, és csak a megfelelő alkalomra várt, hogy elintézzze őt. Vidnek most jutott csak eszébe, hogy talán félt az erejétől. Ez igen valószínűnek tűnt, hiszen a kettejük közötti hatalmas erőkülönbséget már ránézésre is meg lehetett állapítani. A férfi bármikor elintézhetette volna akár pusztá kézzel is, mégsem tette. Félt, hogy Vid majd újra használja a képességét. De ha mégis sikerült volna valahogy megszabadulnia tőle, Ármin akkor is rájöhetett volna, hogy ki a tettes. Ezek után nem csoda, hogy mérreg használatához folyamodott. Ráadásul így Ármin sem kerülhetett veszélybe, mert a rosszullete okán készült neki a különleges teával. Ezt jól kitervelte. Ármin sosem tudta volna meg, hogy mi történt. Ármin... Vid visszagondolt a nőre, hogy milyen kétségbeesett volt a hangja, amikor elmenekültek a völgyből. Sajnálta, hogy ezt kellett tennie vele, és büntudata volt, amiért még a köpenyét is elvette. Vajon minden rendben lesz vele? Mi lesz, ha Canis Lupus lakói fellázadnak ellene? És ha megvénül, vagy meghal az ő önző tette miatt? Nem, az nem fog megtörténni. Ha véget ért az útjuk, Kaolin biztos megtenné neki azt a szívességet, hogy visszajuttatja neki, még ha nem is szívesen teszi. De... tényleg megtenné neki?

– Kaolin merre van?

– Szereted az almát?

– Mi?

– Kesével találtak pár alma fát, szóval visszament szedni párat az útra.

Vid feltápászkodott. Nem volt csúcs formában, de úgy érezte megmarad. Útbaigazítást kért a férfitől.

– Jobb is lesz, ha felvidítod egy kicsit. Mióta csak Canis Lupusba mentél fő a feje miattad. Most meg ez... – csóválta meg a fejét.

Videt idegesség fogta el, amikor otthagyta őt. Tényleg sok galibát okozott, és még bocsánatot sem kért azért, amit Canis Lupus határán vágott hozzá. Már messziről érezni lehetett az alma fák bódító illatát. Kaolin szorgosan gyűjtötte köpenyébe a gyümölcsöt. Mikor észrevette a fiút, nem szólt semmit, csak halványan elmosolyodott és folytatta munkáját.

– Jól vagy – állapította meg egy idő után. Kimerültnek tűnt, mint aki napok óta le sem hunyta a szemét.

– Sajnálom, hogy aggodalmat okoztam – mondta a fiú. A lány kurtán biccentett, úgy tűnt nem nagyon figyel rá.

– És... sajnálom, hogy... – Vid az égre emelte a szemét. A lány konok hallgatása, és hogy még csak rá sem nézett, idegesítette. Elkapta a kezét. Kaolin felsikkantott, és az almák szerte gurultak, mikor a fiú magához szorította.

– Sajnálom amiket mondtam! Sajnálom!

Többször is bocsánatot kért, a lány pedig hagyta. Nem is tehetett volna mást, hiszen hosszú idő óta először moccanni sem mert. Ott, az alma fák alatt.

Mikor visszaértek Kese még mindig húzta a lóbőrt. Timor egyre csak vigyorgott, míg lepakolták az almákat.

– Azt hittem már ebédre sem értek vissza.

– Addig legalább keríthetél volna valami vadat! – sziszegte a lány elvörösödvé, miközben lehuppant az egykori tűz mellé és

egy gallyal beletúrt a hamuba. Timor rákacsintott Vidre, amivel a fiú igyekezett nem foglalkozni. Most hogy már jobban érezte magát, volt valami fontosabb is, amit meg kellett vitatniuk.

Megköszöri a torkát.

– Volna még itt valami, amit nem tudtam elmondani, mert... nos a méreg nem engedte.

– Akkor ki vele! – mondta a lány még mindig a hamut piszkálva.

– Nálam van a Kilencedik. – Timor meghökkenve nyögött fel, és erre már Kaolin is megfordult.

– Micsoda?! De hát ez nagyszerű! Mutasd!

Vid félszegen megvonta a vállát.

– Nem tudom megmutatni, mert... – És ömlött belőle a szó.

Elmondott mindent, amit Ármintól megtudott. Beleértve azt is, hogy mi mindenre voltak képesek még a köpeny hordozók, és hogy ő Silvanus leszármazottja. Timor egyre csak ámuldozott, Kaolin viszont ezúttal nem szólt semmit. Szó nélkül hallgatta őt mindvégig maga elé meredve.

– Ez sok mindent megmagyaráz – mondta végül, amikor a fiú befejezte elbeszélését. Vid megilletődött a lány különös tekintetétől, amellyel a szemébe nézett.

– Ezek után inkább nekem kéne bocsánatot kérnem. – Vid elképedt. – Silvanus sok gyógynövényismerő példaképe, többek között az enyém is. Én meg így bántam a leszármazottjával. – A fiúnak egyáltalán nem tetszett, ahogy ezt mondta.

– Marhaságokat beszélsz – horkantotta. – Ettől nem vagyok se több, se kevesebb. Így legalább kvittek vagyunk. Maradjunk ennyiben!

Kaolin sápadtan elmosolyodott.

– Jól van. Akkor ébresszük fel Kesét, és indulás!

– Ne! – bökte ki Vid, és Timorék kérdően néztek rá. – Egész éjjel fent voltatok miattam. Alig állsz a lábodon, és Timor sincs valami jó bőrben. Pihennetek kell.

– Én részemről rendben vagyok – vonta meg a vállát a férfi. –

De igaza van – fordult a lányhoz. – Így nem mehetünk tovább, Kaolin.

A lány ajkát a sorsába beletörődők sóhaja hagyta el, de mikor végül mégis megállapodtak abban, hogy csak holnap indulnak tovább, látszott, hogy hálás a marasztalásért. Kimerülten heveredett le egy fa tövébe, és hamar elnyomta az álom.

Timor elment vadászni. Vid szívesen vele tartott volna, de a férfi visszautasította, mondván ő csak gyógyuljon. A fiú nem érezte magát álmosnak, hiszen egész éjjel mélyen aludt. Örült, hogy egyáltalán életben van. Ezt pedig Kesének és Kaolinnak köszönhette. A lány most halkán szuszogott a fák árnyékában. Vid figyelte mint emelkedik és süllyed a mellkasa. Csak egy lány volt. De mindenkinél jobban tisztelte.

21. fejezet

Másnap ismét útnak indultak. Kese őszintén örült Vid jobban létének, és még meg is ölelgette, akinek ropogva ellenálltak a csontjai. Út közben őt is beavatták a Kilencedik és Vid kapcsolatába, amit a férfi nevetve nyugtázott.

– Egyből látszott, hogy különleges vagy – mondta hátba veregetvén. Ő pedig hagyta, hadd gondolja, ahogy akarja. Neki ez az egész még mindig nehezen megemészthető tény volt. Közeledtek Drellhez. Ezt már csak abból is tudta, hogy reggelente olykor máshol ébredt. Néha közelebb volt a tűzhöz, mint lefekvéskor, de az is előfordult, hogy néhány bokorral arrébb, a susnyásban tért magához. Nem volt nehéz kitalálni, hogy az utazó lepel a közelben volt. Azonban mikor egy nap elérték Drellt, keserű látvány fogadta őket.

Felperzselt fű, és porig égett kunyhók néztek vissza rájuk. Sehol egy lélek sem volt. Leszámítva a halottakat, akik a romok közt heverték. Elkéstek. Kese megrendülten hunyta le a szemeit. Vid el tudta képzelni, milyen nehéz lehet elviselni egy ilyen látványt tudván, hogy a saját otthona is hasonlóan festhet. A csendet Kaolin törte meg.

– Azaz aljas! Vid, mondd, hogy ezt nem láttad előre! – A fiú a lány vállára tette a kezét, aki reszketett a tehetetlen dühtől.

– Nem láttam – vallotta be a fiú. Valójában egy ideje nem látott már mást álmában, mint őt, és a fekete–fehér foltokat. Elszorult a toroka. Nem akart most erre gondolni, de újra és újra rossz érzés fogta el, ha eszébe jutott a fullasztó köd, amelyben minden éjjel járt.

– Nem értem – mondta végül. – A köpenynek itt kell lennie, érzem.

– Talán Letis elrejtette, és nem találták meg – indítványozta Kaolin. – Nem lennék meglepve.

– Akkor keressük meg! – indult el a fiú, és a többiek ugyanígy tettek.

– Neked nem kell jönnöd, ha nem akarsz – súgta Timor Kesének, de az csak megrázta a fejét.

– Több szem többet lát – mondta, és ő is hozzá látott a kereséshez. Azonban komor arca elárulta, hogy a látvány felkavarja. Vid átlépett egy nőn, aki arccal lefelé hevert a porban. Nem is olyan rég még viszolygással töltötte el az ilyesmi, de azóta már megtanulta, hogy Kamomében ez mindennapos. Már másként gondolt a halálra. Örült, hogy azon szerencsések közé tartozott, akiket még nem ért utol a halál, de nem söpörhette ki gondolatai közül. Tudta, hogy ő is bármikor ilyen élettelen testként végezheti. Pár nappal ezelőtt le merete volna fogadni, hogy véget is ért az útja. Neszezést hallott. Megfordult, de nem volt ott semmi, csak a bokrok. Talán valamit épp pusmogtak egymás közt.

– *Kérsz szedret?*

Ijedten pördült meg ismét, de csak egy suhanást látott.

– Kaolin! – kiabálta, ám ekkor egy kéz a szájába tömött valamit, és elesett. A meglepetéstől majdnem le is nyelte egyben a valamit. Tudni akarta ki bánt el így vele, de hiába pattant fel, már nem talált senkit a közelben. Mikor utoljára idegentől fogadott el valamit, kis híján belehalt a mérgezésbe, szóval kiköpte a valamit. Szeder volt. Megütögették a vállát.

– *Nem ízlik?* – Mire megfordult, az illető köddé vált. Ekkor futott be Kaolin.

– Minden rendben? – A fiú csendre intette.

– Azt hiszem, megtaláltam.

– Hol?

– *Itt vagyok* – tűnt fel egy lány Kaolin mellett – aki sikoltva hőkölt hátra –, s mire egyet pislantottak, már nem volt ott.

– Láttad? – kiáltott fel Vid.

– Hogyne, a frászt hozta rám!

Feszülten várták, hol bukkanhat fel újra, de nem történt semmi.

– Itt vagy még?

– Riguna itt van, itt van! – hallották a magasból. Felnéztek, s valóban, a mellettük álló fán ott ült egy lány. Hosszú vörös haja copfban lengett mögötte, és ott volt rajta a narancs lepel. Elégedetten lengette két szőrme csizmás lábát.

– Gyere onnan le! – kiabált fel neki Kaolin. A lány abbahagyta a láblógást, és oldalra billentette a fejét.

– De nem bántjátok Rigunát, ha lemegy, ugye?

– Miért bántanánk? – kérdezte Vid, még mielőtt Kaolin hangot adott volna némi ingerült fenyegetésnek.

– El akarták venni – motyogta a lány száját biggyesztve. És megismételte – El akarták venni. Riguna nem megy le.

– Ez megbolondult – suttogta Kaolin. Erre már Vid is rájött a lány gyermeki beszédmodorából.

– Ígérem, hogy nem bántunk.

– Nem, Riguna nem tudhatja. Jött sok gonosz ember, és azóta senki sem kel fel – pityeregte. Vid felsóhajtott. Nem akart ehhez folyamodni, nehogy megijessze a lányt, de más lehetőséget nem látott. Intésére a fa megborzongott, és könnyedén letette melléjük a döbrent lányt.

– Megmozdult a fa! Megmozdult a fa! – ugrált csizmás lábait mókásan emelgetve. – Te voltál! Te voltál! – mutogatott Vidre, aki most már elnevette magát. Még életében nem találkozott ennél bizarrabb alakkal.

– Hogy csináltad? Riguna tudni akarja!

– Mindent a maga idejében – mondta Kaolin megmosolyogva a lányt, aki már el is feledkezett az iménti aggodalmáról.

– Hú! Neked is olyan köpenyed van, mint Rigunának. Riguna rögtön kiszúrta. – Vid alig bírta abbahagyni a nevetést. A lány folyton nagy karlendítésekkel gesztikulált, és csinos arcán gyermeki csodálkozás terült szét, amit kerekded kék szemei csak fokoztak.

- Igen, így van – válaszolta Kaolin. – És van még több is a barátainknál. – A lánynak elállt a lélegzete.
- Szeretnéd megnézni őket? – Az bólogatott, és Kaolin megfogván a kezét már magával is vitte. Vid nem győzte dicsérni ügyességéért magában. Riguna váratlanul elvigyorodott, és Vidre nézett. Majd így szólt Kaolin vállát bökdösve:
- Szerintem kedvel – Vid megbotlott a romok közt. Kaolin rosszálló pillantást vetett rá, de egy szót sem szólt.
- Hát őt hol szedtéték össze? – nézett végig a hármason Kесе.
- Riguna vagyok – jelentette ki a lány boldog mosollyal az arcán. Kaolin tett egy köröző mozdulatot ujjával a halántékára mutatva, jelezvén a férfiaknak a helyzetet.
- Vid megrázta a fejét a csúnya mozdulat láttán, amelyből Riguna semmit sem vett észre.
- De nála van az utazó köpeny.
- És elég jól tudja használni – helyeselt Vid.
- Valószínűleg ennek köszönheti az életét. Azt hiszem annyi sütnivalója még van, hogy hasznát vegyüek.
- Vid felkapta a fejét.
- Mi? Kaolin, ugye nem akarod, hogy velünk jöjjön?
- Nincs hova mennie, és le merném fogadni, hogy a köpenyt sem adná oda nekünk. Mellesleg Astrid maga mondta, hogy az utazó köpeny a legnehezebben kezelhető, ez a lány meg úgy használja, mint ha épp csak levegőt venne.
- Vid elnézte a lányt, akit Timor épp megnevettegetett valamivel, amit ő nem hallott.
- Igazad van. Csak az a kérdés, hogy ő velünk akar-e jönni. – Kaolin az ajkába harapott. „*A francba! Erre nem gondoltam.*”
- Vid elmosolyodott. Nagyon ritkán, de elcsípett pár mondatfoszlányt a lány gondolataiból. Csak remélni mert, hogy ő is legfeljebb ennyit hall az övéiből. Tisztában volt vele, hogy ez nem szándékos, de nagyon kellemetlennek találta ezt az egészet.
- Timor nagyon vicces! – zökkenetette ki Riguna hangja.

- Mondd csak Riguna, szeretnél velünk jönni? – A lány arca felragyogott, de aztán elkomorodott.
- Nem lehet. Apa azt mondta, bújjak el. – Hirtelen felsikkantott, és a szája elé kapta két kezét. – Apa azt mondta, bújjak el! Apa azt mondta, bújjak el! – nézett körbe izgatottan, s látván, hogy ez nem nevezhető búvóhelynek, csak még nagyobb pánikkal kapkodott levegő után.
- Nyugalom, nyugalom! – csitítgatta Timor a két karjánál fogva, és egy kis idő elteltével a lány végre lecsillapodott. – Lehetséges, hogy az apádat Letisnek hívják? – kérdezte lassan, hogy a lány jól figyeljen rá. Vid feszülten nézte kettejüket. Lehetséges lenne? S mintegy válaszul a lány bólintott.
- Apa is nagyon vicces – suttozta. – Akármennyi idő telik is el, mindig ugyanúgy néz ki. De ma nem volt vicces. Ma? Nem emlékszem. Riguna nem emlékszik – rázta meg a fejét.
- Jól van – paskolta meg a lány vállát Timor. – Nekünk tovább kell mennünk, de ha akarsz, velünk tarthatsz. – Riguna határozatlanul lebiggyesztette a száját.
- Kár lenne, ha nem jönnél – sóhajtott a Kaolin színpadiasan. – Megmutatnám a köpenyeinket. – Vid elvigyorodott. Tudta mire megy ki a játék.
- De így sajnos még Kесе meséit sem hallgathatod meg – tódította a fiú Kesére mutatva.
- Kесе meséit sem? – remegett meg a lány ajka. – Riguna nagyon szereti a meséket.
- Oh, hát akkor tényleg nagy kár, hogy nem jössz velünk! – jegyezte meg Kaolin sopánkodó hangon, és intett a többieknek, hogy szedelőzködjenek. Nem kellett sokáig várniuk, hogy meghallják Riguna sebesen topogó cipőit.
- Riguna veletek megy! – kiáltotta.

22. fejezet

Vid felmordult. Valaki egyfolytában bökdöste az arcát.

– Ne már! – nyögte.

– Ébresztő! Ébresztő! – hallotta Riguna durcás hangját.

– Mi az a...? – Vid felugrott és befogta a lány száját. Valami cifrát gondolt az előbb, és nem akarta egész nap ezt hallani a lánytól.

– Áh, értem! Riguna nem fogja mondogatni – nevetett amaz. A fiú megkönnyebbülten engedte el. Nem tudta miért, de a lány jobban érzékelt a gondolataikat, mint ő és Kaolin egymásét.

– Lehet, hogy azért, mert egy kicsit zizzent – mondta a lány, amikor ezt szóvá tette.

– Mi az, hogy zizzent? – kotyogott közbe Riguna.

– Semmi olyan, amit tudnod kéne – vetette oda neki Kaolin.

Rigunával időnként nehéz volt bírni, mert sokat kiabált, és néha egyszerű észjárásával fárasztotta őket. Egyedül Timor bánt vele végtelen türelemmel. Úgy tűnt, őt egyáltalán nem zavarja. Mindig meghallgatta, amit mondott, és hagyta, hadd cibálja a lány a karjánál fogva, ha épp úgy tartotta kedve. Riguna ezt vele szembeni engedelmességével hálálta meg, és némi virággal, amiket innen–onnan szedett össze útjuk során. Kaolint zavarta, hogy a férfi különös figyelmet szentel a lánynak.

– Nem is lenne baj, ha csak barátként kezelné – magyarázta egy ízben fojtott hangon Vidnek. – De láttad már, hogy néz rá?

A lánynak részben igaza volt, hiszen Vid maga is látta, hogy Timor rajong érte. De ő nem tartott attól, hogy a férfi esetleg visszaélne a lány együgyűségével. Ő jól látta, hogy kettejük különleges kapcsolatába nem fért bele ilyen alantas dolog.

Ismerte Timort, a barátjának tartotta, és biztos volt benne, hogy meg sem fordult a fejében, hogy ártson a lánynak. Habár Riguna alaposan felforgatta mindennapjaikat, de más szempontból

egészen hasznosnak bizonyult. Már nem kellett aggódniuk az étel miatt. A lány mindig épp elég vaddal tért vissza.

– Biztos, hogy a köpennyel csinálja. Ez megmagyarázná azt is, hogy hogyan boldogulhatott egyedül Drell eleste után – állapította meg Kaolin. Vid szerette volna, ha olyan jól használja a köpenyét, mint a lány, de sem ő, sem Kaolin nem tudtak rájönni, hogy csinálja. Vid mindig erősen koncentrált az úti célra, de nem történt semmi. Egyetlen egyszer sikerült Riguna másik oldalán feltűnnie, amitől az rendesen meg is rémült.

– Hogy csináltad? Hogy csináltad? Nincs is rajtad köpeny! – ugrálta körbe. Vid maga sem tudta, miért sikerült akkor. Amikor egyszer megkérdezte a lányt, ő is csak nagyvonalakban tudta leírni tudományát.

– Riguna csak egyet fordul, és már ott is van.

– Elég legyen már a pizsmogásból! – szólt rájuk Kaolin.

Mostanában feszült volt, aminek okát hamarosan megtudták.

– Közel járunk – mondta a lány egy este. Mind tudták, hogy ezzel csak is Silesius barakkjaira célozhat. – Holnap hamar elérjük Bükkönyt, a közeli települést. Itt az ideje, hogy megbeszéljük, mi legyen. Vid gyomra idegesen rándult össze. Egy olyan helyre kellett betörniük, és onnan élve kijutniuk, ahol tucatnyi Kaolinhoz hasonló fegyveres tanyázott.

– Az elmúlt napokban mindent átgondoltam. A bejutással nem lesz gond, de ha végeztünk, nem fognak elengedni minket egyikőnnyen. Riguna viszont ki tudna minket hozni.

– Micsoda? – hökkent meg Vid, és Timor elkomorodó arcára nézett.

– Riguna vállalja, Riguna vállalja! – kacagta a lány megelőzve a fiú közbevetését. Kaolin inkább Timornak címezte érvelését, mint a többieknek:

– Mind láttuk, amikor Viddel együtt tűnt el, szóval nem jelenthet gondot. – Vid felnyögött. Jól emlékezett még arra, amikor a lány minden figyelmeztetés nélkül tűnt el vele, csak hogy

megmutasson neki egy gombát. Nagyon kellemetlen érzés volt.

– Viszont okosabb lenne külön válnunk.

– Mi? Miért? – értetlenkedett Kese.

– A barakkok körül gyakran járöröznek Silesius parancsnokai, a foliumok. Ha csapatostul megyünk, egyből kiszúrják, hogy valamit tervezünk. Ők pedig nem kérdeznek, és nem finomkodnak, hanem egyből megölnék, ha úgy tartja kedvük. Kettes csapatokban nem keltenénk akkora feltűnést.

– Várj! – állította le Timor. – Kettes csapatokban?

– Kese nem jön.

– Mi?!

– Valakinek vigyáznia kell a köpenyekre, nem vihetjük magunkkal kockáztatva, hogy Silesius kezébe kerüljenek. Kese pedig nem olyan jártas a harcban, mint mi.

Mindenki hallgatott. Ezt senki sem vitatta.

– Én majd megyek Viddel, te és Riguna pedig előre mentek.

Riguna természetesen nem mutatkozhat a köpenyben, szóval azt a ruhátok alá kell rejtenetek.

– Nem értem, hogy gondolod ezt az egészet. Fogalmam sincs, hogy néz ki a főhadiszállásuk belülről. Hogy fogunk megtalálni titeket? – vetette közbe Timor.

– Nem is kell – vigyorgott a lány. – Ha eljutottatok a kapuig, majd hagyjátok, hogy az örök elfogjanak.

– Hogy mi?! Meg akarsz minket öletni?

– Nem fognak bántani. Egyszerűen elzárnak, amíg eldöntik, hogy mi legyen veletek. Valószínűleg a kiképzésekhez használnának fel, mint áldozatot, de arra nem kerül majd sor. Nektek csak az lesz a dolgotok, hogy megvárjatok a rabok közt, és aztán kijuttassatok.

– Nagyon biztos vagy a dolgodban – jegyezte meg a férfi gyanakvó pillantást vetve rá.

– Úgy lesz, ahogy mondtam. Majd meglátod.

Másnap elindultak. Kesét ott hagyták. Vid a biztonság kedvéért elbúcsúzott tőle, mert biztos volt benne, hogy ezúttal rázós kalandra vállalkoztak. Rádásul fogalma sem volt arról, hogy ők hogy szerzik majd meg a barna leplet. Kaolintól hiába kérdezte volna. A lány a szokottnál is mogorvábbnak tűnt. Egyedül Bükkönyben szólalt meg, hogy útba igazítsa Timorékat. Ezután szétváltak. Vid idegesen bandukolt a lány után, aki lassabbra vette lépteit. Egy szó sem esett köztük, míg ki nem értek Bükköny forgatagából. Amikor Vid megpillantotta a barakkok körül húzódo magas fakerítést, a lélegzete is elállt. Hatalmas bázis volt.

– Halkabban – morogta a lány. Vid az égre emelte a szemeit. Ennél halkabban már nem tudott mozogni. Kaolin hirtelen megtorpant, ő pedig beleütközött.

– Mi van? – támaszkodott neki egy fának a fiú. De fölösleges volt kérdeznie, már látta is a közeledő alakokat. Megtermett férfiak csapata volt, akik öblösen hahotáztak valamin. Vid körül kémlelt. Semmi esélyük sem volt elbújni.

– Foliumok! Ők nem láthatnak meg engem! – habogta a lány. A férfiak időközben vészes közelségbe értek hozzájuk.

– Csókolj meg! – intett Vidnek a lány.

– Mi?

– Mondom csókolj meg! – sziszegte, és maga elé rántotta a fiút, hogy a lehető legjobban takarja. Vidnek meglepődni sem volt ideje az örült kérésen, a lány máris magához húzta. Kaolin ajkai puhábbak voltak, mint várta. Sosem gondolta volna, hogy ilyen gyengéd is tud lenni. A férfiak – bizonyára a foliumok – megtorpantak.

– Mi az? – kérdezte az egyik.

– Semmi, csak bükkönyi madárkák – morogta valamelyik. – Ne bámulj már, te marha! Gyerünk tovább!

– Nekem is jól jönne már egy ilyen légyott – heherészett egyikük. És a többiek perverz közbekiabálása közepette tovább taglalta, hogy mi mindent csinálna, ha sor kerülne rá. Jókedvű vihogásuk

eltűnt a messzeségben. Vid mindebből mit sem hallott. Ő csak a neki feszülő lány meleg testét, és mentával vegyülő levendula illatát érezte. Azt az illatot, amit annyira szeretett.

– El... elmentek már? – sóhajtotta a lány.

– Azt hiszem – hebegte a fiú.

– Akkor jó – mondta Kaolin, és kibújva a fiú karjaiból tovább indult. Vid hitetlenkedve meredt távolodó alakjára, majd követte. Nagyon feldúlt volt. Most csókolta meg, ő meg úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna!

De ha egy kicsit odafigyelt volna, észrevehette volna, hogy a lány a tőle egyáltalán nem megszokottan, hangosan csörtet az avarban. Ha valamikor is, Vid most igazán örült volna, ha belelát a gondolataiba. De nem volt szerencséje. Látván, hogy közelednek a bejáráshoz, Vid felmordult.

– És most?

– Szépen besétálunk a kapun. – A fiú megtorpant.

– És ezt hogy képzelted?

– Ahogy mondtam. De ha lehet, ne mondj majd semmit. Nem akarom, hogy lelepleződjön a tervünk.

Vid vállat vont. Nem mintha bármit is tudott volna abból, amit a lány tervezett.

– És ne gyere ilyen közel! – ripakodott rá, amikor összeért a kezük.

– Miért? – A lány elvörösödött, de nem szólt egy szót sem. Vid elvigyorodott. Ehhez nem kellett gondolatolvasónak lenni.

A bázis őrei már messziről kiszúrták őket, de megvárták, míg odaérnek. Akkor azonban egy pillanatra elképedtek.

– E–ez Ő! – dadogta a fiatalabbik, és Vid döbbenetére térdre borult Kaolin előtt.

– Üdvözlitem – szólt a lány hűvösen.

– Megörültél? – szólt rá társára a másik őr, és felrángatta a földről. – Már elfelejtetted, hogy elárulta Silesiust?

– Kaolin felvonta a szemöldökét.

– Én semmi ilyesmire nem emlékszem. Vagy a szökésem árulás lenne?

– Minek jöttél vissza? Szépen kérlek, tűnj innen, amíg még lehet! Ugye tudod, hogy most Silesius színe elé kéne vigyelek? – Kaolin felkacagott.

– Már épp kérni akartam. – A férfi felsóhajtott.

– Tényleg ezt akarod? – A lány bólintott. – És ez a másik?

– Ő velem jön.

– Egy frászt!

– Azt akarod, hogy levágjalak?! – rivallt rá a lány.

– Jól van, na! – morogta a férfi. – Delo, te itt maradsz. Aztán nehogy megint megtévesszen pár félnótás! – A Delonak szólított fiatalabbik szégyenlősen húzta be a nyakát, míg a férfi bekopogott a kapun. Egy pillanattal később a kapu megmoccant, és lassan felvonták.

– Történt valami? – kérdezte Kaolin.

– Semmi közöd hozzá! – csattant fel a férfi, amin a lány jót mulatott. Vid látta, amint ravaszul somolyog magában. Ő is arra gondolt, hogy a „pár félnótás” Timort és Rigunát jelöli. Mikor beléptek, Vid elámult. A barakkok nem kis területet öleltek fel, Úgy érezte könnyen eltévedne a számtalan sátor és faépítmény között. Ahogy körbe nézett, kezdett ráébredni, hogy Silesius hatalmát mennyire alábecsülte. Rengeteg ember lakta ezt a helyet, és mindenütt katonás rend uralkodott. Kisebb–nagyobb csapatok mellett haladtak el, amik más–más fegyver fogásokat gyakoroltak, és volt, ahol életre–halálra szóló harcot vívtak. A csoportokat több fekete ruhás alak vette körül, oldalukon ostort hordtak. Vid úgy vélte ők lehetnek a kiképzők. Amikor megpillantották az érkezőket, több felől is izgatott morajt hallottak. Vid fülét megütötte, hogy Kaolin nevét emlegetik. Kaolint mindez úgy tűnt, hidegen hagyja.

– Elhallgassatok! – csapott szét az egyik csoport emberei között egy fekete ruhás. Vid kezdte kényelmetlenül érezni magát. Tudta,

hogy a lány kiváló harcos, de az a félelemmel vegyes tisztelet, amely őt övezte, nem hagyta nyugodni. „*Mégis ki vagy te?*” – gondolta. A lány megrezzent. „*Ne most!*” – üzenté. Miután elhaladtak egy istálló mellett, egy ketrec mentén vezetett az útjuk. Vid kis híján elárulta magát, amikor felnyögött meglátván Timort és Rigunát a foglyok között. Szerencsére az őr nem vette észre. Timor befogta a lány száját, míg elhaladtak, és halkán suttogott valamit a fülébe. A tábor poros rétegeiből messze kimagaslott az a színes sátor, amelyhez mentek. A bejáratot itt is két őr állta el, akik lándzsáikat fenyegetően tették keresztbe a közeledőket látván. – Engedjete! – mondta a kísérőjük. – Hiszen látjátok, kit hozok. – Nem lehet – tagadta meg egyikük a belépést, ideges pillantást vetve a lányra. – Veszélyt jelent az urunkra. Kaolin nem tetszésének hangot adva ciccegett. – Kérdezd csak meg Silesiust! Le merném fogadni, hogy ő megnézne magának. Ha én nem érdekelném, ami nálam van az már biztosan jobb belátásra bírná – sóhajtott a lány színpadiasan, látványosan cirógatva az ezüst leplet. – Ez egy...? – Bizony! Úgyhogy kapkodd a lábad, ha jót akarsz! – Az őr megtörve iszkolt el, és egy pillanat múlva már vissza is tért. – Beléphet – erősítette meg, és mielőtt kérdő tekintetét Vidre fordíthatta volna, a lány már előre is nyomult a válasszal. – Ő velem van. – Ez meg mi volt? – kérdezte Vid. – Hallgass! – pisszegte le a lány. Nem voltak egyedül. A hatalmas sátor két oldalán szintén őrök álltak rezzenéstelen arccal. Kaolin a sátor végébe nézett. Ökölbe szorított kezei remegtek. – Nem hittem, hogy így látlak viszont – szólott egy hang, és a semmiből egy középkorú férfi tűnt fel. Fekete haja és körszakálla volt. Szikár alakját barna lepelbe burkolta. – Szép mutatvány – jegyezte meg Kaolin hűvösen. – És persze semmit sem változtál.

– A köpenynek köszönhető. De úgy látom te is hoztál magaddal valamit – járatta végig mohó szemeit az ezüst leplen. – De ne aggódj – lépett oda hozzá –, téged is hiányoltalak. Az én felbecsülhetetlen emberemet.

Míg beszélt, kezét végig futtatta a lány arcán.

– Ne érjen hozzá! – lépett előre Vid. Silesius meglepve meredt rá.

– Ez meg ki?

– Kaolin nem válaszolt, csak elvörösödött, ami gúnyos mosolyt csalt Silesius arcára.

– Nocsak, az embereim mondták, hogy van egy... társad, de nem hittem nekik. De hát a nők, mégis csak nők, mindegy, milyen rideg álarcot öltenek. Ha tudtam volna, hogy ilyen egyszerű az ízlésed...

– Kiszórakoztad magad, vagy van még mondani valód? Én meggondolnám, hogy mit beszélek róla. El sem hinnéd, kivel van dolgod.

– Akkor lepj meg!

Kaolin váratlanul előre szökkent, de úgy tűnt, Silesiust nem éri felkészületlenül. Kardjával könnyedén háritotta a támadást.

– Azt majd a Kilencedik örökösére hagyom! – kiáltotta a lány.

Vidnek nem volt ideje a férfi döbbsétek tekintetét fogadni, ugyanis alighogy Kaolin rárontott, az örök is támadásba lendültek, hogy urukat védjék.

– Azt már nem! – Kardjával útjukat állta, de csak egyikükkel bírt. A másik már rohant volna, hogy riadóztassa a tábornokot. De még mielőtt megtehetette volna, gyökerek törtek fel a földből, és a lábára tekeredtek.

– Hát tényleg létezik! A Kilencedik létezik! – kiabálta Silesius mámoros örömmel. Ám ekkor Kaolin ökle csapott az arcába, amitől megtántorodott.

– Ezt egy barátom, Nis küldi – nevette. – Add fel! A kardod nem fog Kazír köpenyén. – Újra nekilendült, hogy még több vágást ejtsen az egyre több sebből vérző férfin, de az váratlanul eltűnt.

Csend ült rájuk, amit csak a gyökerek szorításában vergődő két őr hangja tört meg. Vid mindkettőről gondoskodott, és most a sátorba betörni készülőköt tuszkolta ki a burjánzó gyökerek segítségével. Kaolin feszülten várta Silesius újabb támadását.

– Csak nem hitted... – hallotta a háta mögül. – ...hogyan ilyen egyszerű lesz? – kuncogta a férfi egy távolabbi pontról.

– Azt nem hittem, hogy ilyen gyáva vagy. Gyere, és küzdj meg velem szemtől-szemben! – A férfi nem válaszolt, de hamarosan megtudták, miért. Vid erős karokat érzett magán. Hiába próbált ellenállni, láthatatlan gazdája tuszkolta, húzta, s mire Kaolin észrevette nyúglódását, Silesius már nevetve szegezte kardját a torkának.

– Erre mit lépsz? – Vid belenézett a lány elkerekedő szemeibe. Az arcára kiült rémületből tudta, hogy végük van.

– Ne, őt ne! – nyögte, és megremegett kezében a tör.

– Dobd el a tör, és nem esik baja!

– Ne! – kiáltotta Vid, és úgy érezte, kiszakad a testéből.

Felszisszent. Kaolin mellett állt, baljával megszorította a lány tör tartó kezét, majd megtapintotta a nyaka alatt húzódó vörös csíkot. Silesius kardja megvágta, amikor eltűnt mellőle. A férfi kuncogott.

– Ah, az utazó köpeny ereje – jegyezte meg bosszúsan.

Kintről kiáltozás és dulakodás zaja szűrődött be. Kaolin még mindig remegett, de a morajra testébe feszült figyelem költözött. A kíváncsiság. Ugyan mi bolydíthatta fel a tábor fegyelmét? Úgy tűnt, Silesiust is hasonló kérdések foglalkoztatják, mert idegesen tekintett a sátor falára, mintha azon is túl látna. A tör, amely az imént még Kaolin kezében volt, hangtalanul szelte át a levegőt, hogy a férfi mellkasában érjen célt. Silesius arcán csodálkozó kifejezés jelent meg, míg megtántorodott. Kaolin rögvest ott termett mellette, hogy lerángassa róla a barna köpenyt. Vidben abszurd módon egy emlék játszódtott le a lánnyal töltött edzései egyikéből. Akkor azt mondta neki:

– Ne feledd, a tördobással csak akkor próbálkozz, ha biztosra mész. Ha az ellenfeled van olyan ügyes és képzett harcos, mint te, ne is próbálkozz vele. Fegyver nélkül a halál fia vagy.

Ilyen volt Kaolin. A legnagyobb kockázatot vállalva is képes volt győztesként kikerülni a párbajokból. Vid jól tudta, hogy csakis a férfi lankadó figyelme miatt nyerhetett.

A lány most eszelős nevetés közepette rángatta ki a férfit a sátorból, nyomában Viddel. A fiú körül nézett. Az örök eltűntek. A táborban mindenki fejvesztve rontott a tömegből kiváló négy harcosra. S aki nem, az kihasználva a kavarodást, meneküléssel váltotta meg szabadságát.

– Nis! Arara! – Ahogy Kaolin régi bajtársaira meredt a harcosok tömegében, egy pillanatra még Silesiusról és bosszújáról is megfeledkezett. Videt inkább Riguna fel–felvillanó alakja kötötte le, aki nagyon is jó harcosnak bizonyult, ahogy kénye–kedve szerint játszott a képzett katonákkal. Senki sem tudott vele lépést tartani. Nem csoda hát, hogy elsőre senki sem vette észre a barakkok urának szorult helyzetét. És ez így is maradt volna, ha nem kiált segítségért Kaolin fölényes kacagása közepette. Vid egyre csak bámulta őt. Sok rémtettet hallott és látott róla, de nem ismert rá arra az önmagából kifordult alakra, aki most előtte állt. Hamarosan mások is felfigyeltek rájuk, és a harc hevét döbbenet és felháborodás vette át. Silesius esetlenül vonszolta magát a porban. Kaolin derűsen követte.

– Látjátok?! – harsogta. – Ez a ti uratok! Szánalmas, senkiházi, korcs alak! – rúgta vissza a porba, majd a férfi fölé térdelt.

– Sokak szenvedtek, és haltak meg miattad. És sokáig a bábod voltam, mert nem tehettem mást. De mindig is ezt a pillanatot vártam – susogta, hogy már csak a közelben állók értették, mit mond, s közben a kezeit a férfi mellkasából kiálló tör nyelére szorította. Vid tudta, mi fog következni, ezért gyorsan elfordította a fejét. A lány egy erős rántással feltolta a tört Silesius szívéig. S mikor felállt, dolgát végezvén még egy utolsót rúgott a férfibá.

– Végeztünk – kuncogta zihálva, és kihívó tekintetét a tömegre emelte. – Ki kéri a szívét?

Vid úgy érezte menten elhányja magát. Csend volt. Mindenki a halottat, s gyilkosát bámulta.

S mivel senki sem válaszolt neki, Kaolin maga törte meg a csendet.

– Riguna! – Az említett fülét hegyezve kapta fel a fejét. A tömegben is jól fel lehetett ismerni narancsszín köpenyéről. – Vidd őket innen! – Itt a lány Nisre és Ararára mutatott, de szemét le nem vette volna azokról, akik a kábult csendből kezdtek magukhoz térni. – Aztán gyere vissza értünk!

– Nem, előbb...! – kezdte Nis, de Kaolin félbeszakította.

– Még egyszer nem hagylak titeket hátra! – Hátrálni kezdett a felé induló alakok elől. Aggodalomra azonban semmi ok sem volt, hiszen többen voltak, akik sosem békéltek meg Silesius rémuralmával, s most védőfalként álltak a lány ellen indulókkal szembe. Mielőtt elszabadult volna a pokol, Riguna eltűnt a két harcossal, s miután Timort is magával vitte, Vid mellett termett. Vid visszakozni akart, s a barna hajfürtöket kereste a tömegben, de amikor megpillantotta azokat, már el is tűntek a szeme elől, és vele együtt Silesius barakkjai is a semmibe vesztek.

23. fejezet

Térde erősen csapódott neki az erdő talajának. Mire felnézett, Riguna már nem volt sehol. De ott volt Arara és Nis, akik máris lelkesen fogtak bele, hogy összefoglalják Tallinnak, Kesének, és az ikeknek – Naronak és Rigának – mi is történt. Arara szeme könnyes volt az örömtől, s Vid látta, hogy Tallin mindig szomorkás arcán is valamiféle elégtétel látszik. Ő közel sem volt ilyen vidám hangulatban. Szeme találkozott Timoréval, akin végre ugyanazt a borút, és zavarodottságot látta, amit ő is érzett. Mondani akart valamit, maga sem tudta mit, de amikor szólásra nyitotta a száját, Riguna befutott Kaolinnal is. A lány kezében még mindig ott volt a barna köpeny, s a gyilkos tör, amely úgy vöröslött a vértől, mint az oly sok borzalmat látott ruhája. Ismét egy új folt csúfította, de ez a folt most bosszúnak és dicsőségnek állított emléket. Kaolint nevetve vonták körbe társai, Vid viszont rá sem bírt nézni.

– Sikerült – szipogta Arara.

– Igen – mondta fáradtan Kaolin. – De hogy kerültök ide? Azt hittem megegyeztünk, hogy nem jöttök.

– Úgy is volt. Aztán megbeszéltük a dolgot, és úgy döntöttünk, hogy ha Tallin és a gyerekek ki is maradnak a harcból, mi azért még beszállhatunk a mókába. Szóval követtük a nyomaitok. Már hamarabb is csatlakoztunk volna hozzátok, de pár napra úgy eltűntetek előlünk, mintha a föld nyelt volna el.

– Hát persze, a Kék Álom... – motyogta Kaolin.

– Nehéz volt újra rátok találni.

Szerencsére a barátotokat hátra hagytátok, így tőle megtudtuk a pontos tervet. – Kaolin vetett egy haragos pillantást Kesére. Vid szavak nélkül is tudta, miért. Megosztani holmi jött–ment idegenekkel a tervet, súlyos hiba volt, melyet még ő maga sem követett volna el. A lány eddig nem sok figyelemre méltatta,

most azonban egyenesen felé fordult, mint aki hallotta a kósza gondolatot. Tekintete hosszan elidőzött a Silesius által ejtett vágáson.

– Ki kellene tisztítanunk a se... – Nem tudta befejezni a mondatot. A ruhája merő vér volt. Vid elborzadva nézett rá. Fogalma sem volt, mit érez a ma látottak után. Dühös volt, de rémült is, mert már nem tudta, ki ez a lány. Mert amit ma tett, azt nem a túlélésért tette, nem tolvaj volt, nem az–az összetört valaki, akit meg akart javítani, hanem egy szörnyeteg.

– Ezt... hagyd... abba! – Szólt a lány remegő hangon. Már mindenki őket nézte, hiszen nem értették, mi folyik kettejük közt. *„Silesius kegyetlen volt, de még ő sem érdemelte, hogy így bánjanak vele. Mégis minek tartod magad ezek után?”*

– HAGYD ABBA! – sikoltotta Kaolin.

– „Hagyd abba!”, „Fogd be!” Persze mindenre ez a válaszod, amiről nem akarsz tudomást venni. Ez nem bosszú volt, Kaolin, hanem kivégzés! És te nagyon is élvezted. Silesius nem...

– Te is láttad, mi maradt Drellből, úgyhogy ne merd nekem azt állítani, hogy nem érdemelte meg! Te nem ismerted őt.

– Én nem, de úgy láttam, te nagyon jól ismerted – vágott vissza gúnyosan a fiú. – És ahogy az örök bántak veled, ahogy beszéltek hozzád, amikor látták, hogy visszatértél... Mégis ki vagy te? – Tallin, Arara és Nis sötét pillantást váltottak. Kaolin ügyet sem vetett rájuk, csak felsóhajtott.

– *Corona generalissimus*. Vagyis – tette hozzá látván Vid értetlenségét –, Silesius főparancsnoka. – Kese felnyögött, és ezúttal Naronak sem jutott eszébe semmi pimaszság. Timor azonban iját nyomban a lányra szegezte.

– Tedd azt le! – mondta a lány könnyed hangon.

– Főparancsnok? – hüledezett Vid.

– Igen, az voltam – válaszolta inkább Timornak, mint Vidnek címezve.

– Mondj egy okot, hogy ne öljelek meg itt és most! – sziszegte.

– Engedd, hogy megmagyarázzam! Ha azután még mindig le akarsz löni, nem állok az utadba.

Egy pillanatig úgy tűnt, Timor nem fogadja el a lány feltételét, majd végül mégis leeresztette fegyverét.

– Silesius barakkjaiban harcost neveltek belőlem. Kiválóbbnak bizonyultam, mint bárki más. De sosem feledtem, hogy akaratom ellenére vagyok ott, és azt sem, hogy milyen kegyetlenül bántak velünk. Napokig kínoztak minket, aki nem bírta a kiképzést, az előbb–utóbb belehalt. Láttad már Tallin hátát, Vid? – Tallin összeresztette. – Silesius addig ostromoztatta, amíg meg nem tanulta, hogyan harcoljon a rönkökön. Meg kellett tanulnia használni az egyensúly érzékét. Könnyűnek tűnik, de egyáltalán nem az. Senki sem segíthetett neki. Én sem tettem semmit. Más terveim voltak.

Én meg akartam szökni onnan. Nem is sejthette senki, hiszen szófogadóbb voltam, mint bármely katona. De minél magasabb ranghoz jutottál, annál több kiváltságod volt. És annál hasznosabb információkhoz juthattál. A szabadságnak azonban ára van. Sok dolgot tettem, amire nem vagyok büszke, de főparancsnokként az ellenőrzésem alatt tudhattam mindenkit. Tudtam, mikor van örváltás, és tudtam kik azok, akikkel vigyáznom kell, és akiket gond nélkül átvághatok. Közel kerülhettem Silesiushoz is. Kiismerhettem, hogy amikor eljön az idő, minden egyes mozdulatából tudjam, mire készül. Megérdemelte, amit kapott.

– Kaolin még egyszer Vid szemébe nézett, majd elvonult. Timor meg sem próbálta megállítani. Vid pedig nem vágyott másra, csak hogy végre elfeledhesse ezt a napot, és mindent, amit a lány tett, és amit ő gondolt róla. Még mindig felzaklatta, ahogy akkor látta, de kezdte megérteni őt. A hallottak után mindenki csöndbe burkolózott, de a lány társainak arcán hosszú idő óta először békés mosoly ült. Riguna semmit sem vett észre ezekből az ellentétes érzésekből. Halkan szuszogott a közeli bokrok árnyékában. Vid még elnézte Timort, aki szórakozottan simogatta a lány hosszú haját, majd ő is összekucorodott, és elaludt.

Kacagásra ébredt. Riga és Naro Rigunával játszottak fogócskát, aki hol eltűnt, hol felbukkant köztük. Vid halványan még érezte a köd nehéz levegőjét maga körül, de az álom hamar elillant.

– Felébredtél? – hallotta Kesét, aki Nissel és Tallinnal azon volt, hogy megnyúzzon négy nyulat. Vid gyomra megkordult. Fura, hogy milyen undorító dolgoktól jön meg az ember étvágya. De már túl volt a finnyáságon.

– Nézd mennyi nyulat ejtett Nis! Még mokettet is hozott Bükkönyből.

– Mi a helyzet a barakkok környékén? – fordult érdeklődve Vid a szeplős fiúhoz.

– Hát, elég nagy a felfordulás. A harcosok fellázadtak, hiszen nincs már miért engedelmességniük. Silesius hívei próbálják megállítani őket, de gondolhatod, hogy nincs könnyű dolguk. Nem beszélve arról, hogy a hívek közt is csata folyik. Mindenki magának akarja a hatalmat. Szóval... – vállat vont.

– Nem lesz baj abból, hogy ilyen közel táboroztunk le?

– Nem kell aggódni. A mieink vannak fölényben. Ami pedig a hatalomra ácsingózókat illeti, nem sok jövőt jósolok nekik. Végeznek egymással, mielőtt még bármelyikük kinevezhetné magát az új *coronának*. – A fák közül Kaolin és Arara lépett elő, karjukon tűzifával jól megrakodva. Arara kuncogott és valamit súgott barátnője fülébe, amikor észrevette, hogy Vid őket nézi. Kaolin elvörösödött, és rémulten elhúzott mellette.

– Lányok – mormolta Vid megcsóválva a fejét. De máris sokkal vidámabban ment segíteni Timornak megrakni a tüzet.

– Már hallottuk, mi történt, de... – kezdte Tallin a mondandóját. A nyúlból már csak csontok maradtak. A tűz körül melengették hideg kezeiket. Az ikrek álmosan botorkáltak odébb, hogy nyugovóra térjenek.

– Óóó, nem mindent! – kacagott Arara, és szenvtelenül bámult Vidre a tűz fényétől csillogó szemmel. A fiút zavarba hozta a

lány célozgatása. Kaolin a szokásos „Fogd már be!” sziszegéssel elhallgattatta, és nevetségesen konok arckifejezéssel pislogott a fiúra.

– Szóval... – vette át a szót újra Tallin. Vid gyorsan levette a szemét a lány ajkáról. – hogyan tovább? Vidnek haza kell jutnia. Mi a következő lépés?

– Ezt már megbeszéltük – jelentette ki Kaolin. – Nem akarlak belekeverni titeket is. Ez rátok is vonatkozik – fordult Timorhoz és Keséhez. – Nem muszáj velünk jönnötök.

– Szükségetek van Riguna köpenyére, igaz? És ha ő nem adja nektek, magatokkal viszitek – mondta Timor a tűzbe bámulva. A lány fülét hegyezve figyelte a beszélgetést, még ha alig-alig fogta is fel annak tartalmát.

– Én oda megyek, ahova ő. – Kaolin megértően bólintott. Vid és ő nagyon jól tudták, hogy különleges kapcsolat van a férfi és a lány közt. Szerelem? Talán az volt. De Vid bármennyire furcsának is találta, egyfajta öröm volt számára, hogy van még olyan tisztaság ezen a kegyetlen helyen. Kese vállat vont.

– Én már korábban is mondtam. Nincs otthonom. Veletek tartok.

– De hát, hová mentek? – kérdezte Nis. Kaolin és Vid összenéztek.

– Hallottál már a kerubok földjéről?

– Te megőrültél?! – pattant fel Nis. – Nem, oda nem mehettek! Kaolin, ha odamentek, mind meghaltok!

– Tudom! – csattant fel a lány. – De meg kell tennem, oda kell mennünk, mert nincs más mód. Ármánia őrzője is megmondta.

– Tűzbe tennéd a kezed érte? – nézett hitetlenkedve Vidre. – Hiszen nem is ismered.

– Ő a bajtársam – jelentette ki, és Vid szívében végtelen hála támadt iránta.

– Szép kis bajtárs – vetette oda a fiúnak Nis –, aki magára hagyja a másikat.

Vid a fiúra meredt. Kedvelte őt, de most szívesen megütötte

volna. De semmit sem tett, hiszen a legrosszabb az volt, hogy igaza volt. Kaolinra bámult, a lányra, aki erős volt, és mégis védelemre szorult. A tűz függönyén keresztül csak homályosan látta alakját.

– Nem hagyom magára. Ti már itt vagytok neki.

– Igen, így van. Köztünk mindig lesz helyed – mosolygott Kaolinra Nis.

– Fáradt vagyok – mormolta a lány, és otthagya őket. A két fiú követte őt a tekintetével. Vid sokért nem adta volna, ha csak egy mondatfoszlányt is el tud csípni a gondolataiból, de megint nem volt szerencséje.

Másnap már korán reggel talpon volt. A nyugtalanító köd ezúttal sem kímélte. Nem mert, és nem is tudott volna visszaaludni.

Tekintetével hiába kereste Kaolint, sehol sem volt. Már épp szólítani akarta, amikor Arara guggolt le mellé.

– Elment kimosni a ruháját – mondta, és megcsóválta a fejét. – Nem is értem, miért nem szerez magának másikat. Azon a ruhán már egy folt sem maradt az eredeti színéből.

– Pont ez a lényeg – dörzsölte meg a szemét Vid. – Ő maga az a ruha. Ebből tudja, mekkora utat tett meg. – *Mint egy morbid emlékkönyv* – gondolta.

– Talán igazad van. Biztos vagy a döntésedben?

– A döntésemben? – hunyorgott a lányra, aki elmosolyodott.

– Mondta, hogy nehéz a felfogásod. Úgy értem, biztos, hogy itt akarod hagyni?

– Nem – sóhajtotta a fiú.

Már mindenki fent volt, mire Kaolin visszatért. Hallgatag volt, Vid azonban látni vélte rajta, hogy jót tett neki az a néhány magányos óra, amit a mosással töltött. A ruhája foltokban még mindig nedves volt, és állapotában sem javult sokat. De ő tudni vélte, hogy ez a szertartás sokkal inkább a gondolatai rendezésére, vagy afféle bűnbocsánatra szolgál, mintsem tényleges mosásra. A lány észrevette az immár fakóbb foltokon

felejtett szemét, és összébb húzta magán az ezüst leplet.

– Hol van Nis?

– Ararával elmentek reggeliért. – A lány biccentett, és odament Tallinhoz, aki az avarban ülve faragott valamit késével. Vid elnézte, ahogy beszélgetnek. Timor érdeklődve hallgatta őket, majd derűsen elmosolyodott, amikor Riguna a háta mögül virágokat szórt az ölébe. Egyre kevesebb virágot tudott hozni neki. Hiszen közeledett a tél...

Kese vég nélküli párbajt vívott az ikrekkel, akik a tegnapi ostromot játszották el botokból rögtönzött fakardjaikkal üldözve. Viden ismeretlen érzés lett úrrá. Szíve nehéz volt, és nem tudta, miért. Tele hassal, mégis egyre szomorúbb pillantásokat váltva szedelőzködtek össze. Ott ült köztük a tudat: Talán már sosem látják viszont egymást.

– Nis, akkor ahogy mondtam – állt meg a fiú előtt Kaolin.

– Ármánia.

– Ármánia – bólított ünnepélyesen a lány is. – Nem tudom, hogy Silesius járt-e már arra, vagy csak tervezte, de ott biztonságban lennétek. Ha majd ennek vége – Arara arcvonásai eltorzultak feltörő könnyeitől –, ott találkozunk.

Nis látszólag mondani akart valamit, de Kaolin neheztelő pillantása láttán csak sóhajtott, és így szólt:

– Igen, ott találkozunk.

– Vigyázz magadra! – mosolygott Tallin. A lány a türkiz kendője alatt függő új tárgyra tette a kezét. Apró, faragott madár volt.

Videt sirályra emlékeztette, pedig tisztában volt vele, milyen nevetséges gondolat, hogy az erdő lakói ismerjék a madarat.

– Köszönöm – biccentett a lány, és eltűnt Arara ölelő karjaiban.

Természetéből fakadt, hogy mindig vidám volt, most mégis zokogott. Kaolin csitítva duruzsolt valamit a fülébe, és ringatta az egyre csak hüppögő lányt. Naro és Riga megilletődve sütötték le a szemüket. Ők nem ehhez voltak szokva Ararától. Vid nem tudta, miről folyik a két lány halk szóváltása, csak Arara részéről hallott

foszlányokat.

– Nem... ne hazudj! Mire jó ez az egész...? Miért kell...? – A fiú valami nagy, és lenyelhetetlen gombócot érzett a torkában, ezért gyorsan odalépett Nishez és Tallinhoz, majd feléjük nyújtotta jobbját.

– Az én világomban mikor találkozunk, vagy elbúcsúzunk egymástól, kezet fogunk. – Azok egy darabig habozva néztek a kezére, majd ki–ki kezet rázott vele. Riga és Naro nevetve utánozta őket.

– Remélem, sikerrel jártok – mondta neki Nis. – Vid nem tudta, mit mondhatna. De szerencsére Nis nem is várta, hogy bármit is mondjon. – Nos, ha valakinek van esélye a lehetetlenre, az Kaolin és te. Tudod a világon két lehetetlen dolog van. Élve visszatérni a kerubok földjéről, és megszelídíteni a *corona generalissimust*. – Vid meghökkent a fiú szavain, és mikor már maguk mögött hagyták a lány barátait, ezt el is mondta neki. Kaolin elvörösödött.

– Az a bolond Nis! – morogta, és a kis csapat élére sietett.

24. fejezet

– Gyűlölöm ezt a helyet.

– Én is – morogta a lány. Ő és Vid bokáig érő sárban gázoltak, és lehetetlennek ígérkező tűzifa után kutattak. Egy hete megváltozott a táj körülöttük. A fák minden eddiginél magasabban hajoltak fölénk.

A nedves talajon aludtak, és csend volt, ahhoz fogható csend, melyet eddig csak Canis Lupusban tapasztaltak. Az állatok messze elkerülték ezt a helyet, nem volt hát mit enniük. Az utazó köpeny nélkül éhen veszttek volna. Szerencsére Riguna bármikor kész volt visszaugrani a vadakban gazdagabb vidékekre. Ezúttal Timor – és Kaolin kérésére Kese –, kísérte el vadászni. A lány nem bízott Timorban.

– Félsz, hogy nem jönnek vissza? – kérdezte Vid, miután eltűntek a köpeny segítségével.

– Eltalálad. Nézd, tudom, hogy Timor a barátod, de neki most a lány érdekei a legfontosabbak.

– Ez hülyeség. Eddig is bármikor leléphetett volna veled.

– Valóban, de most látom rajta a kísértést, ahányszor Riguna eltűnik valamelyikünkkel. Az egy dolog, hogy nekünk mit ígért, de most már kezdi felfogni, hogy hova tartunk. – Azzal széttárta a karját, hogy megmutassa a „hovát”. Vid megborzongott. Ő is szívesen szabadult volna erről a helyről.

– Fázol?

– Mindig – vont a vállát.

– Ne aggódj, mire ideér a tél, te már otthon leszel – mondta a lány könnyednek szánt hangon, de Vid figyelmét nem kerülte el, hogy megszorítja a kis famadarat a balján.

– Miért madár? – Kaolin szórakozottan nézett a faragványra.

– Ez az első portyánk emléke. Meséltem, hogy Tallinnak milyen nehéz volt az–az időszak. Aznap porig égettük azoknak a házát,

akik nem akarták Silesiusnak adni, amit megtermeltek. Meg kellett halniuk, mert ellenszegültek. Érted? – rázta meg a lány a fejét. – Azt tettük, amit Drellben is láttál. – Vid elképedt, de nem szólt semmit.

– Mikor hazafelé... – A lány gúnyosan felhorkantott. – Örület, hogy az otthonomnak hívom azt a helyet. Szóval, a visszaúton Tallin megpróbált megszökni. Sok volt ez neki. Kinek nem? Utána eredtem, és egy tisztáson találtam rá. Ott zokogott. Mielőtt bármit is mondhattam volna, meghallottuk azt a furcsa madarat. Ott szállt fel mellőlünk. Még sosem láttam ilyet azelőtt. Egyikünk se. Fehér volt, és egyik madárhoz sem tudnám hasonlítani. Már tudom, hogy nem ide tartozott, hanem abból a kinti világból való volt. Akkor azt mondtam Tallinnak: „Egyszer én is ilyen madárrá akarok válni, és ilyen könnyen itt hagyok majd mindent. Elmondtam neki, hogy meg akarok szökni, és ha elég türelmes, magammal viszem. Aztán persze jöttek a foliumok, és visszahurcoltak a többiek közé. – Kaolin arcára nosztalgikus kifejezés ült ki. Vid elmerengett a lány történetén, aztán megszólalt.

– Az a madár, azt hiszem egy sirály volt. Különös, hogy idekeveredett. A tengereket, és vízpartokat kedvelik. – A lány bólintott. Vid már mesélt neki a tengerről korábban. – Ez kedves ajándék volt Tallintól.

– Igen, ő jól ismer.

– Örülök, hogy velük telepedsz le Ármániában. – Kaolin megtorpant. – Nis is biztos... mármint ő nagyon rendes és...

– Te bolond vagy – húzta el a lány a száját. – Nis a barátom, és ha jól sejtem, szívesebben lenne Arara társa, mint az enyém. – Vid lenézett a cipőjére, aztán rá kellett döbennie, hogy hiába is fixírozná, mivel ki sem látszott a latyakból.

– Mindegy – legyintett. – Csak azt akartam mondani, hogy most már van családod. Örülök.

– De nem megyek vissza Ármániába. – Vid a lányra bámult. –

Tallin, és a többiek is tudják.

– Miket beszélsz? Megbeszéltétek, hogy...

– Nem akartam elbúcsúzni tőlük – fordította el a lány a fejét. – Utálok búcsúzkodni.

– Egyszer azt mondtad, ha haza jutok, végleg letelepedsz – szólt csendesen a fiú.

– Igen – mosolyodott el Kaolin. – De azt is mondtam, hogy ne higgy nekem. Én gondolkodtam és... szeretnék veled menni.

– Vid percekig szóhoz sem jutott. Kaolin, a lány – aki magát Kamomét jelentette neki –, a kinti világot választotta. A kinti világot és... őt. Kellemes érzés volt elképzelni, hogy Kaolinnal lépik át a két világ határát. Annyi mindent szeretett volna megmutatni neki! Hirtelen összeszorult a szíve. Az arcáról elillant a mosoly. *Ólmos köd ült a tüdejére, a hideg a csontjaiba itta magát...*

– Vid? Mi a baj, Vid? – Kaolin szemei elkerekedtek, ahogy a ködfelhő lassan közéjük úszott. A fiú remegett a felismeréstől. A rém, amely minden éjjel várta, most tetet öltött. Reszketve fogta meg a lány kezét. Ugyanaz az érzés fogta el, mint ami oly sokszor álmában –, félt, hogy elveszti őt. Egyszerre kiáltottak fel, mikor a hang megszólalt a fejükben.

„Nem–nem! Silvanus halott, vége, neki annyi! Köpeny, köpeny, kicsi köpeny... nincsen köpeny, kampec, kihih...”

Az idegen kuncogása nyöszörgő sírásba fűlt. Vid eddig sem érezte felhőtlenül jól magát, de a hangtól a hideg futkosott a hátán. De bármennyire is félt, már tudta, kivel van dolguk, és, hogy ez mit jelent. Elérték a Sikolyok mocsarát. Egy kicsit összeszedte magát, és csak azután válaszolt a hangnak.

„Merre vagy?” – A férfi nem válaszolt. Kaolinnal egy pillanatig várakozva néztek egymásra. Majd Vid a fejéhez kapott, és a lány is feljajdult a fejükbe hasító fájdalomtól.

– Helyben vagyunk – nyögte a lány.

– Erre! – sietett a fiú arra vezetve őt, amerre érzése húzta. Jó

tíz percnyi gyaloglás után a fájdalom csillapodni kezdett, ám alighogy fellélegezhetek volna, Vid lába alól kicsúszott a talaj, s máris alámerültek a mocskos iszapban, ami fullasztó erejével betolult orrukba, szájukba.

– A francba! – prüszkölte miután Kaolinnal – akit magával rántott –, újra levegőhöz jutottak.

– Ott van – lihegte a lány a mocsár közepén nyugvó kicsi, de minden bizonnyal szárazabb sziget felé evickélve. Mikor a partra értek, elterültek, hogy kifújják maguk. Vid megborzongott. De nem is annyira a hidegtől, ami vizes ruháitól csak még jobban rázta, mint inkább a kopár fa látványától, melynek gyökerei mindent átszöttek a parányi szigeten. Az indák közül egy beesett szempár szegeződött rá. A sok évnyi rabságtól a férfi teste teljesen elsorvadt, csontjaira élettelenül tapadt elszürkült bőre. De életben volt, hiszen a lila lepel, mely az élethez láncolta, most is ott volt rajta.

– Antimon? – suttogta Vid.

– Sil...va...nus – nyöszörögte a férfi. A hangja halovány volt, akár csak ő maga, elvégre a magányban nem volt szüksége beszédre. Vid nem javította ki. Már megszokta, hogy összetévesztik ősével, Antimon pedig a jelek szerint amúgy sem volt már beszámítható. Alighogy elhagyta ajkát a név, szeme fennakadt, és érthetetlen motyogása közepette örült cikázásba kezdett. Vid tanácstalanul fordult Kaolinhoz.

– El kell vennünk tőle a leplet. Nem hiszem, hogy felfogná, ha elkérnénk tőle. – A fiú közelebb lépett a fához. A lábuk körül tekergőző gyökerek egyáltalán nem könnyítették meg a dolgát, de nem akarta megijeszteni Antimont azzal, hogy félreparancsolja őket. Innen közelebről már tisztán hallotta izgatott hadarását.

– Nem én voltam, Kazír. Az a komisz Nithael már megint a bolondját járatta a katonákkal... Figyeld meg, hogy az a kölyök egyszer még nagyobb bajba sodor minket! Övé a *Láthatatlan*, és mégis ő a legfeltűnőbb köz... Silvanus! – Vid kis híján hátra

esett, úgy megijedt az Antimon beszédében hirtelen beálló változástól.

– Mester... kérlek... segíts! – A fiú megrázta a fejét. Nem azért, mert nem akart segíteni, hanem, mert már látta, hogy a köpeny úgy beékelődött a gyökerek közé, hogy azt ember nem szedhette ki.

– Hát igen, nincs más lehetőség – merengett fennhangon.

– Mit tervezel? – kérdezte Kaolin mögüle.

– Nem férek máshogy a lepelhez, csak, ha kiszedem innen őt is.

– Tégy, ahogy jónak látod. – Vid elcsodálkozott. Kaolinra egyáltalán nem volt jellemző, hogy így rábízsa a dolgokat, de ez is csak alátámasztotta meggyőződését. Hátrébb lépett, majd végig nézte, miként nyitnak utat előtte az összetekeredett gyökerek Antimon riadt tekintetétől kísérve. Arra azért ügyelt, hogy a férfi nehogy a földre essen meglazult béklyóiból. Torkában dobogó szívvel közelített hozzá. Nem tudta, mire számítsen az eszét vesztett rabtól.

– Antimon... szükségem van a lepelre, ami rajtad van. Ugye érted, amit mondok? – Vid lassan megérintette a férfit, aki legnagyobb megnyugvására ártalmatlanul hagyta, hogy kibújtsassa a vállára vetett köpenyből. De alighogy Vid Kaolin felé nyújtotta azt, zsenge teste ellenére olyan erővel csimpaszkodott a fiú karjába, hogy az rémülten kiáltott fel.

– Mester... segíts! – Kaolin tört rántott.

– Ne! – parancsolt rá Vid. – Semmi baj.

– Kér... lek! – A fiú a csont és bőr férfira meredt, akinek az álláról most lassan csordult le a nyál.

– Mit tegyek? – kérdezte, de már meg is bánta, hogy feltette a kérdést, mert a fejében azonnal visszhangzott a rettenetes válasz. „Ölj meg!”

A gyökerek elutasítva tekeredtek vissza a férfira, aki sírva fakadt, és nem volt hajlandó elengedni őt. Vid hiába próbált tőle szabadulni, a csontos ujjak olyan akarattal kapaszkodtak belé,

hogy az már fáj.

– Silvanus! Könyörgök!

– Megteszem – zihálta a fiú kavargó gyomorral. – Megteszem, csak engedj el!

Antimon hálálkodva húzta vissza aszott kezeit. Kaolin félreállt Vid útjából, aki egyenesen a mocsárba gázolt. Az indák visszafonódtak Antimonra, aki észrevéve ezt jajveszékelve kiáltozott utánuk.

– Jól átvágtad, de... – Kaolin elhallgatott. Mögöttük elhalt a férfi hangja. A lány elkerekedett szemekkel tekintett hátra a válla fölött. Alig mert hinni a szemének, de Vid arckifejezése mindent elárult. A szemébe könnyek szöktek a fájdalmas gondolattól. Már semmiben sem különbözött Kaolintól.

– Menjünk innen – mondta, és megindultak a mocsárban, maguk mögött hagyva a gyökerek által szétroncsolt őrző testét.

Keséék már vártak rájuk. Nem volt nehéz újra rájuk találni, hiszen Riguna most is nagy hanggal volt. De a többiek is elégedettnek tűntek, ami nem is volt csoda, mert ezúttal egy őzzel tértek vissza.

– Már azt hittük, sosem értek ide. De úgy látom, volt dolgotok – nézett végig nevetve Kése a nyakig sáros fiatalokon. Vid nem szólt semmit, csak elvonult társai mellett. Most igazán nem volt kedve beszélni senkivel.

– Mi történt?

– Majd később elmondom – vetette oda Kaolin, és Vid még hallotta, hogy Riguna hangos jajveszékélésbe kezd. A gondolataikra különösen érzékeny lány megérezte tettét, és most hüppögve rázta a fejét Timor faggatózására. Vid kiválasztott egy kevésbé nedves sziklatömböt, és letelepedett rá. Tudta, hogy Kaolin figyeli minden mozdulatát, de úgy tett, mint aki észre sem veszi. Szörnyű dolgot tett... undorodott magától.

– Abbahagynád ezt? A hideg ráz tőle! – Vid felnézett. Mindent

köd borított. A lila lepel ereje... Antimon köpenyének ereje.

– Helyesen cselekedtél.

– Szerinted helyes megölni valakit?!

– Vid, Antimon meg akart halni. Tudom, hogy megveted azokat, akik ezt teszik, de ez nem ugyanaz volt.

– Téged nem vetlek meg.

– Örülök, hogy megváltozott a véleményed – mosolygott a lány.

– Csak azt akartam mondani, hogy mielőtt hibáztatni kezdenéd magad, gondolkodj el azon, amit tettél. Azt hitte Silvanus vagy. Azt akarta, hogy ő tegye meg. Te csak segítettél rajta. Te... jó ember vagy.

Vid összerezsent. Kaolin ölelése váratlanul érte. *A súlyos köddel együtt rettegést szívott a tüdejébe. A magasból fekete–fehér tollak hulltak rá. Köztük volt a lány is, mint azelőtt oly sokszor... Az ezüst lepel a földre omlott a kezei közül. Arcán remegő könnycsepp gördült végig, míg törjéért nyúlt. Könnyektől csillogó szemeit a fiúra emelte.*

– *Sajnálom, Vid... – mondta reszketeg hangján, és Vid már csak azt látta, amint a tört saját húsába mártja...*

Vid kiáltani akart, de mire levegőt vett hozzá, ismét ott volt a lány ölelő karjaiban.

– ...és én már alig várom, hogy megismerjem a világotat. –

Kaolin elengedte őt, de Vidben még mindig ott égtek a szavak, amik már tudta, nem válnak valóra. – Szóval fel a fejjel! Még sok jó élmény vár rád. – mondta a lány, és visszaindult a többiekhez.

Az ezüst lepel vidáman lobogott utána, míg Vid reszketve temette tenyerébe arcát. Ez volt hát, amire az álmai figyelmeztetni akarták... Kaolin meg fog halni érte.

25. fejezet

– Fullasztó ez a köd – köhögte Timor.

– Rosszabb is lehetne – jegyezte meg Kесе. – Letis sokat mesélt nekem az őrzőkről, és a köpenyekről. A lila lepel hasonló tulajdonságokkal bír, mint Ármin kék leple. Az érzékekre hat. Képes felvidítani, de akár meg is ölhet.

– Hát ez csodás! Akkor ideje lenne összeszedned magad, mielőtt kinyírsz minket! – mondta Kaolin epés megjegyzését Vidnek címezve. A fiú összerezett. Már két hét is eltelhetett azóta, hogy a Sikolyok mocsarában jártak. Bár még mindig szégyellte tettét, az őket azóta is körülvevő ködtől a víziójában látottak miatt nem tudott szabadulni. Kaolinnak igaza volt. Ha így folytatja, mindenkit megöl, hiszen minden egyes lépéssel őket küldi a halálba. Ugyan mi lenne képes rávenni a lányt, hogy ezt tegye magával? Tudta, hogy hiába is mondaná el neki, mit látott, hiszen fogalma sem volt mi vezet majd tetteig.

– Igaza van – morogta Timor. – Riguna már teljesen kikészült. Vidnek ingerültségében az a gondolata támadt, hogy Riguna már azelőtt kikészült, hogy találkoztak volna, de lenyelte mondandóját. Timor már amúgy is neheztelt rá a köd miatt, ráadásul a lány tényleg nem volt jó bőrben. Az utóbbi időkben már nem hangoskodott, nem futkározott, nem piszkálta őket. Egészen csendesen ballagott mellettük. Nem volt kétséges, hogy Vid borongós, olykor kétségbeesett hangulata okozza. Ezért a fiú büntudatot is érzett, de nem tehetett ellene semmit. Kaolin halálának tudata hatalmas teherként nyomta a szívét. Gondolatai közepette Vid arra eszmélt, hogy az előtte lépdelő Riguna teste lassan elernyed, és a föld felé hull. Szerencsére még idejében elkapta az ájult lányt.

– Riguna!

– Ez a te hibád! – rivallt rá Timor olyan hangon, hogy le

kellett sütnie a szemét. – Mikor teszed már végre túl magad Antimonon?! Lépj tovább, vagy tanuld meg végre uralni a Kilencediket!

Vid nem szólt semmit, csak finoman letette a lányt a földre. Nem akart felbőszült barátjával vitába szállni.

– Fogd vissza magad! – szólt Timorra Kaolin.

– Fogjam vissza magam?! Bármelyik nap a kerubok színe elé kerülhetünk, de nincs egy normális tervünk, és nem tudjuk használni a köpenyeket! Sőt, Vid még meg is gyengít minket!

– Azt mondtam, fogd vissza magad! – kiabálta a lány. – A Kilencedikről beszélünk, amit nem lehet egyik napról a másikra megtanulni kezelni.

– Most kell ezt megvitatni? – vetette fel Kese, aki eddig a vitázókra ügyet sem vetve vizsgálta a lány állapotát. Kaolin csak forgatta a szemét. Még bőven lett volna a férfi kirohanásához hozzáfűzni valója, de az Rigunára nézve csillapodni látszott.

– Hogy van?

– Emeld meg a lábát!

– Minek?

– Nagyon sápadt, fel kéne polcolnunk a lábát. – Timor úgy tett, ahogy Kese kérte, majd további aggodalmas pillantásokat vetett a lányra, míg Kaolin betuszkolta málhájuk egy részét a lány lábai alá.

– Nem lehetne használni Malvin leplét rajta? – kérdezte Vid.

– Ájulásra? Felesleges. Ez a köd egy kicsit megviselte, ennyi az egész. Egy kis pihenés kell neki, és egy jó tea. Elmegyek, keríték valami hozzávalót.

– Jól van – bólintott Kaolin. – Mi elmegyünk Timorral, hátha találunk valami vadat, és némi tűzifát. Ma itt alszunk. – A férfi láthatóan megkönnyebbült, hogy Riguna rendbe jön, de Kaolin szavaira felkapta a fejét.

– Mi az, hogy mi? Nem hagyom itt Rigunát... – Bár elharapta a mondat végét, Vid tudta, hogy azt akarta mondani „*vele*”.

– De igen, velem jössz. Vid itt marad és vigyáz rá. Közben pedig gyakorol – nézett rá jelentőségteljesen.

– Gyakorlok?

– Jaj, te idióta! Úgy értem, szedd össze magad! Mindenkinek megfelel? – kérdezte a lány türelmét vesztve.

– Meg – morogta a két fiú. Kaolinék hamar eltűntek a lány sietős lépteinek köszönhetően. Kese még megveregette Vid vállát, és ő is eltűnt a ködben. Vid magára maradt az ájult Rigunával.

Mégis hogy szedje össze magát?

Most, hogy mindenki itt hagyta, semmi sem állhatta útját kétségbeesett gondolatainak.

Kaolin meg fog halni. Mit tegyen?

Hogyan állíthatná meg a sorsot?

– Szerinted mit tegyek? – mormolta Rigunának. Nem mintha tőle várt volna megoldást.

– Szerintem? – Vid összerezett. Riguna őt nézte. Pillái gyengén megrebegtek, de kék szemeivel kitartóan küzdött a kábultság ellen. Vid belenézett a két tengert idéző kékségbe. Olyan furcsa volt, olyan...

– Aggódsz a barátodért. Hallottam. Mindent – mondta a lány rekedten, és halántékához emelte a kezét. Vidnek a szája is tátva maradt. Ez nem az a Riguna volt, akit ő ismert. A hangjából kiveszett a gyermek, a szemeiben pedig értelem ült.

– Mi történt? Mikor...? – habogta.

– Nem tudom, meddig leszek képes maradni – sóhajtotta a lány, és egy könnycsepp gördült le arcán. – De hadd mondjak valamit! Amikor ránk támadtak a katonák, az apám rám bízta a leplét. Értem tette. Nem azért, hogy azt biztonságban tudja, hiszen megtehetette volna, hogy eltűnik vele együtt. A köpenynek köszönhetem az életem, még ha ilyen hitvány is. Tudod már... mit kell tenned? – nyögte a lány. Láthatóan minden erejére

szüksége volt, hogy megőrizze tudatát. Vid még mindig elképedve bámult rá, de bólintott.

– Az a férfi... ne mondd el neki!

– Timornak?

– Ez a neve? – Riguna elmosolyodott, de szemei könnyektől csillogtak. – Ne... mondd el...

– Várj!

De már hiába szólította őt. Riguna szemei elködösültek.

– Oh, már magához is tért? – Kese egy gyér, igen barátságatlan csokor növényvel a kezében tért vissza. Riguna éppen sírásra görbülő szájjal ült fel. Nem értette, mi történt. Vid még mindig döbbenet meredt maga elé. Letaglózta a lány viselkedésében beállt változás.

– Igen – mondta. – Magához tért.

Amikor Timor és Kaolin visszatértek, a férfi egy szál virágot adott Rigunának, aki látszólag már jobban volt. Vid el tudta képzelni, Kaolin hogy forgatta a szemét, mikor leszedte a lánynak. Máskor talán mulatságosnak találta volna, de már nehezebbre esett nevetni bármin is.

Úgy tett, ahogy Riguna kérte. Egy szót sem szólt régi énje felbukkanásáról. Egész éjjel a lány tanácsán töprengett, míg álom és valóság közt hánykódott. Ahányszor csak lehunyta a szemét, Kaolin gyászos tekintetével találta szemben magát, és a megcsillanó törrel.

A tör a húsába mart, egészen mélyen, és mindent elöntött a vér...

– Nem!

– Csss...!

Az eget Kaolin aggódó arca takarta el. Kezeivel könnyes arcát fogta. Vid észre sem vette, hogy sírt.

– Rosszat álmodtál? Mi volt az? – Nem válaszolt. Most, hogy látta Kaolin barna fűrtjeit táncolni a szeme előtt, kezdett megnyugodni. Nem kell meghalnia. Silvanus a feleségének adta

a Kilencediket, az édesanyja pedig neki, mert sejtette, vagy talán tudta, mire készül. Riguna Letisnek köszönhette az életét. És neki nincs más vágya, mint megmenteni ezt a lányt. Felült, és megölelte. Kaolin egy szót sem szólt, de Vid érezte, hogy a lány szíve milyen ütemesen ver.

Furcsa, békés dallam volt ez. Már tudta, mit kell tennie. Hiszen egyszerűbb volt, mint ahogy azt bárki gondolta volna. A Kilencedik nem holmi köpeny volt. Hanem ő maga. Az, akire mind a nyolc lepel ereje hallgatott. Neki már nem volt rájuk szüksége, de a lánynak igen. Abban a pillanatban, hogy a nyolc fénye kihunyt benne, tudta, hogy Kaolinban találtak új gazdára. Ő ebből semmit sem vett észre. Továbbra is türelmesen várta, hogy a fiú megszólaljon. De a szíve mélyén biztos volt benne, hogy mit fog mondani.

– *Ma van az a nap.*

26. fejezet

Nem maradtak sokáig a táborhelyükön. Kora reggel összepakoltak, és már indultak is. Vid még vetett egy szomorú pillantást a tisztásra, ahol aludtak. Utolsó éjjelét töltötte Kamomében, még ha az nem is adta meg neki a kellő pihenést. És épp, mikor már levette volna a szemét róla, egy egészen apró pihe ragadta meg a tekintetét. Hófehér, lassan hulló pehely. Hó. Megfordult, hogy a többieknek is szóljon, de barátai már elindultak, és egyre távolodott alakjuk. Vid követte őket. Sokkal könnyebbnek érezte magát a Kilencedik nélkül. Ugyanakkor védtelennek is. Már korábban megbeszélték, hogy mindenki magára ölti a nyolc lepel valamelyikét, hogy ha esetleg harcra kerül sor, hasznukat is vegyék. Irányítani csak ímmel–ámmal tudták őket, de számukra ez is megtette. Megegyeztek, hogy Timor Ventúr köpenyét, Kese pedig továbbra is Malvinét hordja majd, hiszen azt elég jól ismerte, és szükség is volt a gyógyító erejére. Riguna és Kaolin is maradtak eddig használt köpenyeiknél, mert mindketten ügyesen éltek azok képességeivel. Abban viszont mind egyet értettek, hogy a Kék álmat és a lila leplet semmiképp sem viselik, ugyanis ezek önmagukra nézve is veszélyesek voltak. Arról fogalmuk sem volt, hogy a Kilencedik időközben gazdát cserélt, így Videt ki is hagyták a számításból. Ő ennek ellenére jobban érezte magát a tudattól, hogy Kaolin már biztonságban van. Csak azt nem sejtette, hogy a Kilencedik máshogy viselkedik majd, mint eddig. Az őket kísérő köd ugyanis nem hogy elmúlt volna, hanem hamarosan teljesen közéjük ereszkedett.

- Azt hittem, hogy tegnap már észhez tértél – köhögött Kaolin.
- Ez azért mégis csak túlzás – tódította Kese.
- Sajnálom! – Akarta mondani Vid, de Kaolin következő mondata után már nem volt kinek.

– Tudom, hogy félsz. Mindannyian félünk, de ez a köd... furán érzem magam tőle... – A köd elvágta őket egymástól. A szíve hevesen vert a fullasztó fehérségben.

– Kaolin, hol vagy? Kese? Timor, hol vagytok? – *Nem tűnhettek csak így el!* – gondolta. De érzékei mégis azt sikoltották, hogy valami nincs rendben. Ugyanazt a hideget érezte, mint álmaiban, és a Sikolyok mocsarában. A háta mögött közeledő lépteket hallott. Megörült, hogy csak a köd tévesztette meg egy pillanatra, de amikor megfordult, nem velük találta szemben magát, hanem Antimon csoszogó alakjával. Teste – ha lehetett még így nevezni –, a legutóbbi találkozásuknál is rémesebb állapotban volt. Vid menekülni akart, de a félelem és az undor megbénította.

A roncsból, ami maradt belőle cafatokban lógtak ki csontjai és szervei.

– Ölj... meg... – hörögte, és fekete vér buggyant ki szájából. Vid elhányta magát. Ez már több volt annál, amit ember ép ésszel képes volt befogadni. *Nem... ez képtelenség... megölte őt! Ez biztos. Már nem volt rajta a köpeny. Nem élhette túl! Nem követhette őt idáig!* Vid hangosan zihált a pániktól, de fel sem fogta, hogy a hang hozzá tartozik. Nem mert felnézni, mert az a valami már nagyon közel járhatott hozzá. Olyannyira közel, hogy már meg is ragadta a vállát. Felsikoltott, de nem a rém volt az.

– Kaolin! – Megkönnyebbülten bújt a lány karjaiba. – Eltűntetek, és aztán jött az az íz.. és..

– Ölj meg! – suttogta a lány a fülébe. A fiú hátrahökölt, de a lány elkapta a kardot az oldalán. Az éle mélyen végig szántott a tenyerén, mégsem engedte el. Erősen rámarkolt a pengére. A kezeit pillanatok alatt előntötte a vér, mintha bíbor kesztyűt húzott volna rájuk.

– Mit művelsz?! – Vid próbálta lefejtetni a lány kezeit a kardról, de izgalmában szörnyen remegett.

– Ölj meg... ölj meg... ölj meg... – hajtogatta a lány szakadatlanul. – Vid hiába küszködött, Kaolin szorítása nem

engedett. Kétségbeesése mégis hamar elszállt, mert furcsa érzése támadt. Fel nézett a lányra, aki elhallgatott.

– Te nem Kaolin vagy. Kazír köpenye meg kéne, hogy védje őt a kardomtól. Vid azt hitte felfedezésétől, majd eltűnik a káprázat, de amikor a kardja kiesett a vörös kezek közül, Riguna térdelt vele szemben.

– Ne! – Remegve a kis kezek után kapott, amik a vértől összevissza csúsztak az övéi közt. Riguna mégsem érezhetett semmit. Ugyanazzal az üres tekintettel bámult maga elé, mint amikor régi énje kihunyt Vid szeme láttára.

– KESE! KESEEEE! – üvöltötte, ahogy csak torkán kifért. Nem szívesen hagyta magára a lányt, de segítségre volt szüksége, és a többiekért is aggódott. Sietve leszaggatott egy nagyobb csíkot a pólójából, és körbe tekerte vele a lány tenyerét. A vér pillanatok alatt átszivárgott a vékony anyagon. Vid ezzel a kétségbeejtő képpel a fejében indult a többiek keresésére, de a magasból hulló fekete–fehér tollak látványa megtorpanásra készítette. És más is. A ködből Timor lépett elő, karjában a reszkető Kaolinnal.

– Kaolin! Mi történt?!

A férfi finoman letette a lányt a földre. Vid abban a pillanatban oda rohant hozzá. Legnagyobb megkönnyebbülésére látszólag semmi baja sem volt. Leszámítva vérző száját, és rémült tekintetét. A kezeit a fülére tapasztotta. Még mindig a bűbáj hatása alatt állt. Vid sejtette, hol jár a lány. A kamrában, ahol végig kellett hallgatnia, hogyan végeznek a szüleivel. Le akarta törölni a vért a lány ajkáról, de ekkor semmivel sem összetéveszthető hangot hallott. Egy íj húrjának megfeszülését. Alig maradt ideje, hogy arrébb ugorjon. Ahol az imént ült, ott most egy nyílvesző állt ki a földből.

– Mi a...?!

– Hogy tehetted? – Vid Timor megrendült arcába bámult. Nagyon is értette mi folyik itt. Timor is még a káprázat fogságában volt. Azt hihette Kaolinról, hogy Riguna.

– Timor, félreérted. Nem én voltam, ez csak káprÁÁÁÁÁÁÁ!

– Vid az oldalára dőlt a kintól, ami a jobb karjába hasított. De a legrosszabb nem is a fájdalom volt, hanem hogy az agya megbirkózzon a tudattal, hogy Timor nyila ezúttal átszúrta a karját. És tudta, érezte, hogy nem ez lesz az utolsó lövés, amit kap. Már hallotta is, ahogy Timor újra meghúzza íjának húrját. De nem az történt, amit várt. Puffanás hallatszott. Vid kinyitotta a szemét. A földön tőle nem messze a férfi és Kaolin dulakodtak.

– Ébredj, Timor! – rázta meg a lány. Vid nem hallotta mit motyogott a férfi, de Kaolin bizonyára sikerrel járt, mert ott hagyta, és kicsit imbolyogva felé indult. Vid még látta, hogy Timor szemei elkerekednek, amint meglátja őt.

– Jaj ne... – nyögte a lány.

– A francba... csak ne vágj ilyen képet! – sziszegte Vid.

– Riguna! – Timor a lányhoz rohant, és ébresztgetni kezdte, míg Kaolin komoran pásztázta Vid karját.

– Sajnálom, de ezt ki kell húznunk.

– Ne–nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet – visszakozott a fiú. Még a gondolattól is olyan vacogás tört rá, hogy fogai össze–össze koccantak.

– Ne aggódj, Kесе majd segít! De ő hol van?

– Sehol sem látom – mondta Timor.

– Meg kell keresnünk – ült fel Vid. A karja lüktetett. Furcsa érzés volt, hogy valami kiáll belőle. Kaolin felsegítette.

– Rendben vagy? – Vid grimaszolt.

– Ilyen hülye kérdést!

– Sajnálom, öreg – nézett rá aggódó képpel Timor.

– Nem, én sajnálom – biccentett Vid Riguna felé. A kendő a tenyerén ugyanolyan vörös volt már, mint kezei, ráadásul hiába ébresztette fel a káprázatból a férfi, a tekintete furcsán üres volt. Amikor Vid rá nézett, látta, hogy alig észrevehetően rázza a fejét. Vid a felismeréstől meglepve inkább megpróbált elindulni valamerre. Szédült, de próbált küzdeni ellene.

– Nem juthatott messzire. – Timornak igaza volt. Kese egy közeli fa tövében kuporgott.

– Ne bántsátok őket! Könyörgöm! – Vidnek a szíve is összeszorult. Nem szívesen látta öreg barátját ilyen megtört állapotban.

– Kese, ébredj! – rázta meg a vállát Kaolin, de a férfi zokogása nem akart szünni. A lány pofon csapta. Ez már használt. A férfi szeméibe lassan visszatért az élet, és a felismerés, hogy amit átélt, csak a fejében zajlott.

– Minden rendben van – suttogta Kaolin, és megtörölte a férfi verejtékes homlokát.

– Azt hittem Materiszban vagyok – mondta Timornak, aki megrendülten Temette kezei közé arcát.

– Ez nem lehet a Kilencedik műve – mondta Kaolin, míg Timor a fekete–fehér tollakat pásztázta.

– Ezek a rohadt kerubok tudják, hogy itt vagyunk. Miféle gyáva lények vagytok ti?!

– Hallgass! – Vid döbbenetére Kaolin arcára rettegés ült ki. Szárnyak suhanását hallották maguk fölött. – Azt akarod, hogy ránk támadjanak?

– Már megtették, Kaolin. De ahhoz persze nem elég bátrak, hogy szemtől–szemben mutatkozzanak!

Vid a következőkre mindig úgy emlékezett vissza, mint élete legrosszabb élményére, pedig sok kellemetlenség érte már. Fekete–fehér suhanást látott, és mire egyet pislogott, Timor a földön feküdt, iszonyú üvöltést hallatva. Vid baljával elkapta Riguna köpenyét, ami jelentős fájdalommal tetőzte eddig is lüktető jobbját. Nem engedhette őt oda, de sem ő, sem Kaolin nem voltak elég gyorsak, hogy visszatartsák Kesét, aki barátja nevét kiáltva rohant el mellettük. Ha valaki, hát ő még segíthetett volna a férfin. Hosszú, hegyes karmok fogadták. Vid csak homályosan látta a szemébe szökő könnyektől, ahogy öreg barátja teste összecsuclik. Még csak el sem búcsúzhatott tőle...

Ugyanekkor a kerubok leszálltak közéjük. Ketten voltak. Hatalmas, emberre emlékeztető lények voltak. Leszámítva madárszerű karmokba végződő végtagjaikat, és jókora szárnyaikat, amiknek egyike fekete volt, a másik fehér. A legrémisztőbb mégis az–az érzelmektől mentes, üres arc volt, melyből vak, ködös szemek néztek rájuk. Riguna a földre csúszott. A szeme sarkából látta, hogy Kaolin csizmás lábai is remegnek.

– *Bűn népe, mit kerestek ezen a földön?*

Vid hátán a hideg futkosott a zengő hangtól, és minden bátorságát össze kellett szednie, hogy válaszoljon.

– Nem Kamomében születtem, az én hazám... – Vid elhallgatott. Nem tudta, mit mondjon. Már hónapok óta hontalan volt, és amit most készült mondani, azt hazugságnak érezte. Végül nyelt egyet, és csak kibökte. – ... Amata. Mikor beléptem erre a helyre, nem sejtettem, hová kerültem. Megtudtam, hogy ti vagytok ennek a világnak az őrei. Azzal a kéréssel fordulok hozzátok, hogy segítsetek haza jutnom.

– *Bűn fia, hiába remélsz kegyelmet tőlünk.*

– Épp ezért hoztam el nektek a Silvanus lepleket. – Vid fellélegzett. A kerubok viselkedése elárulta, hogy ilyesmire nem számítottak.

– *Rendben van.* – A fiú Kaolinra nézett. Nem volt szüksége a Kilencedikre, hogy tudja, ez így túl egyszerű. – *De ez mit sem változtat azon, hogy átlépted a határt, melyet földiek nem léphetnek át. Ezért fizetned kell. A társaid bűnösök. Halniuk kell.*

– Ne! – kiáltotta Vid. Kaolin barna szemei egy hosszú pillanatra lecsukódtak. – De hát... Timor... és Kесе... Már épp elég árat fizettem.

– *Arcátlanságukért lakolniuk kellett. Nem tárgyaik az egyességnek.* – Vid az üres szemekbe nézett könnyein keresztül. Alig bírta lenyelni a gyűlöletet, melyet a szárnyas lények igazságtalan szavai szítottak benne.

– Miattam ne aggódj! Nekem a halál megváltás – szólt Riguna. A fiú csak a vörös hajzuhatagot látta, de szavaiban semmi kétséget nem talált. Kaolin megrándult. Ő most hallotta először az igazi Rigunát. Egy pillanatra elmosolyodott, majd lehunyta a szemeit megint. Vid úgy látta most, mint álmában. Ahogy az ezüst lepel kiomlott kezei közül, ismét az a rémes érzés fogta el. *Hihet abban, amit tegnap éjjel még biztosnak gondolt? Hihet abban, hogy a Kilencedik a lánynál van? Meg fogja védeni őt?* Kaolin arcáról véres ajkra folytak a könnyek, amint a jól ismert tör megvillant a kezében.

– Sajnálom, Vid! – bújtak elő a rettegett szavak az alvadt vér és a könny keveréke alól. Lecsapott, de a tör lepattant róla. Törött fele a földbe vágódott. Gyorsan kellett cselekednie. A fiú Rigunát a döbbséggel Kaolin felé taszította.

– Vidd innen! – kiáltotta, és futásnak eredt. A kerubok gyorsabbak voltak, mint várta, és nem bízott abban, hogy sikerül meglógnia előlük, de meg kellett próbálnia. Előrángatta pulóvere alól a barna leplet, és magára terítette, mielőtt átvágott a karmos lények között. Látta Kese mozdulatlan testét, és Timort, *aki életben volt!* Vid narancs villanást észlelt, amitől a szívében sok szenvedés után öröm lobbant. De nem állhatott meg. A kerubok hiába rikoltottak dühödtén, és csattogtatták szárnyaik, láthatatlan volt számukra, és ő messze maga mögött hagyta őket. A szíve szúrt, nem is beszélve a karjáról. Szédült, de tudta, hogy jó fele tart. A köd tisztult, a fák ritkultak... fénybe ért.

27. fejezet

Monoton pittyegés, fertőtlenítő, gyógyszerek szaga. Párna, takaró, ágy. *Ágy.* Vid kinyitotta a szemét. Egy kórteremben volt. Jobb karját tiszta kötés takarta. Örült, hogy nem volt eszméleténél, amikor kiszedték belőle a nyílveeszt. Az egyetlen dolog, ami megmaradt benne, az az, hogy az erdőből kiérve hamar eszméletét veszítette. Ha megtalálták, az csakis azt jelentette, hogy az ájulása után megszűnt a köpeny ereje. Aprópó köpeny... Ahogy szemével kereste, pillantása megakadt a sötét kórterem foteljában szundító alakon. Az édesanyja volt az. A haja kócos, a szeme kisírt, ami alatt mély karikák ültek. Ő mégis szépnek látta. Olyan szépnek, amilyenek csak az anyák tudnak lenni gyermekük szemében. Talán megérezte, hogy ébren van, vagy nem is aludt egészen, a nő összerezett, és felemelte a fejét, hogy újra ellenőrizze: Fia ott van. Vid nem tudta mit mondhatna. Hogy sajnálja? Hogy Kamomében járt? Hogy nélküle halott lenne már? Végül csak annyit sikerült kinyögnie:

– Szia. – És bármennyire is bugyutának érezte, ennyi elég is volt. Anyja odasietett hozzá, és csókot nyomott az arcára.

– Au! Óvatosan!

– Ne haragudj! – szipogta, de mosolygott. – Kész örület. Nagyon fáj?

– Hát... csak olyan érzés, mintha egy nyíl fúrta volna át a karom.

– Az anyja kuncogott.

– Az orvos azt mondta, hogy össze fog forni a seb.

– Szuper.

– Mikor rád találtak... alig hittem el. Hónapokig kerestünk. Már le is mondtak rólad. De én biztos voltam benne... az a köpeny amivel rád találtak... *Ott* voltál, ugye? – Vid belenézett a könnyes szemekbe. Szerette anyja meséit, amiket kiskorában mesélt neki. Aztán az apja halála után minden megváltozott. Már képtelen volt

hinni bennük. Ostobának hitte az anyját, akit még mindig képes volt elbűvölni holmi mende–monda az erdőről. De igaza volt. És a világ összes embere közül most csak ő hihetett neki.

– Igen. A meséid mind igazak voltak. Még két őrzővel is találkoztam. De azt sosem mondtad, hogy Silvanus leszármazottjai vagyunk. – Az édesanyja mosolygott.

– Akkor akartam elmondani, amikor ide költöztünk. Nem tudom, hogy hittél volna–e nekem, de reméltem, hogy így lesz. De aztán túl gyorsan történt minden. Tudtam, hogy talán aznap látlak utoljára. Csak annyit tehettem, hogy átadom neked a Kilencediket abban bízva, hogy az majd megvéd.

– Köszönöm – suttogta Vid. Nagyon sokat köszönhetek neki, neked. – És elmondott mindent. Attól kezdve, hogy belépett az erdőbe, egészen a szabadulása pillanatáig.

A napok üresen teltek a kórházban. Nem a koszt, és nem az unalom hangolták le. Valami egészen más volt az. Pedig még az osztálytársai is meglátogatták. Bocsánatot kértek tőle, hiszen miattuk történt ez vele. Vid végig szórakozottan bámulta őket. A ruhájuk tiszta volt, a cipőjük csak épp annyira volt megviselt, amennyire az átlagos embereké. Egyikük nevét sem tudta. A lányok közül nem egy rajongva mosolygott rá, vagy igazgatta a haját, de cseppet sem érdekelte. Mikor arról kérdezték, hogy mi történt vele, azt mondta, nem emlékszik.

Nap közben a TV–t bámulta. A reklámok semmit mondó szlogeneket harsogtak, a filmek bugyuta történeteket ontottak, a hírek számára egy érthetetlen világról meséltek. Az édesanyjától megkapta elnyűtt ruháit. Ott volt a fényképezőgép is, és ott volt... a kép Kaolinról. Még mindig emlékezett arra, amikor készítette. Hogy a lány nem akarta azt elfogadni, és az ígéretre, hogy amíg Kamoméban van, megőrzi neki. Hol lehet most? Mit csinál? Egész nap ez járt a fejében. És azután, és azután is.

A zárban kulcs csörgött, és kitérült a ház ajtaja.

– Vid, megjöttem! Mit szólnál, ha rendelnénk egy kis pizzát? –
Semmi válasz. *Emma* belépett a nappaliba. Sehol senki. Benézett a konyhába. Vid nem volt ott. Az ajkához kapott. Felszaladt a lépcsőn, egyenesen a fia szobájába. Üres. De az ágyon volt valami. Kis, füzetből kitépott papírdarab volt. *Emma* érte nyúlt. Tudta, hogy mi áll rajta, még mielőtt elolvasta volna. Számított rá, szinte már várta a napot. De mégis reménykedett egy kicsit, hogy nem ezeket a szavakat találja majd a papíron.

*Anya, Kamome létezik. Szeretlek, de ott hagytam valami számomra fontosat. Vissza kell mennem. Így lesz a legjobb.
U.I.: Kedvelnéd őt.*

Epilógus

Fogalma sem volt, hol keresse őket. Riguna bárhová vihette hármukat. Neki nem volt utazó köpenye, de úgy sejtette, nem juthattak messzire. A sérült Timorral ugyanis nem lehetett egy könnyen utazni, még a lepellel sem. Ezúttal felkészültebben indult útnak. Tudta, mi vár rá az erdőben, és abban is biztos volt, hogy a tél nem lesz kíméletes. Hátizsákjába néhány ruhát, gyufát, és némi élelmet pakolt. Egyedül nem volt kire számítania a szabadban, és abban is biztos volt, hogy nem sok vadra számíthat a kerubok földjén. Kabátban, elmaradhatatlan kardjával oldalán lépett be újra az erdőbe. Nithael leplének védelme alatt már nem tartott annyira a keruboktól. Nem is találkozott velük, csak szárnyaik vad csattogását hallotta.

A második napon fedezte fel a nyomokat. Három ember lábnyomát. Az egyik furcsán szakaszos, mintha időnként vonszolták volna. Még aznap éjjel pislákolást látott a távolban. Másnap izgatottan sietett arra, amerről a fényt látta. A szíve zakatolt, ahogy egyre közeledett. Hangokat hallott. Kaolinék nem indultak tovább aznap. Miért? Lebukott. Nyílve sző suhant el mellette, de jókedve töretlen maradt. Kaolin döbbenetesen eresztette le Timor íját. Riguna mögötte állt, és halványan elmosolyodott. Még mindig a régi önmaga volt.

– Te voltál, ugye? – kérdezte Kaolin. – Nekem adtad a Kilencediket... De hát hogyan? – Vid vállat vont, és tovább vigyorgott.

– Nem t’om. De élsz, és csak ez számít.

– De hát mit keresel itt? Otthon kéne lenned!

Én... – Vid előkotorta a képet a zsebéből. – Nálam maradt a képed. Megígértem, hogy visszaadom és... különben is, nekem már ott van az otthonom, ahol te vagy. – Kaolin elvörösödött.

– Idióta – szipogta nevetve, és odaszaladt hozzá. Vid boldogan

ölelte meg.

– Hol van Timor? – Kaolin elkomorodott. Riguna elfordította a fejét.

– Le kell vágnunk a karját, de nem engedi – mondta.

– Akkor...? A lányok hallgattak. Vid érezte, hogy elszorul a torka.

– És a lepellel sem lehet már rendbe hozni?

– Nem használ. Próbáltam. Talán ha Kесе itt lenne... – A hangja elfúlt, és megrázta a fejét. Timor nagyon rossz bőrben volt.

Nem hagyhatták szenvedni. A férfi kérésére Kaolin gyorsan dolgozó mérget használt. Még aznap eltemették, és a Nap utolsó sugarainál vettek tőle búcsút. A sírját azóta is minden nap friss *virág* díszíti.

Van egy erdő, ahova ha belépsz, sosem térhetsz vissza. Az emberek nem is sejtik, hogy egy egész világot rejt. Ez Kamome, a végtelen erdő. Csak egy ember tudja, milyen érzés onnan kilépni a fénybe. Ő ma is ott él a legveszedelmesebb lánnyal, akit a hátán hordott a Föld.

Utószó

Ezt a történetet egy álom szülte. Évekkel ezelőtt álmodtam, szóval nem sok mindenre emlékszem belőle. Csak Vid, Kaolin, és Ármin –, a farkasok úrnőjének – találkozása rémlik. Gyakran meríték ihletet az álmaimból, de ez az első regényem, amit befejeztem. Habár ez a történet nem csak egy álomnak köszönhető, hanem Gödöllőnek is, ahol számos fejezetet írtam, a régi nyári táboroknak, amiket a 293-as Szent Kapisztrán Cserkész csapattal töltöttem, és persze más könyvekből is merítettem ihletet. Vagy legalább is az írni vágyást. Remélem tetszett, még ha nincs is túl jó érzékem az íráshoz. Én jól szórakoztam az írása közben, pedig néha nem kis fejtörést okozott. Sokat segítettek a szüleim, akik mindig válaszoltak a legfurább kérdéseimre is. Szerettem ezt a történetet, és a szereplői nagyon a szívemhez nőttek, ezért sajnálom, hogy most vége van. Köszönöm, hogy elolvastad!

